

FAŞİZME, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

# halk DEMOKRASİSİ

Aralık 1991,

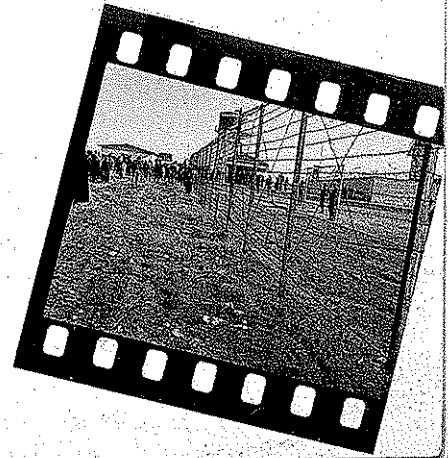
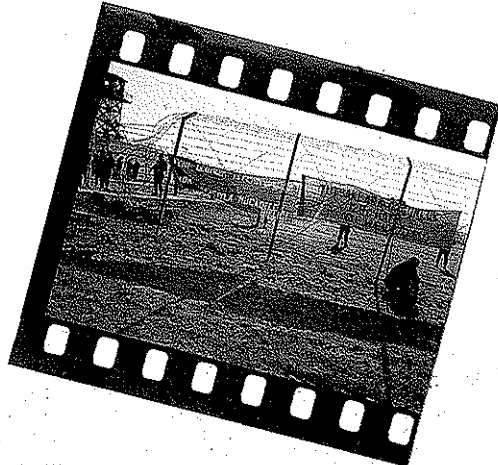
Yıl: 2 Sayı: 11

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 5000 TL (KDV Dahil)



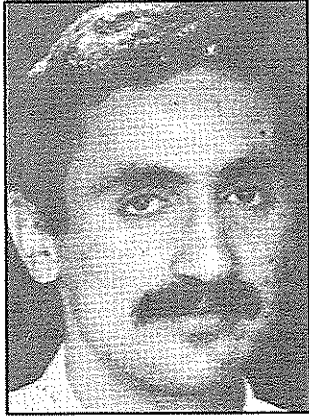
ESKİŞEHİR TABUTLUKLARININ KAPATILMASI  
DEVRİMCİ MÜCADELENİN ZAFERİDİR!



# SİLAHLI -KARŞI DEVRİM SALDIRILARI VE GÖZALTI KAYIPLARI!

MIT ve Kontr-Gerilla Devlet Terörü yasası ile arttırdığı işkenceli ölümlerine, sokak ortası, dağ başı infazlarına, mafya usulü insan kaçırımlarına her gün bir yenisini ekleyerek devam ediyor.

Sıradan günlük olaylar halini alan, gözaltı kayıplarına son bir ay içinde yeni devrimci isimler eklendi.



Hüseyin TORAMAN

15 Kasım 1991 günü Hüseyin TORAMAN gözaltına alındı. Aradan geçen uzun süreye rağmen, herhangi bir haber ve yaşayıp yaşamadığına dair en ufak bir belirti yok. Hüseyin TORAMAN gibi daha önce de gözaltına alınıp yok edilen Yusuf Erişti vs.lerin gözaltına alındıkları görgü tanıkları ifadeleriyle sabitken, polis gözaltında olmadıklarını iddia etmiş ve bu yasa dışı duruma DGM savcuları da sağır-sultan oyununu oynayarak ortak olmuşlardır. Anlaşılan faşist TC. devleti siyasi cinayetlerine yeni isimlerin eklenmesine gereksinim duymuştur.

İnsanlık aleminin oluşumundan, sınıfların ortaya çıkışına, toplumsal altüst oluşlardan, zaferle taçlanmış tüm toplumsal devrimlere kadar, insanlık tarihi ezenlerle ezilenler arasında kıyasıya bir sınıf savaşı tarihi olarak yayılmıştır.

Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında, özellikle bizim gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde tepeden turnağa silahla donanmış olan silahlı-karşı devrime karşı ancak halkın zoruna dayalı silahlı devrim örgütlendiği ölçüde, faşist devlete karşı bir güç durumuna geldiğine ve başarısının buna bağlı olduğuna uluslararası komünist hareketin mücadele tarihi sayısız örnekleri ile tanıklık etmektedir.

Ulusal mücadele ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında acze düşen komprador burjuvazi ve feodal güçler kan, zulüm, işkence ve katliamlara dayalı iktidarını "erken genel seçim" darbesi ile güçlendirip, bir yanda sahtekarca "demokrasi", "insan hakları" demogojisi ile kitleleri uyutmaya, burjuva demokrasisi beklemeye alışık reformist burjuvaziye olmayacak dualara amin çekirtmeye çalışırken, diğer taraftan da kan akıtmaya devam ediyor.

Hayatının son rolü olan, demokratlık rolünü ustaca oynayan Demirel'in DYP 'si ile SHP'nin koalisyon hükümetinin kurulu düzende hiç bir temel değişikliğe gitmesi mümkün değildir.

"Erken genel seçim" ve yeni koalisyon hükümeti ile değişen hiç bir şey olmamış ve olamaz da, bu bir iktidar değişikliği değil, hükümet değişikliğidir. Faşist devletin içinde belirleyici özel bir konumu olan çekirdek devlet güçleri olan MIT, Kontr-Gerilla MGK'nın belirleyiciliği aynen devam edecektir.

Bir takım kısmi demokratik hakların alınması ise devrimci halk muhalefetinin mücadelelerinin düzeyine bağlıdır. DYP ve SHP'nin seçim öncesi "yapacağız", "kaldıracağız", "vereceğiz" dedikleri vaatleri için seçim sonunda gözden geçireceğiz diye değiştirmeleri bundandır ve bu durum onların çıkarlarına da denk düşmektedir.

Çağrımız şudur; Sokak ortasında alınmalara karşı, alınanlar direnmeli, slogan atmalı ve çevrede olaya tanık olanlar müdahale etmelidir. Sıranın kendilerine de geleceğini unutmamalıdır. Bu tür olaylara şahit olanlar zaman geçirmeden basına haber vermelidirler.

MIT ve Kontr-Gerillanın halkımıza ve gelişen devrimci mücadeleyi yürütenlere korku salmak için, bundan sonra da siyasi cinayetlerini aralıksız sürdürecektir.. Bu siyasi cinayetlere karşı tavır almak bir insanlık görevidir. Kendine insanım diyen herkesi siyasi cinayetlere karşı tavır almaya çağırıyoruz.

## halk demokrasisi

OCAK YAYINLARI adına  
Sahibi ve Yazışleri Müdürü  
Ali Musa Sarıçimen

Yönetim Yeri:  
Sultanahmet Mah. Oğul Sk.  
No: 16/2 Sultanahmet/İST.  
Tel: 516 25 38

Dizgi: Ozan Yayıncılık (527 98 47)

Baskı: Aydınlar Matbaacılık

Dağıtım: Birleşik Dağıtım

Abone Koşulları:

Yurtiçi

6 Aylık 30.000 TL

1 Yıllık 60.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 30 DM-15\$

1 Yıllık 60 DM-30\$

Yurtiçi Hesap No:

Hüseyin Yıldız

Akbank Nuruosmaniye Şubesi

Hes.No: 8983-9/AOO/01

Yurtdışı Hesap No:

Hüseyin Yıldız

Akbank Nuruosmaniye Şubesi

Döviz Tevdiat Hesabı

Hes.No: 6038-8BU6/01

Avrupa Temsilciliği

KULTUR ZENTRUM

Sper str 94

4057 BASEL İSVİÇRE

Tel: 61.6923098

Almanya

Neurwal str 19

6000 Frankfurt 70 DEUTSCHLAND

Tel: 69616129

İngiltere

H. Demir

74 Georgelarsbury Housse

Progresway N.22 LONDON

Yunanistan

Ali Top

P.O. Box 19500 Lavrion/Atina

Hollanda

M. Gezici

Drukwerk Bouitenom 216A

Den-Hang

Fransa

M. Karagöz

6 Rue Stendhal 78130

Les Mureaux/Paris

## SUNU

Merhaba, Emperyalizm "yeni dünya düzeni" ile yerkürenin her yerine, "barış", "özgürlük", "demokrasi" demagogjisi ile yerleşip, kâh masa başında, kâh silah zoru ile ezilen ulusları teslim alma sürecine hız verip, çıkar alanlarını yenden belirlemektedir. Hep birlikte aynı şeyleri düşündükleri imajını güçlendirme gayretlerine rağmen, aralarındaki çıkar çelişkileri de yavaş yavaş su yüzüne çıkmaktadır. Emperyalist politikaların belirlenmesinde belirleyici olan ABD emperyalizmi tek başına patronluk yolunda oldukça güç toplamış olmasına ve diğer emperyalist devletlerinde ABD emperyalistlerinin patronluğunu benimsemiş görünmelerine karşın, kendi bağımsız politikalarını da oluşturarak çıkar alanlarının belirlenmesinde etkin olmaya çalışmaktadırlar. Bu politikalar Latin Amerika, Asya, Afrika ve özellikle Orta-doğuda yeni yeni güç dengeleri ve müttefikler yaratırken, çelişkilerde alabildiğine artmaktadır.

Ülkemizde ise komprador burjuvazi ve feodal güçler ekonomik ve siyasi krizlerini aşmanın bir aracı olarak dayatıkları, yalnızca kendilerinin seçilmesini sağlayan "erken genel seçim" darbesi öncesi; hep bir ağızdan söyledikleri, "demokrasi", "insan hakları" ve "örgütlenme özgürlüğü" vb. nakaratları, seçim sonrası yerini Vatn, Millet, Sakarya nutuklarına bıraktı.

Geç kalmış demokrat Demirel ve onun eteğine yapışarak yürümeye çalışan ortağı İnönü'nün "demokrasiyi yerleştirme" demagogjisi "erken genel seçim" sonrası MGK'na "görevinizi yapın" talimatı ve Özal'ın iki polis cenaze töreninde, işkencecileri savunup "bunların hesabı sorulmalıdır" demesi üzerine işaret alan MIT, Özel Harp Dairesi ve Kontr-gerilla, dağbaşı, sokak ortası infazları ve gözaltı kayıplarına hız verdi. Böylece dört gözle gelecek burjuva demokrasisini bekleyen küçük burjuvazinin "seçimden sosyalizm adına yararlanma takdiği" ile komprador burjuvazi ve feodal güçlerin "demokratikleşme" hayalleri yerini kılıç mızrak şakırtılarına bıraktı.

Başta işçi sınıfı olmak üzere çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın karşı devriin bu saldırılara karşı koyabilmesi için reformist taleplerle oyalanma yerine, proletarya hareketinin saflarında mücadeleye atılarak kendi zorunu örgütlemesi gerekir. Devrimin başarısı buna bağlıdır.

Bu sayımızda halkımızın mücadelesi ve devrimci tutsakların direnişi ile kapatılan Eskişehir en özel tip cezaevini ve devrimci tutsakların sorunlarını kapak konusu yaptık.

Ayrıca, Filistin sorunu ile Kürt ulusal mücadelesi ile ilgili yazılar ile günümüzde sosyalizme karşı giderek artan karşı devrimci saldırıları cevaplayan bir yazıya ve ulusal sorunla ilgili dizi yazımıza yer verirken, yaşanan süreçle ilgili yazılarda günceli yakalamaya çalıştık.

12. sayıda buluşmak dileğiyle

DOSTLUKLA

## İÇİNDEKİLER

|  |    |
|--|----|
| Başyazı.....                                 | 2  |
| Kapak konusu.....                            | 4  |
| Karşı Devrimin cezaevlerine saldırısı.....   | 9  |
| Kamuoyuna açık mektup.....                   | 13 |
| TC'nin vaziyeti kurtarma operasyonu.....     | 16 |
| Dünya nereye gidiyor?.....                   | 22 |
| DYP-SHP hükümeti ve işçi kıyımları.....      | 26 |
| Kartal belediye işçileri.....                | 29 |
| Bilim ve Eğitim emekçileri.....              | 31 |
| Trakya Üniversitesi.....                     | 35 |
| Ulusal sorun.....                            | 37 |
| Filistin Sorunu.....                         | 42 |
| Maraş katliamı.....                          | 48 |
| Arnavutluk askeri delegasyonuna konuşma..... | 52 |
| Dönekler kampında yeni bir şey yok.....      | 56 |
| Gülsuyu gecekonduyu yıkımı.....              | 59 |
| Okur mektubu.....                            | 62 |

20 Ekim erken genel seçiminin sonuna nihayet Türkiye Cumhuriyeti'nin 49. hükümeti kuruldu. 12 Eylül sürecine ve onu devam ettiren ANAP'a en çok eleştiri yönelen DYP ve SHP, bir aydır süren koalisyon görüşmelerini sonuçlandırarak koalisyonun temelini oluşturan bir protokolü kamuoyuna açıkladılar.

Seçim vaatlerine bakıldığında ve seçim propagandaları sırasında birbirini incitmeye özel bir özen gösteren bu iki köklü geleneklerden gelen düzen partisinin, itibar kaybına uğrayan, birçok kurumyla ciddiyetini ve güvenilirliğini kaybeden, hergün halkın devrimci öfkesini körükleyen devleti onarma konusunda önceden anlaşıklarını gösteriyordu

**Bu uzlaşmanın niteliğine uygun olarak, 12 Eylülcülerden "hesap sorma" gündemden çıktı, Özal'ın "Çankaya'dan indirilmesi" gündemden çıkarıldı. Bu kadarla kalmadı, olağanüstü hal, koruculuk sistemi, "Polis Vazife ve Yetki Kanunu", "Terörle Mücadele Kanunu" vs. gibi şeylerin yürürlükten kaldırılması yerine "gözden geçirilmesi" protokole yerleşti.**

ve zaten seçimden sonra bir koalisyon için ilk akla gelen iki partiydi. Fakat seçim propagandalarında, iki partinin 300'ün üzerinde milletvekili çıkarabileceği sanısı ile, "Özal'ı Çankaya'dan indireceğiz" sloganı işlendiği halde, istenen sayıya ulaşılmayınca ve diğer partilerden de iki partinin koalisyonunun baltalamayacak nitelikteki bir destek sağlanamayınca bundan vazgeçildi. Böylece sağ ve sol adına iki

partinin seçim vaatlerini sulandırarak yaptığı uzlaşma, 12 Eylül'ün simgesi durumundaki Özal'ın şahsında 12 Eylül rejimi ile de dolaylı bir uzlaşmaya dönüşerek iyice sulandırılmış bir sözde "demokrasi" planını içeren protokolle sonuçlandı.

Bu uzlaşmanın niteliğine uygun olarak, 12 Eylülcülerden "hesap sorma" gündemden çıktı, Özal'ın "Çankaya'dan indirilmesi" gündemden çıkarıldı. Bu kadarla kalmadı, olağanüstü hal, koruculuk sistemi, "Polis Vazife ve Yetki Kanunu", "Terörle Mücadele Kanunu" vs. gibi şeylerin yürürlükten kaldırılması yerine "gözden geçirilmesi" protokole yerleşti. Koalisyon görüşmelerinin sürdüğü sıralarda TBMM'ine önerilen olağanüstü

halin uzatılması DYP'nin oyları ile kabul edildi. Yine koalisyon görüşmeleri sırasında ard arda devlet terörü olayları patlak verdiği, polis cinayetlerinin basına yoğun olarak yansdığı bir sırada, kitlesel olarak üniversite gençlerinin işkenceden ve dayaktan geçirilerek hastanelik edildiği bir sırada, "anarşi ve teröre" karşı sert açıklamalar yapıldığı halde, bunlardan söz edilmedi. Tersine "güvenlik görevlilerinin

şehit" edilmesi ve mağduriyetine vurgular yapıldı.

Bütün bu durumlar karşısında "demokratikleşme"nin nasıl sağlanacağı, örgütlenme özgürlüğü, basın özgürlüğü, temel hak ve özgürlükler konusunda söylenen sözlerin nasıl yerine getirileceği haklı olarak sorulmaz mı? Olağanüstü Hal'i kaldırmak yerine gözden geçireceksiniz, "Terörle Mücadele Kanunu" ve "Polis Vazife ve Selahiyeti Kanunu" gibi demokrasi ile asla bağdaşmayan devlet terörünü kaldırmak yerine gözden geçireceksiniz ve sonra özgürlükler üzerine bir yığın güzel sözler söyleyeceksiniz. Bunlar inandırıcı olabilir mi?

Neredeyse bir ayı doldurmak üzere bulunan cezaevlerindeki açlık grevleri ve halkın yoğun protestoları ortalıkta çınladığı halde ne yapılan işkenceye karşı açık bir tavır alınıyor ne de açlık grevinin talepleri konusunda köklü bir çözüm sağlanamadı. Koalisyon ortaklarından SHP Meclis Gurup Başkanvekili Aydın Güven Gürkan günlerdir bu konu üzerinde olumlu açıklamalar yapıyor. SHP'den hukukçu Seyfi Oktay Adalet Bakanı olduğu halde neden sadece konuşmakla yetiniyor?

Kamuoyu baskısı ve halkımızın eylemleri sonucu boşaltılmak zorunda kalan Eskişehir Özel Tıp cezaevinin boşaltılması devrimci tutsakların sorunlarının çözümü değildir.

Günümüzde yönetmelik ve genelgelerle yönetilen cezaevlerinde tam bir zindan politikası uygulanmaktadır. Sorun bu faşist kanun yönetmelik ve genelgelerin kaldırılmasıdır.

Bunlar kurulan hükümetin sulandırılmış "demokrasi" programı konusunda bile samimi olmadığının ilk belirtileridir.

**Dünyanın en adaletsiz seçim sistemiyle yapılan seçimlerin ortaya çıkardığı bu parlamento ile halkın gerçek demokrasi özelemlerine çözüm bulunamaz. Bu parlamento ve onun ürettiği bir hükümetle ancak demokrasi ve insanca yaşama özelemlerini sulandırarak yatıştırma ve düzeni tahkim ederek sürdürmeye çalışabilir.**

Protokolde yer alan diğer birçok konu seçim propagandalarındaki konuşmalarla kıyaslandığında, seçim bildirgeleriyle birlikte ele alındığında ya unutulmaya yada geçiştirilmeye çalışıldığı görülür. Mesela "Toprak reformu" şimdi tamamen unutulmuş gözüküyor. Protokolde sadece "çiftçi ve köylülere" destek olunacağı, "ıslah" çalışmaları yapılacağı, bir defaya mahsus borçların iptal edileceği, düşük faizli kredi verileceği vs. söyleniyor.

Koalisyon protokolünde demokratik sorunlarla ilgili her konu belirsiz, sulandırılmış ve kaypak bir zeminde bırakıldığı halde, faşist diktatörlük rejiminin sürdürülmesinde aynı belirsizlik söz konusu değildir. "Türkiye, devleti, ülkesi ve milleti ile bölünmez bir bütündür; ülkemizin bölünmez bütünlüğü tartışılmaz" diyerek, yurttaşların en önemli demokrasi sorunlarından birinin tartışılması bile yasaklanmış oluyor. Hatta bu yöndeki hareketlerin bir an önce bastırılması için sert militarist önlemlere başvurulacağı açık bir biçimde

ifade ediliyor.

Bu kılıç ve mızrak şakırtıları içinde demokratik hak ve özgürlükler nasıl yürürlüğe konulup korunabilir?

Protokol ilkelerinin yürütülmesi konusunda görevlendirilen bakanlar da aslında önümüzdeki günlerde hükümetin yapacağı işler konusunda net

ipuçları veriyor. Devletin iç siyasal otoritesinin yönlendirilmesinde etkili bulunan bakanlıkların tümü, Milli Savunma, cuntaçılarının valisi Nevzat Ayaz olmak üzere, İçişleri, Milli Eğitim, MİT, MGK ve Genel Kurmay Başkanlığı ile ilgili devlet bakanlıkları DYP'nin hiç te iyi üne sahip olmayan üyelerine verilmiştir.

Dünyanın en adaletsiz seçim sistemiyle yapılan seçimlerin ortaya çıkardığı bu parlamento ile halkın gerçek demokrasi özelemlerine çözüm bulunamaz. Bu parlamento ve onun ürettiği bir hükümetle ancak demokrasi ve insanca yaşama özelemlerini sulandırarak yatıştırma ve dü-

**Emekçiler ancak demokratik girişimlere katkı ve özverilerde bulunabilir.**

zeni tahkim ederek sürdürmeye çalışabilir.

Elbette emekçiler hükümetin faşist girişimlerinin başarısını önlemek için bütün gücüyle direnmeye devam edeceklerdir. Demirel'in 500 günlük ekonomiye ilişkin planı, her ne ka-

dar bu "24 Ocak" tedbirlerine benzemiyor, çok farklıdır dese de, emekçilerin gırtlığına sarılmayı zorunlu gördüğü açıktır. Zaten işsizlik sigortası, genel sigorta ve ücretler konusunda, yine sağlık konusundaki "yeşil kart" uygulamalarında gevelemeye, sürece yaimaya başladılar.

Emekçiler ancak demokratik girişimlere katkı ve özverilerde bulunabilir. Faşist bir diktatörlük rejiminin "onarılması"na ne katkıda bulunur nede özveri yapar, çünkü halkımız faşist diktatörlüğün onarılmasını değil, yıkılmasını istiyor.

Hükümet, önümüzdeki süreçte toplumsal sorunların ancak bir toplumsal devrim hareketi ile, demokratik halk devrimi ile çözümlenebileceğini kendi başarısızlıklarıyla açık biçimde gösterecektir. Çünkü düzenin belli başlı iki en büyük ve değişik roldeki temsilcilerinin, başaramayacağı şeyi bu partilerden her biri tek başına zaten asla başaramaz. Ege-men sınıflar "sağ-sol mutabakatı" ile devrim hareketinin üzerine gider ve koyu bir gericiilik dönemini başlatırsa düzenin en büyük günahını işlemiş ve en ağır politik hatasını yapmış olacak. Çünkü halk devrimin ezilmesini değil, demokrasi istiyor. Her gün daha çok

insan demokrasinin ancak devrimle kazanılacağını görüyor. Bu, büsbütün devrimle-demokrasi arasındaki kopmaz ilişkiyi açıklıyor ve devrime saldıran hiç bir hükümet hiç bir tarihte "demokrat" olamamıştır, bundan sonra da olamaz!

# ESKİŞEHİR TABUTLUKLARININ KAPATILMASI DEVRİMCİ MÜCADELENİN ZAFERİDİR

Bu kaçınıcı toplu işkence olayıdır? Bu kaçınıcı açlık grevi, ölüm orucu direnişidir?!

Uzun süreden beridir önceleri iki-üç ayda bir, son zamanlarda da sekiz-dokuz ayda bir genel saldırı başlar ve eli kolu bağlı insanlar sopalarla joplarla donatılmış asker ve polis timlerinin saldırısına uğrar, sürgün edilir, hakları budanır, eşyaları tahrip edilir, aileleriyle görüşleri imkansız hale getirilir. Ve sonunda onurluca direnişler, direnişler ve ölümler. .

Düzen bunu istiyor, siyasi tutukluları yıprata yıprata öldürmek! Artık bu plan utanmazca bir açıklıkla ortaya konuluyor. Bunun için yeterli bulunmayan cezaevi tüzük ve yönetmeliklerine ek olarak birde "Terörle Mücadele Kanunu" nun marifetleri devreye sokuldu. Artık siyasi tutukluları istedikleri gibi yıldırabilir ve öldürebilirler. ANAP hükümeti gider ayak siyasi tutsaklara bir saldırı daha yöneltti. Seçimden hemen sonra başlatılan saldırı bütün cezaevlerini kapsar ve tehdit eder bir durum aldı. Siyasi tutuklular ve aileleri ile birlikte binlere varan insan yeniden açlık grevine gitti. TTB (Türk Tabipler Birliği) ve yerel sağlık kuruluşları ile parlamenterlerin yaptığı incelemede Eskişehir hücre tipi cezaevine zorla götürülen bütün sol siyasi tutsakların yoğun işkenceden geçirildiği ve bir çoğunun ciddi biçimde

yaralandığı saptandı. ANAP'ın Adalet Bakanı Suat Bilge utanmazca, "itişme-kakışmadan" olan sıyrıklar diyor.

Cezaevindeki vahşetler artık halkın sabrını taşımıştır. Ama devlet hala bu tepkilere şiddetle karşılık veriyor. Avukatların, basın ve tutuklu ailelerinin protestolarını polis terörü ile karşılıyor.

Yeni kurulan DYP-SHP koalisyon hükümeti "demokrasi", insan hakları Paris şartı ve diğer ulusla-

**Sorun Eskişehir cezaevinin boşaltılması, buraya zorla nakledilen siyasi tutukluların tekrar eski yerine götürülmesi sorunu değil, sorun cezaevleri sisteminin insanlık dışı faşist statüsü sorunudur.**

rarası sözleşmelere uygun bir düzen kuracağını söyleyip duruyor. Ama uluslararası sözleşmelere en çarpıcı aykırılık teşkil eden cezaevi sistemi konusunda bu somut olay yaşandığı halde verdiği sözleri tutma yönünde hiç bir çaba göstermiyor. Zaten aslında yeni hükümeti teşkil eden liderlerin bu duruma karşı çıkması söz konusu olsaydı Adalet Bakanı Suat Bilge gider ayak böyle bir vahşete girişmezdi. Demek ki koalisyon ortakları da bu duruma gözyummakta ve hatta belki de zaten yıpranmış olan eski iktidar aracılığıyla düzene bir hizmet daha yapmak istediler.

Sorun Eskişehir cezaevinin bo-

şaltılması, buraya zorla nakledilen siyasi tutukluların tekrar eski yerine götürülmesi sorunu değil, sorun cezaevleri sisteminin insanlık dışı faşist statüsü sorunudur. Cezaevleri 1930'ların faşist disiplin esasına göre oluşturulmuş tüzük ve yönetmeliklerle idare ediliyor. Bu, zindan disiplinini esas alan bir ortaçağ uygulamasıdır. Daha önce "1 Ağustos Genelgesi" ile başlatılan saldırılar bu çağ dışı tüzük ve yönetmeliğe dayandırılmıştı. Şimdi bunlara bir de "Terörle Mücadele

Kanun" nun 16. maddesi eklenmiş ve cezaevleri büsbütün siyasi tutsaklar için çekilmez bir zindana dönüştürülmüştür.

Bugünkü cezaevleri sorununun esasını bu teşkil etmektedir. Cezaevlerinin mevcut tüzük ve yönetmeliği ve bu vahşetlere olanak tanıyan diğer ilgili kanunlardır. Bütün bunlar Birleşmiş Milletlerin belirlemiş olduğu "uyulması gereken asgari standart kurallar"ına aykırı şeylerdir. Cezaevleri bu kurallara uygun hale getirilmek zorundadır. Faşist amaçlarla yapılan ve yapılmakta olan cezaevleri derhal tasfiye edilmelidir. Çünkü böyle cezaevlerine tek örnek Eskişehir Hücre Tipi değildir. Benzer-

leri İstanbul'da da inşa edilmiş ve yenilerinin inşasına devam ediliyor.

Bugün birinci sorun siyasi tutsakların özgürlüğü, ikinci sorun cezaevlerinin uluslararası standart kurallara uydurulmasıdır. Bunun için mücadelemizi yükseltelim. Cezaevlerinde insanlık dışı hiçbir saldırıya izin verilmemeli ve yapanlardan mutlaka hesap sorulmalıdır.

Denirki; toplumların tarihi bir anlamda sınıf mücadeleleri tarihidir. Doğrudur da. Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte ezenlerle ezilenler arasında uzlaşmaz sınıf kavgaları köleci toplumdan günümüze kadar süregeldi ve katedilecek uzunca bir yol vardır önümüzde.

Hiç bir zaman ezenler, ezilenlere insanca yaşayabilmeleri için kendiliğinden onların haklarını vermiş değildiler. Ve eğer ezilenler insanca yaşayabilmek için sınıf düşmanlarına karşı mücadele etmemiş olsalardı insanlığın bugünkü toplumsal düzeye ulaşmış olması da düşünülemezdi. Bugün de mücadele etmezsek bizleri bekleyen güzel günlere çıkmamız; sınıf-sız, sömürsüz, insanların kardeşçe bir arada yaşadığı savaş basillerinden uzak bir dünya yaratmamız düşünülemez. Elbetteki bu tarihin duracağı anlamına gelmez. Gelecek nesillerin omuzlarında ilerleyecektir tarih. Eğer boyun eğer sursarsak tarihi sorumluluğumuzu yerine getirmemiş, hakim sınıfların ömrünü biraz daha uzatmasına yardımcı olmuş oluruz. Hepsu bu kadar.

Mücadele edilmeden hiçbir hakkın alınamayacağı, Eskişehir ölüm hücrelerinin kapatılması için devrimci, demokratik kurum ve kuruluşların mücadele zaferiyle bir kez daha ispatlandı. Devrimci tutsakların diri diri "mezara" gömülmesi istenmesi karşısında dire-

nen devrimci tutsaklarla birlikte pek çok devrimci demokrat kurum ve kuruluşun duyarlılığı; devrimci, demokrat ve yurtseverlerin mücadeleye omuz vermeleri, faşist diktatörlüğe karşı ortak hareket etmenin yollarını bulmaları gelecek açısından güzel bir örnek ve önemli bir tecrübedir. Biz ML'ler başından beri bu ortak noktaların yakalanması ve bu doğrultuda hareket edilmesi için elimizden gelen çabayı gösterdik. Ve bir çok kuruluşunda bu yönlü çabalarını yoğunlaştırmış olmaları sevindirici bir durumdur.

Hakim sınıflar günümüze kadar, tarihin her döneminde iktidar-

**Proletaryanın yok olma korkusu yoktur. O, gelecek aydınlık günlerin temsilcisidir. Doğal olarak yok olma kaygısını taşımayan sınıf bilinçli proletaryanın insanlık suçu olan işkenceyi tasvip etmesi, savunması da söz konusu olamaz.**

larını ayakta tutabilmek için insanlık suçu işkenceyi devletin resmi politikası olarak sürdürülmüştür.

İşkence, sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte hakim sınıflarca emekçi halka karşı uygulanan bir insanlık suçudur. Yok olma korkusunun acizliğin bir ürünüdür. Kitleleri korkutma yıldırma aracıdır. İşte işkence, en özlü biçimiyle bu kısa cümleciklerde kendi özünü bulmaktadır.

Yok olma korkusu ve acizlik derken neyi anlatmak istiyoruz?

Kısaca vurgulamak istediğimiz şudur; iktidarı elinde tutan sömürücü zorba sınıfların bir gün iktidarlarını yitirme korkuları vardır ki bu mutlaklıktır. Çünkü onlar kendi mutluluklarını yığınların açlığı, sefaleti üzerine kurmuşlardır. Gün gelip kitlelerin buna dur diyeceğinin bilincindedirler. İşte bu yüzden yokolma korkusunu hergün iliklerine kadar yaşamaktadırlar. Bu korku-onları daha da azgınlaş-

tırmakta, ömürlerini birazcık daha uzatabilmek için, insanlıktan nasibini almamış bu insan müsvettele-ri insanlık suçu olan işkenceyi bir "kurtuluş" aracı olarak görmekte- dirler.

Proletaryanın yok olma korkusu yoktur. O, gelecek aydınlık günlerin temsilcisidir. Doğal olarak yok olma kaygısını taşımayan sınıf bilinçli proletaryanın insanlık suçu olan işkenceyi tasvip etmesi, savunması da söz konusu olamaz. İşkence sömürü sisteminin sistematik olarak devam ettirilmesi için de uygulanan bir insanlık suçudur. Sınıf bilinçli proletaryanın sömürü diye bir kaygısı da yoktur.

O, sömürü sistemine son verecek olan biricik tek güçtür. O, insanlığın mutluluğu, bütün dünya insanların gelecekteki kardeşliğinin tek örgütlü gücüdür. İşkencenin ana motifini oluşturan yok olma korkusu ve sömürü arzusu, proletaryanın felsefesinde yok olan şeylerdir. Bu yüzdendir ki sınıf bilinçli proletarya, işkenceyi insanlık suçu olarak kabullenip ilan etmiştir.

İşkence, insanlığa karşı sorumluluk duymayanların, acizleşenlerin, aslında kendi suçluluklarını örtbas etmeninde bir araçtır. Asıl suçlu olan bu devletin kendisidir. Ama devlet kendi suçluluğunu örtbas etmek, kitleleri korkutup, sindirmek için işkenceye başvurmaktadır. Bu da suçunu işlediği bir başka suçla kapatmak demektir. Ama bu onu, tarihin çöp tenekesine girmekten kurtarmaz. Bugüne kadar hiç bir zorba kurtulamadı, bundan sonrakilerde kurtulamayacaktır. Çünkü tarihin akışının önüne geçmek mümkün değildir.

Evet nerede sömürü ve soygun düzeni varsa, nerede bir avuç azınlık mutluluğunu milyonların sefaleti ve açlığı üzerine inşa ediyorsa, nerede emperyalist sömürü ve talan varsa, nerede egemenlerin kanlı sultas faşizm varsa orada işkence vardır, açlık, sefalet, zulüm vardır. Çünkü işkence can çekişen ve çökmekte olan sömürücü sınıfların kullandığı kirli bir silahtır. İşkence bir insanlık suçudur. Tüm uluslararası insan hakları beyanname ve bildirgelerince işkence, insanlık suçu olarak ilan edilmiştir. Ancak yine aynı zamanda bu sözleşmelere imza atan sömürücü zorbalara işkenceye devam etmektedirler. Bu durum sömürücü zorbalara ikiye bölünmüşlüğü, sahtekarlıklarının açık ifadesidir. Ve aynı zamanda işkence bu sömürüye dayalı düzenlerin vazgeçilmez bir parçası olduğunun da açık göstergesidir. Öyle ise bu insanlık suçunun son bulması direk bu sömürü sisteminin son bulmasına bağlıdır.

İşkence çok daha geniş boyutlarıyla ele alınıp irdelenmesi gereken başlı başına bir sorundur. Amacımız bu sayfalarda bu sorunu her yönüyle irdelenmek değildir. Sadece siyasi tutsakların Eskişehir tabutluklarına diri diri gömülmesiyle, siyasi tutsakların burada yoğun bir işkenceye tabi tutulmasıyla en önemli sorunlardan biri olarak kamuoyunun gündemine oturan Eskişehir tabutluklarına karşı yürütülen mücadeleye ilişkin düşüncelerimizi belirtmek isterken, işkence olgusuna da kısaca değinmek istedik. Ve ülkemizde, işkencenin "zaman zaman ortaya çıkan münferit olaylar" olmadığını, tam aksine devletin resmi politikası olduğunu da vurgulayalım.

Siyasi tutsakların Eskişehir ölüm hücrelerine konulması karşısında siyasi tutsaklar ve devrimci kamuoyuyla omuz omuza yürüttü-

ğümüz mücadelemizin zaferle taçlanması sürecindeki gelişmelere geçmeden önce öz olarak cezaevleri ve işlevi konusuna da kısaca değinmekte yarar var.

Hakim sınıflar iktidarlarının devamı için cezaevlerini, emekçileri yıldırma, sindirme, insanları toplumdaki tecrit etmek için birer işkence yuvalarına dönüştürdüler. Sınıflı toplumlarla birlikte ortaya çıkan suç ve suçluyu cezalandırma kavramı, özünde önemli bir değişiklik olmasa da, biçimsel bir dizi değişikliklere uğratılarak günümüze kadar geldi. Örneğin köleci toplumun ilk evrelerinde köle sahipleri kendi sınıfına karşı işlenen her "suç" a karşılık "suçu" işleyenleri hemen ölümlerle cezalandırırlardı. Veya suçlarının hafifliklerine göre kırbaçlanırlardı. Hasta olmanın bile suç sayıldığı bu toplumda zamanla idamların yanı sıra suçluların toplumdaki tecrit edilmeleri geldi gündeme. Böylece ilk kez cezaevleri olgusu çıkıyordu ortaya. Bu dönemde suçlular kanalizasyonlara yapılan mahzenlere kapatılıyorlardı. Sadece mahzenlere kapatmakta yetmiyordu, mahzenlerde yapılan kafeslerin içine konuluyorlardı. Ve daha sonraları, feodal toplum döneminde suçluların kapatılacağı tek hücreli cezaevleri inşa edilmeye başlandı. Çeşitli suçlardan bu cezaevlerine kapatılan insanlara tam bir tecrit politikası uygulanırdı. İnsanlar birbirleriyle konuşulmaz, görüşülmez, gün, güneş yüzü gösterilmezdi. Yaşamlarının büyük bölümünü, hatta yaşamlarının tümünü bu tabutluklarda geçiren insanlar kısa sürede akli dengelerini yitiriyorlardı. Bugün ülkemizde inşa edilen cezaevleri ve bu cezaevlerine ilişkin politikalar ortaçağdan kalma, tarihin derinliklerine gömülmüş tek hücreli cezaevleri ve politikalarıdır. Yalnız bugün bu tip cezaevlerine sadece politik tutsaklar konulmak istenmektedir.

Bu devlet tam bir zindancı devlettir. Bir dönem özellikle politik tutsakları toplumdaki tecrit edebilmek için, tutsaklar deniz ve okyanus ortasındaki ıssız adalara götürülürdüler.

Güneş gazetesi 17. 11. 1991 tarihli "tabutluk ortaçağ mirası" başlığı altında yayınladığı yazıda "Türkiye kamuoyunda tabutluk olarak adlandırılan tecrit sisteminin bilimsel adı: Pensilvanya sistemi" dir diye belirtmektedir. 1821 yılında ABD'nin Pensilvanya eyaletinde "mahkumu tek bırakarak ıslah etmek" bir anlamda insanları diri diri mezara gömmek olan bu "ıslah"ın sonuçları ise mahkumların kısa sürede çıldırmaları oldu. Ama bu durum hakim sınıfları pek ilgilendirmiyordu. Zaten amaçları da bu değil miydi? Daha sonra Pensilvanya sisteminden "vazgeçildi". Ama "vazgeçme"nin gerekçesi insanların ölmeleri, çıldırmaları değildi. Onlar için önemli olan hayvanların bile yaşayamayacağı bir ortamda, insanların ölümleri, çıldırışları değildi; önemli olan paraydı. Çünkü tek hücreli cezaevlerinin yapımı onlar için pahalıya mal olmaya başladı. İşte bu yüzden Pensilvanya sisteminden "vazgeçildi". Ama Türk hakim sınıfları, ABD hakim sınıflarının göze alamadıkları zorlukları göze alarak, feodal toplumun zindancılık felsefesini Türkiye'de yeniden hortlatmaya çalışmaktadırlar. Bir yandan mahkumları "yeniden topluma kazandırmak" gibi palavralar sıkılmakta, öte yandan insanlık dışı uygulamalar ülkede diz boyu devletin resmi politikası olarak sürüyor. Zaten "topluma kazandırmak" dedikleri şey, kendileri için zincirli köleler haline getirmektir. Özellikle devletin başına bela olmuş siyasi tutsakları ise tamamen toplumdaki soyutlayarak yok etmektedir. Bu amaçla açılan Eskişehir hücre tipi cezaevine siyasi tutsakları sevk ettikleri günden başla-

arak işkenceleri yoğunlaştırdılar. TTB 119 siyasi tutsağa işkence yapıldığını resmen belirledi. Tutsaklar derin bir kuyuyu andıran tabutluklara teker teker koyularak bütün insani değerlerden uzaklaştırıldılar. Burada görevlendirilen savcı, müdür ve gardiyanlar özel olarak devlet tarafından seçilmiş, faşist ideolojiyle eğitilmiş insanlardan oluşturulmuştur. Bu insan müsveteleri işkence yapmaktan zevk alan insan ruhlu canavarlardır. Ama şunu söylemek gerekir ki, hiç bir suçlu halkın adaletinden kaçamayacaktır.

### Devrimci demokratik güçlerin mücadele birliği Eskişehir tabutluklarını yıktı!

Bir yıl kadar önce inşaatı tamamlanan Eskişehir hücre tipi cezaevi, siyasi tutsakların başı üstünde demoklesin kılıcı gibi 2 Kasım sevklerine kadar sallandırdı. Çeşitli bahanelerle siyasi tutsakların buraya sevk edileceği sık sık hatırlatıldı. Böylece gelebilecek tepkilerin nabzı ölçülmeye çalışılıyordu. Ve bir anlamda sindire sindire devrimci kamuoyunu bu ölüm hücrelerine alıştırmak, onları yavaş yavaş duyarsızlaştırmak amacı güdüyorlardı. Yapılacak bir sevk sırasında siyasi tutsakların başlatmaları direnişleri devrimci-demokrat kamuoyunun desteğini azaltmayı düşünüyorlardı. Böylece siyasi tutsakları kolayca tecrit edebileceklerini, siyasal kimliklerinden arındırıp düzenin zincirli, uysal köleleri haline dönüştürebileceklerini, dönüştüremediklerini de rahatlıkla sessiz sedasız ortadan kaldıracabileceklerinin hayalleri içindeydiler.

Ankara Kapalı Cezaevi'nden iki Dev-Sol militanının firar eylemi bahane edilerek, 2 Kasım gecesi siyasi tutsakların bulunduğu pek çok cezaevinde oluşturulan "Özel Tim"lerle operasyonlar düzenleyip siyasi tutsakların bir kısmı Eskişehir

ölüm hücrelerine taşındı. Cezaevi kapısından içeri sokar sokmaz devrimci tutsakları yoğun bir işkenceye tabi tuttular. Tutsakların eşyaları talan edildi, paraları, saatleri çalındı. Pek çoğu çıplak ve yırtık pırtık elbiselerle güneş görmeyen tabutluklara atıldı. Hakim sınıflar ve onların has uşakları bürokratlar zevkten dört köşeydiler. "Başarılarına" kadeh tokuşturuyorlardı. Faşist Nusret Demiral, Arif Yüksel, Eskişehir tabutluklarının mimarilerinden eski Adalet Bakanı Oltan Sungurlu, Deniz Gezmiş'lerin idam fermancılarında, halk düşmanı Evren'in müstahşarlarından ve son olarak işkenceleri meşru gören ara dönemlerin Adalet Bakanı Suat Bilge ve daha başkaları zafer sarhoşluğu içindeydiler. Ama zafer sarhoşluğuna kapılanların kapısını kısa sürede yenilgilerin çalacağını düşünemeyecek kadar geri zekalıydı bu baylar. Daha pek çok yenilgiler tadecek bunlar. Bundan eminiz. Bir özdeyişte olduğu gibi, "gülü seven dikenine katlanır" veya "her inişin bir yokuşu vardır". Unutulmasın!

Evet kendilerince bir bahane bulmuşlardı. Bu fırsattan yararlanarak hem ölüm hücrelerine sevkleri başlattılar ve hemde genel olarak cezaevlerine yönelik bir saldırı ortamı hazırlığı içine girdiler. Ama tosladıkları direniş duvarı granitten bir kaya gibiydi. 12 Eylül'ün en azılı cellatlarına karşı direniş destanları yaratan siyasi tutsaklar, sakatlıklar, ölümler pahasına geldikleri bu aşamada elbetteki geri dönmeyeceklerdi. Ve anında bir çok cezaevinde Süresiz açlık grevleriyle direniş başlattılar. Dışarda devrimci-demokrat kamuoyu çok kısa bir süre içerisinde, yaratılan insanlık dışı uygulamaların kaldırılması için devrimci tutsakların direnişine omuz verdiler. Direniş sloganları yurdun pek çok kentinde yankılanmaya başladı.

"Ölüm Hücreleri Kapatılsın, Anti terör yasası kaldırılınsın!" sloganları etrafında devrimciler, demokratlar ve komünistler kenetlendiler. Hakim sınıflar tosladıkları bu granitten direniş cephesi karşısında şaşkına döndüler. Direniş türkülleri sadece yurt içinde değil, yurt dışında da önemli derecede yankısını buldu.

Bir avuç azınlık dışında hemen hemen toplumun her kesiminden insanlık dışı bu uygulamalara karşı tepki sesleri yükselmeye başladı. Başta siyasi tutsaklar ve aileleri olmak üzere, TTB, Barolar, Bir kısım sendikalar, HEP, Özgür-Der, İHD, YKD, Öğrenci gençlik, devrimci basın, hatta bir kısım burjuva basını, Uluslararası AF Örgütü gibi pek çok kuruluş bu kez direniş cephesi içindeydi. Korsan mitingler, tabut yakmalar, şenlikli gösteriler, ilgili makamlara toplu telgraflar çekmeler, imza kampanyaları, Eskişehir cezaevine toplu gidis ve Ankara'ya yürüyüşler, basın bildirileri teşhire yönelik basın açıklamaları, açlık grevleri vb. 20 gün boyunca hiç durmadı ve gün geçtikçe kiteselleşerek devam etti. Bunlar zaferimizi taçlandıran direnişimizin olumlu olmaları. Bununla birlikte en olumlu yanlardan biri de ortak hareket noktalarının bazı pürüzlere rağmen bulunmuş olması.

Elbetteki olumsuzluklar yok değildi. Bunlardan ders çıkartmak gerekiyor. Özellikle cezaevi cephesinde PKK tutsakları (Sağmacılar dışında) kimi cezaevlerinde açlık grevine geç başlamaları ve bunu dönüşümlü sürdürmeleri göze çarpan en olumsuz yanlardan birisidir. Bu diğer devrimci tutsaklar üzerinde moral bozukluğu yaratacağı gibi (ki Eskişehir de siyaset

olarak sayısı kalabalık olan PKK tutsaklarıydı), düşmana da "umut" kapısını aralamaktadır. Erzincan cezaevi dışındaki TKP-ML taraftarı siyasi tutsaklar ise hiç tereddütsüz süresiz açlık grevi cep hesinde yerlerini aldılar ve TKP-ML'ye yakışır bir biçimde direnişlerini sürdürdüler. Erzincan'da ise daha çok yaşlı ve bilinçsiz köylülerin yoğun olarak bulunmaları eyleme katılımı geciktirdi. Ancak bu diğer örgütlü taraftarların direnişin başlamasıyla saflarda yerlerini almalarının önünde engel değildi. Bu, Erzincan cezaevinde bulunan TKP-ML taraftarı siyasi tutsaklar açısından bir olumsuzluktur.

Cezaevleri dışındaki direniş cephesinde de bazı olumsuzluklar göze çarpyordu. Göze çarpan en belirgin noktalardan biri Demokratik Kitle kuruluşlarının ortak hareket etmek gibi olumlu bir tavırın daha sıcak ilişkiler temelinde yürütülmesi için çaba sarfedilmesi gerekirken HEP'in gereken itina göstermediği, kendileri dışındakilere soğuk davrandığı hatta menfaatçi davranışlar sergiledikleri yer yer gözlenen durumlardı. Örneğin İstanbul'dan kiralanan otobüslerden birine TKP-ML, DEV-SOL, aileleri taşıyacaktı ve tutsaklarının yakınları binmişti ve bu otobüs şoförüyle yapılan anlaşma gereği İstanbul'dan Eskişehir'e, Eskişehir'den Ankara'ya, ücreti de peşin ödenmişti. Ancak Bursa'dan gelen HEP'li aileler, geldikleri otobüsü geri göndermiş, çünkü sadece Eskişehir'e gelmek için kiralamışlar. Kendilerinin yeni bir araç temin etmeleri veya her otobüse üçer beşer guruplar halinde dağılıp binmeleri gerekirken İstanbul'dan gelen TKP-ML, DEV-SOL, tutsaklarının ailelerinin otobüsüne topluca binmişlerdir. Ailelerimizin isra-

rına rağmen arabadan inmeyip, ailelerimizi orada araçsız bırakıp gitmişlerdir. İşin ilginç yanı ailelerimizi bireycilik ve grupçulukla suçlayan bu insanların bu zorbaca tavırlarının adını ne koymalı bilemiyoruz. Ankara'daki HEP binalarında da ailelerimize karşı aynı soğuk tavır ve davranışlar devam etmiştir. Bir komisyon oluşturulup bakanlığa gidilmesi talebi, "bakan iyi niyetlidir, bu biçimde yıpratır-sınız" gibi ilginç iddialarla karşı çıkıldıysa da sonuçta oluşturulan komisyon Bakanla görüşmüştür. Ailelerimiz açlık grevinde olmadıkları için küçümsemişlerdir. (kaldı ki İstanbul'dan giden aileler içinde açlık grevinde olanlar vardı) Oysa dışarda açlık grevi diğer fiili eylemliliklere oranla daha pasif bir eylem biçimidir. Hele hele üçer beşer gün aralıklarla dönüşümlü sürdürülen bu eylemlerle, öbür yandaki aktif eylemlilikleri küçümsemek solculuğun altında yatan sağcılığı gizlemekten başka bir anlam ifade etmez. Yine eylem komitesince tespit edilen ortak sloganların dışında, özgün sloganlar atmakta olumsuz bir tavidir. Bu çeşitli provakasyonlara sebep olacağı gibi, oluşturulan birliğin dağılmasına da neden olabilir. Bu hataya da yine PKK'lı arkadaşların aileleri düştüler.

Bu ve benzeri olumlu ve olumsuzluklar gelecekteki mücadelemiz açısından ders çıkarmamız gereken yanlarımızdır. Olumlu yanlarımıza dört elle sarılmalı, olumsuzluklarımızdan kurtulmak için azami bir çaba içinde olmalıyız. Bir takım olumsuzluklara rağmen, eylemimizin esasına damgasını vuran olumluluklardır. Ve zaferimizde bunlar üzerine taçlandı. Ancak ölüm hücreleri tehtidi he-

nüz ortadan kalkmış değildir. Çünkü bu tip cezaevlerinin inşası ve kullanımının yasal temeli "Anti-Terör yasası"dır. "Anti-Terör yasası" kaldırılmadıkça ölüm hücreleri tehtidi yasal olarak demoklesin kılıcı gibi başımızın üzerinde sallanmaya devam edecek. Ve bundan dolayıdır ki, aynı tip cezaevlerinin inşası bugün Kartal ve Ümraniye'de sürdürülmektedir. Eskişehir ölüm hücrelerinin kapatılmış olması yetmez. Burası yıkılmalı "Anti-terör yasası" kaldırılmalı, yapılmakta olan hücre tipi cezaevlerinin inşası durdurulmalıdır. Bu inşaatlar başka amaçlar için kullanılmak üzere, o amaçlara uygun bir biçimde inşa edilmelidir. İşçiye, köylüye, dargelirli memura, esnafa borcunu ödemeyen devlet, milyarlarca lirayı cezaevi, hemde tabutluk tipi cezaevleri inşa etmeye harcamaktadır. Tabi onlar için önemli olan halkın çektiği açlık, sefalet değil; kendilerine karşı mücadele eden komünistleri, devrimcileri, yurtseverleri nereye nasıl hapsederek toplumdan nasıl tecrit edecekleridir. Bu yüzden halkın borcunu ödemezken, milyarları bu tip cezaevlerinin inşasına, yöneticisine, idarecisine harcamaktadırlar. "Anti-terör yasası"nın kaldırılması için safları sıklaştırmanın, sokaklara dökülmenin, silah seslerinin dağlarda yankılanmasının, sloganlarımıza ses katmasının tam zamanıdır.

Direnişimizin zaferi başta siyasi tutsaklar olmak üzere, ailelerin, demokratik kurum ve kuruluşların, basın, demokrat aydınların duyarlılıkları ve ortak hareket etmelerinin ürünüdür. Bu gelecek mücadele günleri için çıkartılması gereken en önemli tecrübedir. Ve mücadelenin en olumlu yanıdır.

# KARŞI DEVRİMİN CEZAEVLERİNE SALDIRISI ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZIN MÜCADELESİYLE GERİ PÜSKÜRTÜLDÜ!

12 Eylül askeri faşist cuntasıyla birlikte devrimci, demokrat, yurtseverlere karşı başlatılan pervasızca devlet terörüyle birlikte binlerce devrimci dağlarda, sokak ortalarında ve işkencehanelerde katledildi. Ve onbinlerce insan sorgusuz sualsiz cezaevlerine dolduruldu. Bu dönemde cezaevlerinin Nazi kamplarından hiçte farkı yoktu. İşkenceler, ziyaret yasakları, tek tip elbiseler, kalem, kağıt, kitap yasakları, vb. Kısaca siyasi tutsakların, siyasi kimliklerinden vazgeçmeleri, düzenin zincirli köleleri haline gelmeleri için, faşist cunta elinden geleni ardına koymadı. Ama generaller çetesinin bütün hevesleri kursaklarında bırakıldı. Devrimciler aç susuz kaldılar, çıplak kaldılar ama mücadeleyi elden bırakmadılar. Korkusuzca idam sehpaalarına çıkararak, hiç tereddüt göstermeden ölüm oruçlarına giderek, açlık grevlerine yatarak, işkenceler altında sloganlar atarak kısacası pek çok mücadele biçimleriyle generaller çetesinin saldırılarına karşı koyarak siyasi kimliklerine ve insanlık onurlarına yöneltilen saldırıları boşa çıkarttular. Bu mücadeleler içerisinde şehitler vererek, sakatlar bırakarak bugüne gelindi. Şunu da belirtelim bu süreçte, başta devrimci tutsakların aileleri olmak üzere devrimci kamuoyunun bu mücadele içerisinde önemli katkıları vardır.

Bugün gelinen aşamada, "in-

san hakları", "cezaevlerindeki yaşam koşullarının iyileştirilmesi" gibi sözleri ağzlarından düşürmeyen hakim sınıflar, cunta döneminde bile tüm den kaldırılmayan açık görüş hakkını, bugün çıkartılan "Anti - Terör" yasasıyla tüm den yok etmeyi planlamaktadır.

En barbarca işkenceler altında, en doğal hakları için kavga eden devrimciler nasıl ki bu kavgaları sonucu bir çok haklarını elde etmesini bildiler; bugün de en doğal haklarından biri olan açık görüş hakları için kavgayı elden bırakmayacaklardır. Ve devrimci kamuoyunun çok daha duyarlı olduğu, sınıf mücadelesi boyutlarının yükseldiği bu ortamda siyasi tutsaklarla omuz omuza olunacağı açıkça ortadadır.

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı nedeniyle cezaevlerinde çeşitli suçlardan yatan adli tutuklulara açık ziyaret verilirken, siyasi tutsakların bu doğal hakkı gasp edildi. Hakim sınıflar ülkemizde gelişen sınıf mücadelesini pasifize edip düzen sınırları içerisine çekmeye ve çekemediklerini de her türlü yonteme baş vurarak ortadan kaldırmaya yönelmiş bulunmaktadır. Bu duruma yasal kılıf olarak da "Devlet Terörü Yasası"nın çıkarıldılar. Ve bu yasaya dayanılarak siyasi tutuklulara açık görüş hakkı verilmemektedir.

29 Ekim sabahı erken saatlerden itibaren siyasi tutsakların aile-

leri Bayrampaşa Cezaevi önünde açık ziyaret saatinin gelmesini beklediler. Cezaevi yetkilileri "Adalet Bakanlığı'nın bize açık görüş yapılacak diye bir talimatı gelmedi" gerekçesiyle ziyaret yaptırmadılar. Bu durum üzerine tutuklu yakınlarından bir heyet cezaevi müdürü ve savcısıyla görüştü. Sonuç değişmedi ve İHD tarafından cezaevi kapısı önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada özetle: "Bizler siyasi tutuklu yakını olarak en doğal ve insani hakkımız olan açık görüş için buradayız. . . "Devlet prangalı özgürlüğe 125'likleri dahil etmeyerek ayrımcılığı kendisi yapmıştır. Ve yine eşitlik ilkesi çiğnenerek açık görüş yaşağı yalnızca siyasi tutuklulara uygulanıyor" denildi.

Basın açıklaması öncesi ve sonrasında tutuklu yakınları tarafından "Açık görüş hakkımız engellenemez", "Anti-terör yasası bizleri yıldıramaz", "Savcı gelsin hesap versin", "Müdür gelsin hesap versin", "İşkenceler bizleri yıldıramaz", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur" ve Yaşasın zindan direnişi" sloganları atıldı. Daha sonra siyasi tutsakların yakınları cezaevi önünden toplu olarak postaneye yürüdüler ve buradan Adalet Bakanlığı'na toplu olarak protesto telgrafı çektiler.

Sağmacılar cezaevindeki siyasi tutuklular ve tutuklu yakınları 29 Ekim'de açık görüş hakkının



verilmemesi vesilesiyle durumu protesto ettiler.

### SÜRGÜN CEZALARI SİYASİ TUTSAKLARI YILDIRAMAZ!

Devrimci tutsakların açık görüş hakkının gaspedilmesinin hemen arkasından, hakim sınıflar yeni bir saldırı daha başlatarak, çoktan beri bir tehdit aracı olarak gündemde tuttukları Eskişehir "en" özel tip zindanına, zor kullanarak devrimcileri gruplar halinde sevk etmeye başladılar.

Ankara kapalı cezaevinden iki devrimci tutsağın (Lütfü Topal, İbrahim Bingöl) firarından sonra Dev-Sol davasından tutuklu devrimcilerin Eskişehir'e sevki ile başlayan bu uygulama, Sağmalcılar Ceza ve Tutukevi'nde içlerinde dergimiz yazarlarından Cemal GEÇGİN ve Remzi ERCANLAR'ında bulunduğu 30 kişi ve diğer cezaevlerindeki devrimci tutsaklara da uygulanmaya çalışılma-

sına başlandı.

Bir insan için en doğal hak olan koşulların hiç birisi dikkate alınmadan, yıllarca onuru ile yaşamayı ilke edinmiş, Cunta'nın en azgın dönemlerinde bile omuzu kalabalık faşist generallere direnişleri ile diz çöktüren, komünist ve devrimci tutsakların bu "en özel" tip zindana zorla tıkmaya çalışılmasının nedenleri açıktır. Yıllarca teslim olmadıkları, insanlık onuru ve devrimci direniş sembolü tutsakları tek tek tabutluklara koyarak,

yavaş yavaş ölüme terk ederek, ağırlığı altında ezildikleri, yüreklerine bir hançer gibi sokulan direnişlerin yaratıcılarından öç almak isteyeceklerdir.

Halkımız cezaevlerindeki yiğit sesinin boğulmasına yönelik bu alçakça saldırıya sessiz kalmayacaktır. Devrimci tutsakların yıllarca kan ve can bedeli bir mücadele ile elde ettikleri haklarının gaspına karşı başlatacakları ölüm oruçları, süresiz açlık grevleri, zora zorla karşı koyarak fiziki direnişe geçme şeklindeki eylemlerine omuz vererek, hakim sınıfların her zaman yaptığı gibi, kullanıp işi bitmişlere yaptırdığı bütün pis işlerini, bu kez de giderayak ANAP'a yaptırma oyununu boşa çıkartacaktır, çıkartıda.

### ESKİŞEHİR CEZAEVİ İLE İLGİLİ EYLEMLİLİKLER

Eskişehir cezaevine siyasi tutsakların sevkiyle birlikte ülkenin dört bir yanından tepkiler yükselirken, ilk tepki cezaevlerinden

geldi. Sevklerle birlikte çeşitli cezaevlerinde süresiz açlık grevleri başladı.

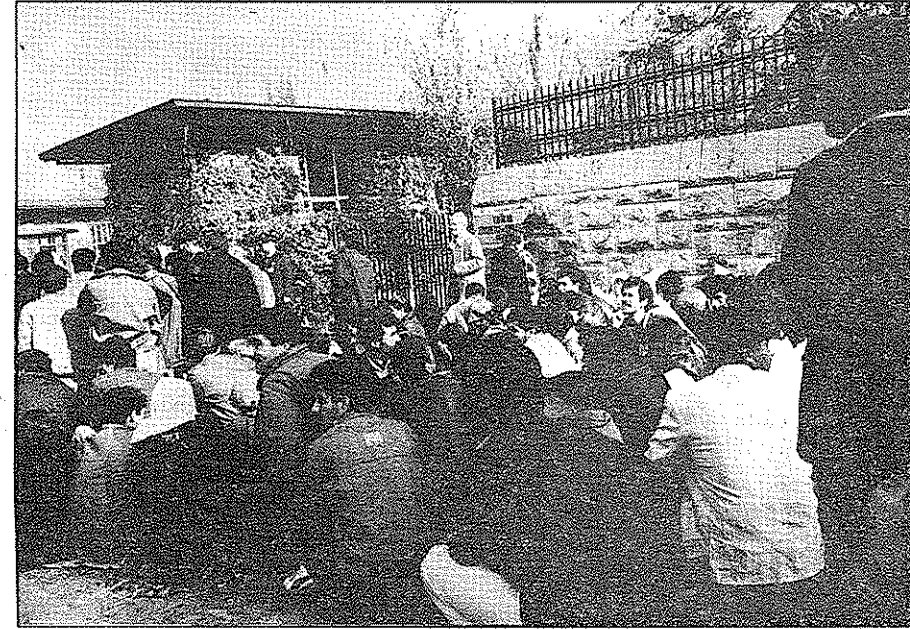
6 Kasım'da Sağmalcılar cezaevindeki siyasi tutsaklar süresiz açlık grevine başladılar. Basına yaptıkları açıklamada "Yıllardır direnişlerle şehitler pahasına kazandıklarımızı bir çırpıda yok eden, tutsakları tecrit politikasıyla ortadan kaldırmaya çalışan Eskişehir Ölüm Hücresi kapatılmalıdır, diyoruz. Anti-Terör yasasının kaldırılması ve Eskişehir Ölüm Hücresi'nin kapatılması için 6 Kasım 1991 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladığımızı duyuruyor ve tüm devrimci demokrat kamuoyunun mücadelemize destek vermesini bekliyoruz" demişlerdi.

Bu çağrıya sessiz kalınmadı. İHD öncülüğünde tutuklu ailelerinin, yakınlarının ve devrimci-demokrat kamuoyunun bir dizi eylemlilikler süreci başlamış oldu.

8. 11. 1991 günü TÜYAP'ta tutuklu aileleri bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasına Mehmet Çetin, Nevzat Çelik, Önder Kızılkaya, Süha Tuztepe, H. İbrahim Özcan, Deniz Türkali, Zeki Tompak, Aydın Öztürk'ten oluşan şair ve yazarlar grubu da katıldı. Basın açıklamasından sonra Galatasaray Postanesine kadar yüründü.

9. 11. 1991 günü yapılan Belediye İşçilerinin Kurultayı'na tutuklu yakınları adına bildiri okunmak için gidildi. Bu sırada dergimiz elemanlarından Şahin Karataş ve bir tutuklu yakını gözaltına alındı. Bu arkadaşlar aynı gün siyasi şubeden serbest bırakıldılar.

10. 11. 1991 günü tutuklu yakınları Sağmalcılar cezaevi önünde Devlet terörü yasasını ve onun uzantısı olan son uygulamayı protesto ettiler.



-Aynı günlerde Bakırköy HEP ilçe merkezinde bazı tutuklu yakınları açlık grevine başladılar. Bu açlık grevi 17 gün sürdü.

13. 11. 1991 günü İstanbul barosuna kayıtlı avukatlar adliye önünde basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasından sonra tutuklu yakınlarının ve dergiler platformunun Sultanahmet'te yapmak istediği basın açıklamasına polis saldırdı. 20 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Ali Musa Sarıçimen'de vardı. Gözaltına alınanlar ertesi gün savcılıktan serbest bırakıldı. Saldırı sırasında bir grup aile, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek, Devlet terörüne hayır" sloganları atarak yolu kesti.

16. 11. 1991 günü tutuklu yakınları Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gelişmeleri ve sevkleri protesto ettiler. Basın açıklaması yapıldı. Halaylar çekildi.

18. 11. 1991 günü Sultanahmet'te dergiler platformunun ve İÖDF'nin ortak düzenledikleri bir basın açıklaması yapıldı. Maket tabut yakıldı.

-Aynı gün İstanbul Üniversitesi

merkez kampüsünde ve Edebiyat Fakültelerinde cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları, Anti Terör yasasını protesto etmek ve bu uygulamalar karşısında direnen devrimci tutsakları desteklemek amacıyla forum gerçekleştirildi. Eskişehir cezaevinin maketi yakıldı.

15. 11. 1991 günü Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesinde cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları, Anti-Terör yasasını protesto etmek ve uygulamaya karşı direnen devrimci tutsakların onurlu direnişini desteklemek amacıyla forum düzenlendi. İHD yönetim kurulundan bir kişi ve tutuklu aileleri adına Hamza Yalçın'ın annesi birer konuşma yaptılar. Türküler eşliğinde halayların çekilmesinden sonra Eskişehir cezaevinin bir maketi öğrenciler tarafından yakıldı. Devletin bir insan hakları ihlali örgütü gibi çalıştığını, Eskişehir cezaevinin derhal kapatılıp, yıkılması gerektiğini belirten konuşmaların yanı sıra;

-İnsanlık onuru işkenceyi yenecek

-İşkenceler bizleri yıldırma-

maz  
-Devrimci tutsaklar bizim onurumuzdur

-Ölüm hücreleri kapatılsın

-Devlet terörü yasasına hayır sloganları atıldı.

Tutuklu ailelerinin yaptığı bu eylemler dışında 20 Kasım'da görüş verilen Eskişehir cezaevine ve görüşün verilmemesi halinde de Ankara'ya gidilmesi kararı alındı.

19. 11. 1991 tarihinde

otobüslerle tutuklu aileleri ve bu uygulamaya karşı çıkan devrimci-demokrat insanlar yola çıktılar. Ertesi gün Eskişehir'e inildi. Ve cezaevinin önünde beklenmeye başlandı. Aileler gitmeden önce almış olduğu karara göre, görüş tüm siyasi tutsaklara verilmezse hiç bir aile görüşe girmeyecekti. Nitekim cezaevi idaresi açlık grevindeki tutsakların disiplin cezası aldığını bahane ederek, tutsakların bir bölümüne görüş verildiğini açıkladı. Görüş verilen tutsakların bulunduğu listeye de açlık grevinde olduğu kesin bilinen tutsakların adını da koyarak provakasyon ortamı doğurmaya çalıştı. Ancak başarılı olmadı. Aileler hep birlikte "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Eskişehir Ölüm Hücresi kapatılsın", "Devlet Terörü Yasasına hayır" sloganlarını attılar. Halaylar çekildi, türküler söylendi, pankartlar açıldı. Her saat başı siyasi tutsakların bulunduğu taraftan gelen slogan sesleri sessizce dinlendi ve daha sonra da sloganlarla karşılık verildi.

Eskişehir'den Ankara'ya gelirken Ankara'ya 20 km. uzaklıkta asker ve polisler tarafından kurulan barikatlarla karşılaşıldı. Söy-

lenilen "Ankara'ya gidilemeyeceği geri dönülmesi" gerektiği idi. Sivrihisar'a kadar polis eşliğinde konvoy geri götürüldü. Ailelerin baskısı sonucu tüm uzlaşmacı görüşlere karşı (örneğin aileler Ankara'ya gitsin, geri kalan geri dönsün gibi) karşı çıkılarak hep birlikte Ankara'ya gitmenin sınırları zorlandı. Görüşmeler olumlu sonuçlandı. Ertesi gün aileler meclise gitmek ve yetkililerle görüşüp, taleplerini dile getirmek amacıyla Meclise yürümeye başladı. Yolların Çevik Kuvvet tarafından kesilmesi üzerine "dağınık" olarak Meclis önüne yüründü, toplu halde gidilen Meclis önünde ailelerin kendi aralarında seçmiş oldukları 5 kişilik komisyon yetkililerle görüşmek üzere Meclis'e girdi. Aileler bu arada Meclis önünde oturarak komisyonun getireceği haberi beklemeye başladı. Uzun bir bekleyiştikten sonra komisyon çıktı ve taleplerin iletildiğini, yetkili kişilerle görüşüldüğünü, olumlu cevap alındığını, ilk planda Adalet Bakanının açlık grevinde bulunanlara şeker ve tuz verilmek üzere emir verdiğini ve Meclis'te oluşturulacak bir komisyonun Eskişehir cezaevini ziyaret edeceğini açıkladılar. Bunun üzerine toplu olarak HEP'e yüründü ve oradanda aileler geldikleri illere döndüler.

Daha sonraki gelişmeler, Meclis içinde oluşturulan komisyonun cezaevini ziyaret ettiği ve cezaevinin boşaltılması yönünde girişimlerde bulunduğu yönündeydi. Ve nakiller tamamlandı. Eskişehir cezaevi boşaltıldı.

İstanbul'un çeşitli bölgelerinde cezaevlerinde yaşanan duruma karşı, halk cezaevlerinin uluslararası sözleşmelere uygun hale getirilmesi için, İHD'ye çağrılar ya-

parak çabalarını destekleyeceğine dair çok sayıda imzalı başvurular da bulundular. Elimizde bulunan çağrı metnine de yer veriyoruz.

### "İNSAN HAKLARI DERNEĞİ-İSTANBUL ŞUBESİNE

Biz aşağıda imzaları bulunan İHD üyeleri, insancıl çabalarını sempati ile izleyen yurttaşlar olarak; son günlerde cezaevlerinde yeniden boy gösteren baskı ve işkencelerin yürürlükteki yasa ve cezaevlerinin yönetim şekline dayandığını düşünüyoruz.

Yeni hükümetin "demokratikleşme" protokolü çerçevesinde kurulacağı ve devraldığı bu sorunun çözümü konusunda Birleşmiş Milletler "ceza ve tutuk evlerinde uyulması gereken asgari standart kuralları" na uygun olarak yaklaştığı ölçüde kamuoyuna yansıyan sözü tutacağını düşünüyoruz.

Cezaevi iç tüzük ve yönetmeliği "Terörle Mücadele Kanun"unun (özellikle 16. maddesi) bugünkü yaşanan durumun asıl kaynağıdır. İHD'nin kendi ilgi alanında bulunan bu konuyu BM sözleşmesine uygun olarak çözümü yönündeki her türlü çabalarını eylemli olarak katılıp, destek olacağımızı bildiriyoruz"

Bu metin 1000 imzalı olarak İHD yetkililerine iletildi. Cezaevleri ile ilgili mücadele bu biçimde sonuçlandı. Ancak sorun bitmedi.

Devlet Terörü yasası yürürlükte kaldığı sürece, bu tür uygulamaların her an yeniden gündeme gelmesi kaçınılmazdır. O halde mücadele bitmedi, daha yeni başladı. Tüm demokratik kurum ve kuruluşlar, Devlet Terörü yasasının bir

bütün olarak iptal edilmesi yönünde macedele ve etkinliklerini birleştirmelidir. Çünkü Devlet Terörü yasası bir bütün olarak toplum üzerinde "Demoklesin Kılıcı" gibi sallanmaktadır. Sorun sadece cezaevleri sorunu değil, sorun toplumun sorunudur. Faşist TC. tarafından dayatılan bu çağ dışı yasanın iptal edilmesidir.

Yasanın yürürlüğe girmesinden sonra, devletin faşist cinayet şebekeleri, cinayetlerine hız vermiş, demokratik oluşumlar üzerindeki baskıları yoğunlaştırmıştır. Dolayısıyla, halkımız mücadelesini yükseltmeli ve demokratik bir ortamın sağlanması için, yeni eylem biçimlerine başvurmadan kaçınmamalıdır. Gerçi özgür ve demokratik bir ortamın sağlanması devrim sorunu olmakla birlikte, demokratik talepler içinde mücadele vermek gerekiyor.

Faşist TC'nin bütün anti-demokratik uygulamalarının son bulması için, gözaltı kayıpları, işkence, baskı, ve milli zulmün son bulması için, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesi için baskısız, sömürsüz bir gelecek için, proletarya partisinin kırsal alanlarda yürüttüğü gerilla savaşına destek olmak ve ona her türlü yardımın sağlanmasıyla mümkündür. İnsanlığın altın çağı için, kendine insanım diyen herkes, sömürüye, işkenceye ve her türlü baskıya karşı olanlar, düzenin yıkılması ve yerine emekçi halkın düzeninin kurulması için haydi mücadeleye ve saflara! Tarihte son sözü daima, emperyalizme, faşizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele verenler ve bu insanlık dışı uygulamalara karşı direnenler söyleyecektir.

# TÜRKİYE VE DÜNYA DEMOKRATİK KAMUOYUNA AÇIK MEKTUP ESKİŞEHİR ÖLÜM TABUTLUKLARI YIKILSIN!

Ön Açıklama:

12 Ekim 1990 tarihinde Sağmalcılar cezaevinde TKP(ML) TIKKO davasından yargılanan siyasi tutuklular tarafından yazılan ve Eskişehir ölüm tabutluklarının gündeme getirilmesini açıklayan "açık mektup"u, konunun güncelliğinden dolayı yayınıyoruz.

Halk DEMOKRASİSİ

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının önemli baskı kurumlarından biride cezaevleridir. Hakim sınıflar devrimcileri, yurtseverleri ve komünistleri cezaevlerine doldurarak, gelişen sınıf mücadelesini ve toplumsal muhalefeti ezme, dumura uğratma girişimlerini devamlı kullanmaya özel bir önem verirler. Durmadan "yeni tipte" cezaevleri açarak, buralara onbinlerce devrimci, yurtsever, demokrat ve komünistleri doldurarak, böylece toplumsal muhalefeti önlemeye çalışırlar. Sınıflar ve sınıf mücadelesinin ortaya çıkmasıyla birlikte, hakim sınıflar çeşitli baskı araçlarını gelişen sınıf mücadelesinin önüne çıkarmışlar. Cezaevlerinde baskı kurumlarından biridir.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, cezaevlerini birer işkence yuvası olarak kullanmaktadırlar. Özellikle devrimcilere, demokratlara ve komünistlere "rehabilitate" adı altında ağır işkenceler yapılmaktadır (işkence olgusunu sadece fiziki dayak, askı, elektrik, falaka vb. olarak görmek gerekiyor, işkence yöntem türleri çeşitli ve zengindir). Cezaevlerini bir ihanet yuvası haline getirmeye, devrimcileri birer döneke olması, devrime/halka ve her şeyden önce de kendi kendisine ihanet etmesine çalışırlar hakim

sınıflar. Bunun içinde her türlü yolu mübah görmektedirler.

Cezaevlerinde bulunan devrimcilerin siyasi çalışmalarını engellemek ve tutsakları alabildiğince yozlaştırmak amacıyla çeşitli hilelere başvururlar. Bu hilelerin başında hap, esrar vb. gelmektedir.

Bunlar işe yaramayınca da soyutlama, dış dünya ile her türlü bağın kesilmesi, var olan sorunlara karşı kolektif çözüm yollarını engellemek amacıyla Eskişehir örneğinde görüleceği gibi, tek kişilik hücrelere başvurulmaktadır.

Sivil cezaevlerinde adli suçluların daha da yozlaşması için, esrar/eroinin girmesine göz yumular. Hatta bu tür yolları körüklerler. Her türlü cinsel sapıklığı körüklemeye uğraşını verirler. Hap/esrar ve eroini bizzat büyük bürokratlarca kontrol edilmekte, ticareti cezaevi müdürü, savcı ve baş gardiyanlar aracılığıyla yapılmaktadır. Cezaevi müdürü, savcısı ve jandarma il alay komutanlığı uyuşturucu madde kaçakçılarıyla işbirliği içinde adli suçlu mahkumların sırtından milyonlar vurmaktadırlar. Bu gelirden Bakanlıkta kendi payına düşeni kapmaktadır.

Uyuşturucu madde kullanmaktan, fuhuştan dolayı cezalara çarptırılıp cezaevlerine konulan adli tutuklular, cezaevlerinde bu

tür yolların buralarda serbest olduğunu görünce şaşırırmaktadırlar. Çünkü; bu faşist devlet onlara "uyuşturucu madde kullanıyorsunuz, fuhuş yapıyorsunuz" diyerek ağır cezalar verirken, diğer yanda faşist devletin bir kurumu olan cezaevlerinde kendi bürokratları aracılığıyla bunlar teşvik edilmektedir.

Sıkıyönetim ve askeri faşist cuntta dönemlerinde, askeri cezaevleri devrimcilerle dolup taştı. Bu cezaevlerinde devrimci ve komünistleri yozlaştırmak, teslim almak, ihanete zorlamak için her türlü yöntemlere başvurulmaktan kaçınmadılar. Siyasi faaliyeti ortadan kaldırmayı, gelişen sınıf mücadelesi karşısında sessiz kalınması için, adli suçlulara uyguladıkları yöntemleri devrimci tutsaklar üzerinde de denemeye çalıştılar. Bu yöntemde başarı sağlanmadığını gören emperyalizmin ağzı salyalı ve tasmalı uşak generalleri, efendilerinin emir ve direktifleri doğrultusunda bir dizi "rehabilitate" paketini uygulamaya soktular.

Gerek 12 Eylül askeri faşist cuntası dönemi, gerekse de cuntanın resmi ceketini çıkarıp sivil simonkin giydiği ANAP hükümetleri döneminde de siyasi tutsaklar üzerinde oynanan oyunlar bitmedi, tam tersi daha da hızlanarak devam etmektedir. Bir çok Tretman

projeler "rehabilitasyon" adı altında uygulamaya ara verilmeden sürdürülmektedir. Hatta bir dönem CIA'nın sadık bir uşağı olan Turan İTİL deneylerini yapmak ve sonuçlarını emperyalist tekel babalarına garantili olarak sunma ve hiç bir kuşkuya yer vermeyecek biçimde doğruluğu kanıtlama, aynı zamanda siyasi tutsakları kişiliksizleştirme çabasıyla "denek" olarak siyasi tutsaklar seçilmek istendi. Tretman projeler bitmez/tükenez bir biçimde devam ettirildi. Askeri eğitim, askeri marş, fiziki işkence, Tek Tip Elbise bunlardan sadece bazılarını oluşturmaktadır. Bütün bu uygulamalara karşı, siyasi tutsaklar can bedeli mücadeleler içinde onlarca şehit ve yüzlerce sakat verilerek bunların sonuçta geriletilmesi sağlanmıştır.

ANAP hükümetleri döneminde eskiden uygulanan yaptırımlara yeniden geri dönme özlemi içinde yanıp tutuşuyordu. Faşist 1 Ağustos genelgesi sonuç veremeyince tek kişilik hücre yöntemine başvurulmak istenmektedir.

### ESKİ SAYGON ZİNDANLARININ YENİ ADI "TEK KİŞİLİK HÜCRE" YADA ESKİŞEHİR ÖZEL TİP CEZAEVİ

Eskişehir Özel Tip Cezaevi daha önce diğer özel tiplerden pek farklı bir mimari yapıya sahip değildi. Ancak 1989 ortalarında tünel ortaya çıkınca faşist TC her zamanki gibi davranarak yoğun bir sindirme ve hak gasplarına yöneldi. Bu durum üzerine siyasi tutsaklar kan ve can pahasına kazanmış oldukları haklarını korumak, insanca yaşamı sürdürmek için, gene her zaman olduğu gibi en zor mücadele biçimine, yani açlık grevine başladılar. Açlık grevinin 35. gününde kanlı sürgün operasyonu gerçekleştirildi. İki özgürlük mahkumu Hüseyin Hüsnü EROĞLU ve Mehmet YALÇINKAYA bu kanlı sürgün operasyonunda hayatlarını yitirir-

lerken, bir çok özgürlük savaşçısında sakatlandı ve yaralandı. Boshatulan Eskişehir özel tip cezaevi, yeni faşist Tretmanlar için hazırlanmak amacıyla yeniden "restore" edildi. İki milyar lira harcanarak yeniden "restore" edilen cezaevinde şu sonuç ortaya çıkmaktadır: 252 adet tek kişilik, 60 adet üç kişilik hücreler şeklinde "restore" edildiği biçiminde ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Bu hücreler 2X4 metre boyunda olup tuvalet de hücre içinde açıkta bulunmaktadır. Plastik bir masa ve sandalye. Tek kişilik demir ranza ve üstünde de sünger yatak. Bir tabldot tepsi, çatal-kasık, küçük bir dolap. Her hücrenin kendisine ayrılmış üstü tel kafesle örülmüş bir havalandırma. Hiç bir tutuklunun başka bir tutukluyu görmesi/konuşması sözkonusu değil. Mimari olarak öyle bir planlanmış ki, tutuklu ziyarete veya avukata çıktığında da gardiyan dışında kimseyi görmesi tamamıyla önlenmiştir. Ziyaret kabinleri telefonlu ve bu telefonlarda merkezi olarak dinlendiğinden, ziyaretçine bir şey sorduğunda veya anlattığında hemen görüşme kesilecektir.

Bundan amaçlanan, toplumdansoyutlanma faşist TC için yeterli görülmediğinden ve aynı zamanda iflas durumunda bulunan cezaevleri politikasını kurtarma, toplu firarları engelleme adı altında böyle bir sisteme başvurma ve bu da yeterli görülmediği gibi, şimdi de bireysel soyutlamaya gidilmektedir. Faşist TC kendi koyduğu yasal kanunlarını da tanımama pervasızlığını göstermekten de geri kalmıyor. Örneğin, kendi hukuk normlarında "mahkeme kararı ile hücre cezası on günden az, üç yıldan fazla olamaz" biçiminde taban ve tavan sınırları belirlenmesine karşın, bugün bu sistem haline getirilmeye çalışılmaktadır. Üst sınırı üç yılı kati suretle geçmemesi gereken ve bu da mahkeme ka-

rarıyla uygulanması gereken istisnai bir uygulama şimdide cezaevleri genel politikasına çevrilmek istenmektedir.

Bu cezaevinin Vietnam Saygon zindanlarından pek bir farkı bulunmamaktadır. Aradaki fark sadece ve sadece hücrelerin havalandırması olması ve bir sünger yatağın verilmesinden ibarettir.

### ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI "DENEK" DEĞİLDİR!

12 Eylül askeri faşist cuntası döneminde, 1982 yılında CIA adına deneyler yapan Turan İtil projesi sonuçsuz kalmıştı. Bugün ise Eskişehir Özel Tip cezaevinde tek kişilik hücre sistemiyle bu proje yeniden denenmek istenmektedir. Bu tek kişilik hücre sistemi ile, altın gelecek için yola çıkan özgürlük savaşçıların dirençleri ölçülmek istenmektedir.

Eskişehir Cumhuriyet Savcısı Uğur İbrahimhakkıoğlu, "Tek kişi kalmayacak. Onun gardiyanı gelecek. Psikoloğu gelecek, öğretmeni gelecek. Tek kişi kalmak sözkonusu değil" demektedir basın mensuplarına. Eski MHP'li faşist ceza ve tutukevleri genel müdürü Atilla Bengü ise, "mahkum, cezaevi idaresi için çekilmez haldeyse, birde burada denemekte fayda var diye düşüneceğiz" demektedir. Bunlar gizli emellerinin sadece bir yönünü oluşturmaktadır. Birde açığa vurmamak istedikleri ve kamuoyunun dikkatlerini üzerlerine çekmek istemedikleri için, gizli emeller var.

Bütün bu açıklamalardan anlaşılacağı gibi, devrimci kişiliğinden, insan olma onurundan taviz vermeyen ve halkımızın özgür geleceği için, hiç bir mücadele verme fedakarlığından kaçınmayan halkımızın değerli evlatları bu tek kişilik hücrelerde "denek" olarak kullanılacak ve ne kadar sürede dirençleri kırılacağı ispatlanmaya, aynı zamanda kendi gelecekleri için, faşist TC dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışılmaktadır. Em-

peryalistlerde buradan elde edecekleri olumlu sonuçları diğer sömürge ve yarı-sömürgelerinde uygulamaya sokacaklar.

Bir insanın tek başına yaşamını sürdürmesi, bugüne kadar mümkün olmamıştır. İnsanın insana ihtiyaç duymadığı bir zaman dilimini düşünmek, dünyada yaşamın sona erdiği anlamına gelmektedir.

Tabiatta ve hayvanlar aleminde bile, bir hayvan tek başına yaşamını sürdürmemektedir. İnsanın tek başına yaşamını sürdürmesi düşüncesi bile ürkütücüdür.

Toplumsal soyutlanmadan sonra, bireysel soyutlamaya gitmek, bir insanı diri diri mezara gömmekten başka bir anlama gelmemektedir. Bu mezarlarda Eskişehirde inşa edilen tek kişilik hücrelerdir.

Eğer uyanık olmazsak ve gerekli olan duyarlılığı göstermezsek, faşist TC bugün dünyada meydana gelen değişiklikler ve körfez bunalımından yararlanarak özgürlük savaşçıların diri diri mezara gömmeye çalışacaktır. Bundan daha uygun bir ortam bulamayacaklarını çok iyi bilmektedirler.

Ülkemizde gelişen bir çok toplumsal muhalefeti ve ulusal mücadeleyi engellemek, emperyalist ağababalarının çıkarlarını çok daha iyi bir biçimde korumak, milli birliği sağlamak amacıyla ABD ve diğer emperyalistler yanında körfezde savaşa katılmak için ve kamuoyunu bu yönde hazırlama doğrultusunda bütün marifetlerini son sınırına kadar sergilerken, Kürdistan ve ülkenin diğer alanlarında faşizm en iğrenç yüzünü kan ve revan içinde göstermektedir. Faşizmin irinleşmiş yüzünü görmek ve ona karşı durmak, sadece biz özgürlük savaşçıları için değil, insan olmanın getirmiş olduğu yükümlülüğünde bir gereğidir.

Eskişehir Özel Tip Cezaevinde tek kişilik hücrelere konulacak olan özgürlük mahkumların tespit edilmesi devam etmektedir. Diyarbakır cezaevinden apar/topar sürgün edilen 95 siyasi tutuklu bunun bir göstergesi olmaktadır. Bu tür sürgünler önümüzdeki günler-

de de devam edecektir.

Eskişehir Özel Tip tek kişilik hücrelere konulacak mahkumları nelerin beklediğini şimdiden bilmek kehanette bulunmak değildir.

Buraya sevk yada sürgün edilecek olanlar, her türlü insansal yaşam haklarından mahrum kalacaklar. Toplumsal soyutlama bir üst boyuta sıçratılarak bireysel soyutlamaya gidilecek.

Buraya konulacaklar üzerinde insanlık dışı deneyler yapılacak. Bireyin direnci ölçülecek ve ne kadar zamana dirençsiz kalacağı ortaya çıkarmaya çalışacaklar. Psikolojik işkence hız kazanacak. Kendini inkar, kendi kendine ihanet etme, insan olmaktan çıkma, konuşmayı unutma, insanı unutma ve deyim yerinde ise beyinlerini yiyerek tüketmek amaçlanmaktadır. Siyasi tutsakların birer psikopat ve düşünmeyen, konuşmayan, uzaktan kontrol edilen birer robot haline getirilmesi amaçlanmaktadır.

### ESKİŞEHİR ÖZEL TİP TEK KİŞİLİK HÜCRE CEZAEVİNE SÜRGÜN VEYA SEVKLER BAŞLARSA CEZAEVLERİNDE NELER OLACAK?

Eskişehir Özel Tip Cezaevine sürgünler başladığı andan itibaren, faşist TC cezaevlerinde bulunan siyasi tutsaklar tam anlamıyla bir eylem birliği içinde süresiz açlık grevine başlanılacak ve bu açlık grevleri giderek ölüm oruçlarına dönüşerek devam edilecektir.

Yıllardır açlık grevi yapan, içerde bünyeleri tahrip olmuş, fiziki olarak zayıf düşmüş, bir çok ölümcül hastalığa yakalanmış olan siyasi tutsaklar daha da yıpranacak, ölümler 30. günden itibaren gündeme gelecektir. Bunun yanında 1989 yılında yapılan kanlı sürgünün bir benzeri daha yaşanacaktır. Çünkü, operasyonla sevkler gerçekleştirilecektir. Bu da ölümleri ve sakat kalmaları kaçınılmaz kılmaktadır.

Bütün bunların önüne geçmek için, zaman yitirmeden hemen harekete geçmeliyiz. Yarın geç kalmış olacağız. Ölümün ardından hayıflanmak sorunu çözmez.

Ölümlerin olmasını istemiyorsak, geleceğimize sahiplenmek istemiyorsak bugünden harekete geçmeliyiz. Özgürlük mahkumlarını yalnız bırakmayalım. Onlar toplumun özgür geleceği için yola çıkmış özgürlük savaşçılarıdır. Onlara sahiplenmek, kendimize sahiplenmektir. Onlara destek vermek, insanın insana ve insanlığın özgür geleceğine destek vermektir.

Yukarıda bir kısmını ortaya koymaya çalıştığımız sorunların önüne geçmek için, bugünden itibaren harekete geçerek, Adalet Bakanlığına Eskişehir cezaevini protesto telgrafları çekerek, imza kampanyaları açarak, protesto yürüyüşleri düzenleyerek destek vermemiz ancak bu yolla mümkün olacaktır.

Açlık grevi ve ölüm orucu başladığında her insan kendi gücü oranında destek vermeye ve çeşitli demokratik kuruluşlarda toplu olarak açlık grevlerine başlamalıdır. Basın açıklamaları yapalım. Cezaevleri kapısında oturma eylemleri düzenleyelim. Daha burada sıralayamayacağımız bir dizi etkinliklerde bulunarak özgürlük mahkumlarına destek vermeliyiz.

Bizler "denek" değiliz. Bizi "denek" olarak kullanmak isteyen ve daha bir dizi insanlık dışı uygulamayı kendi gizli emelleri için denemek isteyen faşist komprador patron-ağa devletinin ve efendisi emperyalizmin bu çirkin oyununu bozmak için, bütün halkımızı ve dünya demokratik kamuoyunu ve destek güçlerini biz özgürlük savaşçılarına destek vermeye çağırıyoruz.

Seslerinizi sesimize, güçlerinizi güçlerimize katın!

Tek kişilik hücrelere hayır!

Yaşasın özgürlük mahkumlarının haklı ve onurlu mücadelesi!

Kahrolsun komprador patron-ağa devleti!

Yaşasın dünya emekçi halklarımızın birliği ve kardeşliği!

12 Ekim 1990

Geride kalan seçimler ve

## İKİ TAKTİK

**KİTLELER ÜÇ AY BOYUNCA, EGEMENLER TARAFINDAN SAH-  
NEYE KONAN SEÇİM KOMEDİSİ İLE OYALANDI.  
OYALANAN SADECE HALK DEĞİLDİ, "SOL"DA OYALANDI.  
OYSA OYUNUN ADI BELLİYDİ:**

# "TC'NİN VAZİYETİ KURTARMA OPERASYONU!"...

Seçimlerden yaklaşık iki ay önce başlayan ve bir ayda seçimlerden sonra sürdürülen gümbürtü; kitleleri iktidarın çevresine yığdı. Kitleleri iktidarın çevresine iten, sadece düzen partilerinin çabaları değildi. Aynı zamanda "düzene keskin muhalefet yapan" "işçi dostlarından", "gerillacılara" varıncaya kadar; solun büyük bölümüde bu çabaya ortak oldu; omuz verdi. . .

Egemen sınıfları seçimlere iten sebepleri daha önceki yazılarımızda genişçe açıklamıştık. Yine egemenlerin beklentilerini ve bu konulardaki görüşlerimizi de açıklamıştık.

Yine de kısaca anımsatmakta yarar var.

Bilindiği gibi komprador patronlar ve toprak ağaları, ülke genelinde gelişerek yaygınlaşan toplumsal muhalefet dalgasıyla yüz yüzedir. Yarı sömürge sistemlerin kaderi olan ekonomik ve siyasi kriz, Türkiye'de normal seyrinin üzerine çıkarak, egemenlerin egemenliklerini yüksek boyutlarda tehdit etmeye başlamıştır. Bu tehdit, kitlelerdeki dalgalanmaların yanı sıra, bir çok bölgede gelişen gerilla savaşıyla gözle görülür elle-tutulur bir hal almıştır. Özellikle gerilla savaşının yaygınlaşması, kitlelerin bu savaşa desteklerinin artması, burjuva-feodal kırması TC'yi vaziyeti kurtarmak için yeni taktik arayışlarına itmiş-

tir. Her geçen günün TC'nin aleyhine işlemesi, bir yıl sonraya sarkıtılacak olan seçimin yapılmasının dahi tehlikeye girebilecek olması, "erken seçim"i gündemleştirmiştir.

Erken seçim kararı, düzen içi "muhalefet" partilerinin bastırması sonucu değil, aksine ANAP'a ve diğer partilere rağmen (çünkü ANAP'lılar seçimleri kaybedeceklerini biliyorlardı ve bir yıl daha sirtüstü yatmak istiyorlardı. Diğer partiler ise sahtede olsa "alternatif" politika üretmiyorlardı, yani seçime hazırlıksızdılar. Ki bu durum bir kez daha parlamentonun karar organı olmadığını göstermeye yaradı. ) Egemenlerin direktifi ve MGK aracılığıyla alınmıştır. Bu durumu yakından bilen Özal, ANAP'ın vitrinini değiştirerek seçime girmeyi, kendisi ve partisi için daha yararlı buldu. Diğer partiler hazırlıksız olduklarından dolayı, seçimin bu kadar erkene alınmasından rahatsız olmalarına rağmen, iki-buçuk yıldır kopardıkları erken seçim yaygarasının tutsağı olarak ve bir yıl sonraya bırakılacak seçimin düzene vuraçağı darbeden kendilerinin de nasiplerini alacakları korkusu yüzünden, erken seçime gitmek zorunda kaldılar.

Binbir yönden ekonomik ve siyasi sorunlarla kuşatılan, gerek sınıfsal ve gerekse ulusalcı silahlı savaşın yükselmesi düzeni parça-

lanma derecesinde sıkıştırılmıştır. İşte seçim; bu sıkışıklığı gidermek için sübapların açılması operasyonudur. Patlama derecesinde şişen düzen, açtığı bu erken seçim sübabıyla şişkinliğini bir nebze olsun indirmek ve ana politikalarını daha rahat ve daha "meşru" bir moralde yaşama geçirmek istedi.

Kısacası;erken seçim hükümetteki her hangi bir partinin gitmesi, yerine başka bir düzen partisinin gelmesinden ziyade, düzenin bizzat kendisine meşruiyet kazandırma, yani; arkasında halk desteğinin bulunduğunu kanıtlama operasyonudur. Partiler kendilerinin kazanmasından çok, düzeni kurtarma yarışındadırlar. Burjuva akıldanelerinin sık sık vurguladığı "uygar bir seçim kampanyası yürütüldü" sözlerinin altında, partilerin düzene yara verebilecek faaliyetlerden-özellikle bu dönemde kaçınmaları gerçeği yatmaktadır.

Bütün düzen partilerinin amacı;seçimlere katılım oranını yükseltmektir. Çünkü yaşamları mevcut düzene sıkı sıkıya bağlı olan bu partiler, seçimlerde sağlanacak katılımın yüksekliğiyle düzene, yani burjuva-feodal egemenlere, dolayısıyla da kendilerine meşruiyet kazandıracaklarını hesaplamaktalar.

Bu kısa hatırlatmadan sonra, Türkiye gerçeğine ve bazı kavramlara değinmek ve bu kavramların içini öz olarak açmak gerekir. Bunlar:

### 1-Devlet Biçimi

### 2-Devrimci durum.

### 3-Parlamento.

### 4-Seçimler ve

### 5-Tavırlar. . .

### Devlet biçimi:

Bugün, Türkiye'de devlet biçiminin faşizm olduğu devrimci kesim tarafından büyük kabul görmektedir. Geçmişte, faşizmi, askeri yönetimlerin iş başında olduğu dönemlerde veya parlamentonun bulunmadığı koşullarda arayanlar, yaşanan uzun deneyimler sonucu, Kaypakaya'nın "faşizm tahlilini" yarım ağızlada olsa kabul etmektedirler. Ülkemizde parlamentonun, çeşitli düzen partilerinin bulunmasına rağmen, devlet biçimi her dönem için faşist özünü korumaktadır. Parlamentonun varlığı nasıl ki faşizmi dışalamıyorsa, birden fazla düzen partisinin varlığı da faşizme engel değildir. Bu durum sadece Türkiye için değil, diğer yarı sömürgelelerinde kaderidir. Özellikle yarı-feodal durum söz konusu olduğunda, faşizmin zoru, feodal cebir ve sopa ile daha bir katmerleşir.

Burjuvazinin zayıf olması, ülkemizde faşizmin varlığının önemli ayaklarından birini oluşturur. Zira "Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur." Tıpkı günümüz Türkiye'sinde olduğu gibi.

Özetlersek, ülkemizde, devlet (veya iktidar) biçimi faşizmdir. Komprador burjuvazinin güçsüz ve kitle tabanından yoksun oluşu, onu, zora sarılmak yoluna itmiştir. Bu zor yarı-feodal ülkelerde, feodal cebirle birleşerek daha şiddetli bir hal alır. Bu ülkelerde egemenlerin güçsüzlüğünün sürekli oluşu, faşizmde sürekli kılınmaktadır.

### Devrimci Durum:

Devrimci durumun varlığı veya yokluğu ya da alçaklığı veya kabarcıklığı şartların devrim için uygun olup olmadığını açıklar. Bu durum bize parlamentodan yararlanıp yararlanmama konusunda da biricik ölçüyü verir.

Ekonomik ve siyasi kriz, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerin kronik hastalığıdır. Bu ülkeler, bu hastalıktan ancak ve ancak devrim ilacı ile kurtulabilirler.

Emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi, yine emperyalizmin mantığı gereği, hiç bir zaman rahat yüzü görmez. Emperyalizmin, kendi uşakları olan kompradorların halktan emdikleri kanın büyük bölümüne ortak olması, kompradorları daha doyumsuz yapmakta ve halkı daha sınırsız ve plansız soymaya itmektedir. Bu durum, kompradorların güçsüzlüğü ile birleşince, siyasi ve ekonomik ortamın sürekli kriz halinde olmasını sağlamaktadır. Bu kısır döngü, devrimci durumun sürekli varlığını da beraberinde getirir. Her ne kadar nispi istikrar dönemlerinden söz edilse bile, bu, devrimci durumun ortadan kalktığı anlamına gelmez, sadece devrimci durumun alçaldığını, görece olarak gerilediğini gösterir. Ki böyle dönemler hem enderdir, hem de çok kısa sürmektedir.

Bugün ülkemizde ise siyasi, ekonomik, sosyal vb. bütün yönlerden yüksek seviyelerde seyreden bir kriz sözkonusudur. Egemen sınıfların gerek sözcüleri, gerekse bizzat kendileri içinde buldukları krizi her fırsatta itiraf etmektedirler. TC'nin saldırılarının artan boyutu, aynı zamanda krizin artan boyutu hakkında da yeterli ölçüleri vermektedir. Öyle ki, Türkiye'de devrimci durum adeta mükemmel boyutlardadır.

Özetlersek;Devrimci durum, ülkenin içinde bulunduğu objektif

koşulların bir ürünü, bir yansımasıdır. Krizin sürekliliği, devrimci durumda sürekliliğini sağlamaktadır. Bu dönemlerde, egemen sınıflar sık sık değişikliğe gitmeden egemenliklerini sürdürmemektedirler. "Baskı altındaki sınıfların sıkıntısı ve ihtiyacı normalden daha öteye kadar ilerler" böylesi dönemlerde. Dolayısıyla toplumsal hoşnutsuzluk ve muhalefet bir dönem mevcuttur.

### Parlamento:

İktidar biçiminin faşizm olduğu bir ülkede parlamentonun öne çıkan işlevi, faşizmi maskeleyektir.

En demokratik burjuva yönetiminde bile parlamentarizmin gerçek özü, "belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek"tir. Ve hiç bir ülkede devletin asıl işleri ve kararları parlamentoda yapılmaz ve alınmaz. Bu asıl işler, egemen sınıfların direktifleri doğrultusunda, parlamentonun dışında kalan önemli bazı devlet kuruluşlarında, iktidar organlarında yapılır. Ve "parlamentolarda sadece 'saf halk'ı aldatmak ereğiyle, gevezelikten başka birşey yapılmaz".

İşlevi ana mekanizmayı gizlemek ve kitleleri aldatmaktan öteye gitmeyen parlamento hiç bir zaman egemenlik aracı haline gelemez. TC. tarihi, parlamentonun egemenlik aracı olmadığını, aksine egemenlerin gerekli gördükleri zaman rafa kaldırdıkları bir oyala ve aldatma oyuncağı olduğunun tarihidir.

Özetlersek, Türkiye'de parlamentonun işlevi, faşizmi maskeleyektir. Parlamentoda sadece 'saf halk'ı aldatmak amacıyla gevezelikler yapılır. Parlamento bir egemenlik aracı değildir. Egemenler gerekli gördükleri anlarda, parlamentoyu rafa kaldırabiliyor-

lar. Yani Türkiye'de parlamento "kaba ve uydurma" bir haldedir.

#### Seçimler:

Parlamentonun özünü incelemek, seçimlerin anlamını da kendiliğinden ortaya çıkarır.

Parlamentonun özü, "belirli bir süre için halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine dönem dönem karar vermek" olduğuna göre, seçimler, karar verilen bu dönemlerin bir diğer adıdır. Yani seçimler, halkı, egemenlerin hangi bölümünün ayaklar altına alacağına ezeceğine karar verilen dönemlerdir.

En geniş burjuva demokrasilerinin uygulandığı ülkelerde bile, seçimler aracılığıyla, hakim sınıflar tasfiyeye uğramamışlardır. İktidar ellerinde tutan egemen sınıflar, bizzat kendi düzenledikleri seçimlerle, kendi tasfiyelerini gerçekleştirecek kadar budala değildir. Hele komprador burjuvazi ve toprak ağalarından bunu beklemek hayalciliğin zirvesi olur. Bu sınıflar egemenliklerine hanel getirecek en küçük bir seçim riskine girmektense, faşizmi bütün çıplaklığıyla sahnelemekten bir an bile tereddüt etmezler. Türkiye'nin son otuz yıllık tarihi, bu konuda "zengin" ve bariz örneklerle doludur.

Özellikle devrimci durumun kabardığı dönemlerde "egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliği sürdürmek mümkün olmaz". Böylesi durumlarda egemenler, vitrin değiştirme zorunluluğu duyarlar. Böylece egemenliklerini bir süre daha sürdürebilme şansını yaratırlar. Bunun içinde seçim komedisi devreye sokulur. Gerçi Türkiye'de vitrine genellikle iskartaya çıkmış mallar kondu ama, bu durum yine de bir süre içinde olsa halkın nispi de bir beklenti içine sokulmasını sağlayabili.

Kitleleri binbir cambazlıkla seçime (sandığa gitmeye) gitmeye zorlayan egemen sınıflar, böylece yüksek katılım sağlamak isterler ve bu göstermelik sonuca atfen kendilerini meşru addederler. Kitleleri bu sonuçla bağlarlar, dünya ve yerel kamuoyu karşısında meşruiyet kazanırlar", böylece toplumsal muhalefetin üstüne daha bir güven ve coşkuyla giderler.

Özetlersek, seçimler, egemen sınıfların hangi bölümünün halkı ayaklar altına alacağına karar verilen dönemlerdir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları hiçbir zaman seçim yoluyla iktidarlarını teslim etmez. Egemenler, varlıkları için risk taşıyan seçimler düzenlemezler. Seçimlerle yönetim vitrini değiştirilir, böylece halka sahte umutlar aşılanarak, bekle-gör dönemine sokulur. Egemenler seçimlerden çıkan sonucu, kendilerine verilmiş "icazet" sayarlar ve bu "icazetle" muhalefetin üzerine daha sert ve daha kararlı yürürler. Bunalımlarla patlama derecesinde şişen düzen ve kabaran muhalefet seçim yoluyla indirilmeye çalışılır.

Buraya kadar incelediğimiz kavramlar, bize sıkı sıkıya Türkiye gerçeğini verir. Bu kavramların toplu değerlendirilmesini yaptığımızda, Türkiye'de seçimlerde devrimci tavrın ne olması gerektiğini de rahatlıkla çıkarabiliriz. Yeter ki, kaşarlanmış parlamentarist olunmasın.

#### İKİ TAKTİK - İKİ TAVİR

Faşizmin iktidarda olduğu, devrimci durumun doruklarda seyrettiği, parlamentonun uyduruk ve göstermelik olduğu bir ülkede, seçimler gündeme geldiğinde, bir-cik doğru tavrın; seçimleri boykot etmek olduğunu saptamak için aşırı zeka ve çabaya gerek yok. Ama böylesi koşullarda seçimlere katılmayı "haklı kılacak" gerekçeler keşfetmek için üstün! çabalara ihtiyac duyulur. Ve bu gerekçeler keşfedilirkende hilkat garibesi teoriler ortaya çıkar.

Türkiye'de seçimlere katılımın katılmaması konusunda karar vermek için, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını uzun uzadıya incelemeye gerek yok. Sosyo-ekonomik yapının, yukarıda saydığımız sonuçlarına ciddi bir bakış, bu konuda kafaları açmaya yeterde artar bile. Faşizmin iktidarını, parlamentonun işlevsizliğini ve devrimci durumun yükseldiğini kabul ettikten sonra, Türkiye'ye "emperyalist" demek bile durumu kurtarmaz. Bu yüzden seçimlere katılımı haklı göstermek için "kapitalizm" teorilerine sarılarak, Rusya örneklerini pişirip sofraya sürmek, halkı sandığa sürüklemeye yetmiyor.

Nerede olursa olsun, seçimler gündeme geldiğinde sadece iki taktik sözkonusu olur. Birincisi; biçim farklılıkları gösterse bile, öz olarak seçimlere katılma, destekleme taktiği, ikincisi ise; seçimleri boykot ve protesto taktiği.

Birinci taktik; yani seçimlere katılma taktiği farklı biçimlerde olur. Bunlar; 1-Bir partinin içinde yer alarak (bu kendi partisi de olabilir), 2-Bir partiyi dışarıdan destekleyerek, 3-Bağımsız aday göstererek veya destekleyerek, 4-Bu seçimlerde de yapıldığı gibi bir platform etrafında ortak aday çıkarmak vb. Bu seçeneklerin tümü de, seçimlere katılmayı, kitleleri oy vermeye çağırma ifade eder.

Ortak aday çıkaran platformcular, seçimlere katılma gerekçelerini bulmakta zorluk çekerken, bunların bir kısmı da, "her ne kadar sosyalist adayları destekliyorsak ta özünde bu tavrımız seçimleri boykot, protesto tavrıdır" türünden dahiyane açıklamalara başvururlar. Oysa soruna daha samimi yaklaşım gösterebilselerdi, yaptıkları şeyin halkı sandık başına da-

vet etmekten başka bir şey olmadığını itiraf ederlerdi. Yine platformcu kesim, sosyalizmin propagandasını kitlelere götürme aşkıyla, bu taktiklerini açıklamaya çalıştılar. Bu nasıl sosyalizm aşkıdır ki, kitlelere "benim adayımı, faşizmin oyuncuğu olan parlamento ahırına göndermek için sandık başına gidelim" propagandasını yapıyor.

Dergilerinde "TC'nin sıkıştığı ve nefes almak için seçim taktiğini gündeme getirdiği" değerlendirmelerinde bulunanlar, TC'nin sıkışıklığını bir nebze de olsa atmasına yardımcı oldular.

TC'nin sıkıştığı doğrudur. Ekonomik ve siyasal krizin yükselmesi, muhalefetin kitleselleşmesi, düzenden ve düzen partilerinden duyulan hoşnutsuzluğun homurdanmaya dönüşmesi, Gerilla savaşının boyut kazanması, egemen sınıflar için vitrin değişikliği yapmadan, egemenliklerini sürdürmelerini zorlamaktaydı. Bu yüzden, seçim oyunuyla kitleleri bir süre daha oyalama taktiğine sarıldılar, seçim tuzağını kurdular. Durum böyle olunca, devrimcilere düşen görev, seçim oyununa gelmek mi, olmalydı? Yoksa, düşmanı kendi kurduğu tuzakta boğmaya çalışmak mı?

Eğer egemenler sıkışmışsa bize düşen görev; onların bu sıkışıklığını atmalarına yardımcı olmak değil; aksine krizi daha da derinleştirmeye çalışmak olmalıydı. Seçimler sözkonusu olduğunda bunun yolu; seçimleri boykot ve protestodur. . .

Platformcuların anlayışı tipik küçük burjuva oportünizmini ifade etmektedir. Seçime katılım oranını daha aşağılara çekerek, egemenlere daha ciddi şamarlar vurmamak ve "meşruiyetlerini" tartışılır kılmak dururken, seçimlere balıklama dalmak kimin ekmeğine yağ sürdü? Ve egemenlere böylesine

iyiliklerde bulunmak parlamentarist-oportünistlerden başka kimin harcı olabilir? Öz olarak yapılan egemen sınıflara yardımdı. Bu durum reformizm hastalığının, parlamentarizm aşkının, sosyalizm ambalajıyla kabaca dışa vurumuydu.

Kaldı ki, sosyalizmin propagandası seçimleri protesto çalışmasıyla da yapılabilirdi. Sosyalizm propagandası kitleleri illa sandık başına davet etmeyi gerektirmez. Tersine, ülkemizde sosyalizm propagandası en doğru anlamını, kitleleri sandıktan uzaklaştırarak bulabilir ancak.

Özcesi bu kesim, seçim tavrıyla; parlamentodan beklentilerinin olduğunu açığa vurmuştur. Sonuç itibarıyla; ülkemiz koşullarının emrettiği, dayattığı mücedele biçimlerinden kaçış, bu seçimler vesilesiyle kendini bir kez daha küçük burjuva oportünizmi biçiminde gösterdi.

Seçimlere katılmanın bir başka biçimi de, SP gibi kendi partileriyle katılma biçiminde oldu. Bu konuya daha önceki yazılarımızda değinildiği için kısaca ele alacağız.

SP'nin seçimlere katılması doğal karşılanmalı. Darbe dönemlerinde, yargılanma aşamalarında, burjuvazi karşısında en kaba tarzda yaltaklanarak, günah çıkarma seanslarına kendini kaptıran SP şefleri, günümüzde işçi ve kürt dostu maskeleriyle siyaset piyasasında yer edinmektedir. Legalizmin sol kesim içinde gönüllü misyonerliğini yaparak "yer altının sersemletici havasından kurtulmaları" için devrimci ve komünistlere çağrıda bulunan SP (nam-ı diğer PDA) şefleri, irtifa kazanan devrimci muhalefeti, parlamentonun çeperleri içine hapsetme sevdasındadır.

Şimdi daha bir açıklık kazandı ki; SP'nin Kürt dostluğu'nun al-

tında sadece ve sadece, bu kesimin oylarını kendi potasına çekmek yatmaktaydı. Nitekim seçimlerde hayal ettikleri "ittifak"ı kuramayınca, dostluğuda askıya aldılar. Ve Perinçek şimdi "kürt milliyetçiliği"ne ve "sömürge" teorilerine daha çok vurgu yapar oldu. Buda kaba oportünizmdir. Kendini "öç alma" biçiminde göstermektedir.

Seçimlere katılma taktiğinin bir diğer biçimi; kendini, gerici düzen partilerini desteklemek olarak gösterdi. Bu konuda en ilginç örnek PKK tavrıdır.

Sık sık vurguladığımız bir gerçek var. Bu, TC. politikalarının parlamentoda oluşturulmadığı gerçeğidir. TC. politikaları düzenin asıl egemenleri olan -komprador burjuvalar ve büyük toprak ağaları-tarafından oluşturulmakta ve MGK tarafından yürütme organına tebliğ edilmektedir. Yürütme organı kendisine tebliğ edilen ve yürürlüğe sokulması istenen konulara "yasallık" kılıfı "kazandırmak" amacıyla, ya meclis kararı çıkararak direktifleri "yasa" haline getirir ya da gereksiz gürtlütlerden veya zaman kaybindan kurtulmak için "yasa hükmünde kararname"lerle "iş kitabına uydurur". Görüleceği gibi, parlamentonun işlevi ile oduncunun "hink" çısının işlevi biçim farklılığı dışında bir fark göstermiyor. TC. parlamentosu kendi inisiyatifi ile sadece "ayak işleri" denebilecek türden konularda karar alabilir. Bu gerçeği görememek TC'yi zerrece tanımamak ya da yeminli düzen yedeği olmak demektir.

PKK'nın ve Genel Sekreteri A. Öcalan'ın bazı yazılarına baktığımızda, Bu gerçeği kısmende olsa dile getirdiklerini görüyoruz. Örneğin; Türk burjuva egemenlik sisteminde parlamentonun ve hükümetin ciddi bir rolü yoktur. Devletin hem iç ve hem de dış politi-

kası genel olarak ordu ve özel olarak Özel Harp Dairesi ve MİT tarafından oluşturulmaktadır. . . Temel konularda alınan kararlar görünmeyen hükümetin organları durumundaki Özel Harp Dairesi ve MİT'te tartışılıp sonuca bağlandıktan sonra Milli Güvenlik Kurulu'na gelmekte; orada görünürde tavsiyeler biçiminde resmi hükümete iletilmektedir. Sözdde tavsiye niteliği taşıyan bu kararlar gerçekte bağlayıcıdır ve hükümet tarafından hiç bir değişikliğe uğratılmaksızın uygulanmaktadır. " (Serxwebun s. 117, sf. 6)

Yine aynı yazıda A. Öcalan'ın bu konudaki görüşleri şu şekilde aktarılmaktadır: Öcalan'ın kendisine sorulan, "Bu özel savaşın bitirilmesine kim-karar verecek?" sorusuna verdiği yanıt şöyle; "Özel savaş generallerinin kendileri. Biz hesaplaşmayı bunlarla yapacağız. Hükümetlerle, parlamentoyla, partilerle değil. Bu bizim eski görüşümüzdür. Önceleri Türk solunun gelip meseleyi halledeceği söyleniyordu. Şimdide partiler "biz gelir hallederiz" diyorlar. Hepsini fasa fiso. Öyle anlaşılıyor ki, biz bunu özel savaş generalleriyle halledeceğiz."

Yine Öcalan; "Her hangi bir partinin farklı politika üreteceğini sanmıyorum. . . Hepsinin politikası özel savaş ayarlıdır. " (Yeni Ülke. s. 45. sf. 4) demektedir.

Parlamentonun ve hükümetin hiç bir çözümleyici gücü olmadığını kabul eden PKK ve Öcalan, TC'nin asıl politikalarının arkasındaki gücü doğru tespit edemiyorlar. MGK sadece işin teknik yönleriyle ilgilidir. Onlar sistemi ellerinde tutan güçlerin en yakın uşaklarıdır. Bu çekirdek kadro, egemen sınıfların "leb demeden leblebiyi anlayan" gözde takımındır. Bu kadro sistemin asıl sahibi değil, asıl sahiplerinin hizmetkarlarıdır. Bu kadronun emekliye ayrılan elemanlarının, sayısız şirketin yö-

netim kurullarında, avantadan yemlenmeleri, egemen sınıfların ödediği "şükran borcu"dur. Evet, açıkça görülebileceği gibi, bu uşaklar, emekli olduklarında, efendilerinin işletmelerinde dolgun ücretle memur olmaktadır. Yani bu defa bir başka biçimde efendilerinin hizmetinde olmayı devam ettirmektedirler. Düzeni kimin ellerinde tuttuğunu görmek yaşamsal önemdedir. Bu gerçeği göremeyen devrimi asla yapamaz. . .

Parlamento ve hükümete haklı olarak, dişe dokunur bir rol biçmeyen PKK ve Öcalan, konu erken seçime ve bu seçimlerdeki tavra geldiğinde yüzseksen derecelik dönüş yapıyorlar. Şöyle ki:

"Kürdistan'da burjuva partilerinin artık silindiğini ve halkın kendisine daha yakın bulduğu için HEP'e destek vereceğini hesaplayarak Kürdistan halkının iradesini çiğneyip HEP'i seçim dışı bırakmak yoluna gitmiştir. Böylelikle, geliştireceği terör ve imha politikalarının önüne engel olabilecek bir oluşumun mecliste yer almasını engellemeyi hedeflemiştir. " (Serxwebun s. 117. sf. 4)

Demek oluyorki, HEP seçim dışı bırakılmasaydı TC'nin geliştireceği terör ve imha politikalarının önüne engel olacaktı. Üstelik Öcalan'ın deyimiyle "fasa fiso" parlamentoda. Hani politikalar mecliste değilde, MGK'da oluşturuluyordu? HEP MGK'ya giremeyeceğine göre mecliste neyin önüne engel olabilecekti?

Biraz daha açalım. Yine Serxwebun: "HEP'in SHP ile oluşturduğu ve SHP'ninde katıldığı seçim ittifakı desteklenmesi gereken bir ittifaktır. " demekte ve tarafların üzerinde anlaştıkları siyasal ilkelere şöyle sıralamaktadır: "Kürt halkının kimliğinin tanınması, özel valilik, özel kolordu, özel tim, koruculuk sisteminin dağıtılması,

Kürt halkına yönelik şiddet politikasının sona erdirilmesi, siyasal faaliyet ve örgütlenme özgürlüğünün geliştirilmesi, zindanların boşaltılması gibi konularda seçimlerden sonra çalışmalar yürütülecektir. " Bunların tümünün gerçekleştirilmesinin, bu düzen eliyle mümkün olmayacağı sezilmiş olsa gerek, sadece "bu konular üzerinde çalışmalar yürütüleceği" söyleniyor. Bu olayın sadece bir yönü, diğer yönü ise; bu çalışmalarını kimin yürüteceği sorunudur. Kim gerçekleştirecek bu sonuçları? PKK'nın "özel savaş aygıtı", "özel savaş ayarlı", "Kemalist" ve "daha devletçi" dediği SHP ve İnönü mü? MGK yine devreden çıkarıldı! Bu bir yana, "fasa fiso" denen partilere yüksek işlevler biçiliyor. Genel olarak partiler ve özel olarak SHP birden bire terfi ettiriliyor!

Ne PKK ve nede Öcalan bu kadar saf değiller. Parlamenteoya gönderilecek 20-30 milletvekili ile TC'nin politikalarının darbeleneceğini düşünmek saflıktan da öte anlamlara gelir. Çünkü bu çalışmaların "Kürdistan halkına dayatılan dizginsiz terör politikalarının, katmerli özel savaş politikasının darbelenmesi demek" olduğuna inanılıyor! Bırakalım 20-30 milletvekilini, 450 milletvekili dahi "iktidar" karşısında çaresizdir. Evet, iktidar parlamento değildir. Parlamento gerçek iktidarı yani faşizmi perdeleyen bir "peçe"dir. Egemenler emrettiğinde "zinde kuvvetler" parlamento bir gece fırlatıp atabilmektedirler. Ve halkın silahlı muhalefeti olmazsa, iktidardan bir "tuğla" dahi oynatılamaz. PKK bu tavrıyla kendi silahlı mücadelesinin kazanımlarına gölge düşürüyor.

Yine SHP'ye verilecek oylar "özünde HEP'e verilecekmiş". "HEP adaylarının" şahsında halkımız kendi iradesini ortaya koyacaktır, oyları bireylere değil, öz-

gürlüğe, kurtuluş özemlerine ve recekmiş. Kitleleri sandığa yöneltmek ve SHP ile ittifaka gerekçeler bulmak için aşırı abartmalara başvurulmaktadır. Şimdi seçim sonuçlarına bakıp; "Yirmi milyon Kürt halkının özgürlük, kurtuluş özlemi bu kadar mı? "denmeli. Faşist rejimin, iktidarın düzenlediği secime katılmanın mazetleri komik ve haksız sonuçlar vermektedir. Halkların özgürlük özlemi "Tay dağından da yüksektir". Bu durum 20 milletvekili ile açıklanamaz.

Soru işaretleri çoğalıyor. Özgür Halk: "Tıkanan özel savaş rejiminin önünü açmak ve rejime taze bir güç kazandırmak amacıyla erken genel seçime gidildi" diyor. Yine bir yandan "TC'nin erken seçime yeni bir umut olarak sarıldığı" belirtilirken, öte yandan da halk SHP'ye oy vermeye çağırılmaktadır. Bunun adı da "usta" politika yapmak olacak!

Eğer özel savaş rejiminin önü tıkanmış ve TC yeni bir umut olarak seçime sarılmışsa; devrimci tutum, TC'nin oyununa gelerek, tıkanan özel savaşın önünü açmak olamaz. PKK çok iyi bir fırsatı geri tepti. Bu öyle geçirilecek türden basit bir fırsat değildi. PKK mevcut güçlerini ve kitle desteğini, "seçimleri boykot ve protesto" yönünde kullanmış olsaydı, egemen sınıflara bir şamar vurmuş olacaktı. Böylece hem yeni bir mevzi kazanırken, hem de kitlelerin tam da düzenden umutlarının kesildiği bir anda, düzen içi çözüm umutlarıyla doldurmuş olacaktı.

Açıktır ki, PKK kestirmeden söyleyemediğini dolaylı yollardan söylemeye çalışmaktadır. Bu çelişkili ve tutarsız tavır ve açıklamaların çıkardığı koku, "düzen

inde yer arama" kokusudur. Ve her geçen gün bu koku yükselmektedir. Düzenin temsilcileri ile görüşmeye oturma istemlerini sıklıkla dile getiren PKK, seçimlerde ki tavrı ile özerkliğe yatma hesaplarında bir ölçüde açığa vurmuş olmaktadır.

Daha dün HEP yöneticilerini "sinsi bir kurnazlık" içinde olmakla suçlayan PKK, HEP'in kuruluşunu "objektif işbirlikçilik" olarak suçlayan PKK; bugün aynı yöneticilere oy toplama çağrılarını yaptı. Değişen HEP veya yöneticileri değildi, değişen PKK'nın hedefleri idi.

TC. nin "akıllı" uşağı Mehmet Ali Birant bile, "eğer bu seçimde Güneydoğunun sesi yeterince mecliste duyulmazsa, işte o zaman tehlike çok daha büyüyecektir demektir. Bu açıdan bakıldığında SHP ile HEP'in işbirliği ülkenin çok yararına bir gelişmedir" demektedir.

Biz M. Ali Birant'ın derdini çok iyi anlıyoruz. O, halk düşmanını politikaların daha bir inceltilecek uygulanmasını istiyor. TC. nin ömrünün bu şekilde dahada uzayacağını hesaplıyor.

Peki PKK, "HEP-SHP seçim ittifakı desteklenmelidir" derken neyi hesaplıyor. ?

Egemenlerin eli kalemlili uşaklarının yararlı gördüğü bir gelişme halkın zararına değildir. Birant'ın "SHP ile HEP'in işbirliği ülkenin çok yararına bir gelişmedir. " dediği gelişme özellikle Kürt ulusunun zararına değildir. Ve devrimciler Birant'larla aynı çizgiye düşmezler.

Kürt ulusal hareketinin önderi konumundaki PKK'nın seçimler, HEP-SHP ittifakı konularındaki tavrı, ulusalcı hareketin içine düştüğü talihsizliğin ve açmazın bir ifadesidir. ML sınıf bakış açısın-

dan yoksunluk, ulusal hareketlerin zaman içinde sağa savrulmasına yol açar ki, bu durum milli burjuvazinin ideolojik alandaki kaderinin, pratiğe yansımalarıdır. Milli hareketlerin ikili karakteri bizler için bir sır değil, ancak ortaya konan tavrın bu denli sınıtması PKK'daki değişimlerin boyutlu olduğunu gösterir. Biz gerilla mücadelesinin legalizme, reformizme, özerkliğe kurban gitmesini istemeyiz. Ama bir mücadelenin ML bakış açısından yoksun olmasının, hareketi vardiyeceği noktayıda göstermek isteriz.

Toparlarsak; ülkenin yaşadığı seçim oyunu, egemenlere yeni bir moral ve güç vermişse, bu, sol'un bir bütün olarak "boykot" çalışması için ortak tavır gösterememesinin bir sonucudur aynı zamanda. Bir kez daha görüldüğü, parlamento tam anlamıyla bir bataktır. Bu batağa kendini verenler, düzenin bir dişlisi olmaktan kendini kurtaramaz.

Halkın asıl taleplerinin çözümünü meclislerde aramak gaflettir. Halkın gücü sandıklara attığı oylarda aranmamalıdır. Bu güç, egemenlere karşı verilen silahlı savaşlarda, günümüz Türkiye'sinde "gerilla savaşı"nda aranmalıdır.

Bir kez daha görüldüğü, faşizmin iktidarda olduğu, devrimci durumun yüksek olduğu, parlamento maske olduğu ülkelerde, seçimlere katılmak, egemenlere yardımcı olmak anlamına gelir. Maske bir parlamentoya verilecek oylar, zımnide olsa düzene verilen onay anlamına gelir. Kitlelerin gerçek öncülü bu seçimler vesilesiyle bir kez daha doğru tavrılarını sergilediler. Bu tavır "boykot ve protesto" tavrı idi. Dileriz ki, bu tavrıdan ve gelişmelerden örnek alınsın, ders çıkarılsın.

# DÜNYA NEREYE GİDİYOR?

Yeryüzündeki her büyük değişiklik, insan bilincinde aynı nitelikte büyük kıpırdanma ve hareketlenmelere yol açar. Yeryüzündeki çapı büyük olgusal değişikliklerin niteliği, çeşitli sosyal gurupların ve bu sosyal gurupların her bir bireyinin bilinç ve algılama düzeyi, hayat ve dünya görüşüne uygun tepkilerine yol açar. Büyük tarihsel değişim hareketlerinin niteliği, yani insanlığın genel gidişi karşısındaki durumu olumlu ise, çok küçük bir azınlık üzülmekle beraber, insanlığın büyük bir kesiminde büyük bir moral, sevinç iyimserlik ve her alanda şaşırtıcı ilerlemelere kaynaklık eder; değişim hareketi olumsuz yönde olduğu zaman, bu kez, tersine, çok küçük bir azınlıkta sevinç ve moral yarattığı halde insanlığın büyük kitlesinde tersi olur. Hayal kırıklığı, kötümserlik, her alanda çöküntü belirtileri, insanlıkta genel bir durgunluk başgösterir. Bu genel hava, ilk anda moral bulan, sevinç duyan küçük azınlığıda etkilemeye başlar, bunların sözcülerinin de kötümser konuşmalarına ve yürürlükteki yaşamın geleceği hakkında endişe duymalarına neden olur. Bu, insanlığı yeni arayışlara doğru yöneltir. Böylece, olumsuz tarihsel hareketler geçici ara zikzaklar olarak tarihe armağan olur ve insanlık ilerlemeye devam eder. Kısacası, olumsuz tarihsel hareketler, yani insanlığın talihsizliği geçici, ama talihi ve

ileriye dönük eylemleri kalıcı bir niteliğe sahiptir. Olumsuz tarihsel olguların etkisinin süresi ve tahribatı, insanlığı ileriye doğru devindiren öğelerin bu evrensel gerçeğe inanç düzeyi, gücü ve bu gücünü kullanma çaba ve becerisine bağlıdır. Devindirici öğeler, olumsuz değişimlerin moral bozucu etkisine kendisini kaptırdığı zaman, tarihsel olarak geçici negatif olgular felaket derecesinde uzayabilir, tahribat derinleşebilir.

Kabul etmek gerekir ki, Fransız Devrimi, Ekim Devrimi ne kadar büyük tarihsel değişiklikler ise ve ne kadar toplumlara iyimserlik ve heyecan aşılamışlarsa, bunların yıkılması da aynı ölçüde ters bir duruma, kötümserlik ve hayal kırıklığına yol açacaktır. Çünkü, bunun da insanların bilinç ve eylem hareketleri üzerinde büyük etkiler yapabilen büyük bir değişiklik olduğu açıktır. Dünyanın üçte birinin ulaştığı sosyalizmden geriye dönüş ve kapitalist bencilliğin yeniden buralara yayılması elbette büyük ve olumsuz tarihsel bir olaydır. Bu olayın insanlığı nasıl derinden etkilediğini yaşanan olaylarla gözlemekteyiz. Emperyalist gerici dünyanın bu geçici yengisi, burjuva ideolojisini dünya ölçüsünde geçici olarak güçlendirdi. Emekçi sınıflar ve devrimci güçlerin kendine güveni belli bir sarsıntı geçirirken, uluslararası güvensizlik ve ulusal bencillikler büyük bir yaygınlık kazandı.

Ulusal sorunun çözümlendiği bir çok yerde, sosyalizmin yıkılmasıyla birlikte uluslararası çatışma ve kargaşalar yeniden gündeme geldi. Çünkü uluslar yeniden kendi burjuvalarının egemenliği altına giriyor.

Halklar arası güven ve enternasyonalist dayanışmanın yerini, egemen burjuva etkisiyle güvensizlik ve uluslararası bencillik savaşı alıyor.

Çünkü kapitalizm, ulusların birbirine güvenmemesini, birbirinden kâr etmeyi, birbirinin zenginliklerini ele geçirme çabasını esas alan, uluslararası çatışmayı öngören bir sistemdir. Sınıflararası çatışma, ve "herkes kendi başının çaresine baksın" bireyler arası bencillik savaşı, aynı şekilde ulusların 'kendi başının çaresine bakması' ve uluslararası rekabet ve çatışmaya kaçınılmaz olarak dönüşüyor.

Bütün bu gerçekleri bugün çok çarpıcı olgularla izliyoruz. Emekçilerin sarsılan enternasyonalist dayanışması, onları, burjuvazinin güvensizlik ve uluslararası çatışmasını benimsemeye doğru meylettiriyor. Kendi bağımsız sosyalist eylemini bu yönde gözden geçiriyor ve burjuva yoluna sapma eğilimi gösteriyor. Burjuva demokrasisini abartma eğilimleri gösteriyor. Sosyalizme sempati duyan birçok yerel ulusal hareket, hergün daha çok milliyetçi

eğilimlerini koyulaştırarak burjuva değer yargılarını yüceltme yoluna gidiyor. Sosyalizmi savunduğunu söyleyen birçok yerel parti ve gurup, burjuva ideolojisinin estirdiği rüzgardan sarsılıyor, adını değiştiriyor, burjuva normlarını benimsiyor veya onlarla sosyalist normların arasını bulmaya çalışıyor.

lığın iyi çabalarını kaderci bekleyiş veya işi kendiliğindenciliğe terk etme ve boşvermişlik yönünde caydırır.

Sosyalizmi yıkmak ve kuruluşunu önlemek için amansızca direnen ve karşı koyan emperyalist ve gerici güçler, sanki sosyalizm yıkıldıktan sonra da, sosyalizmsiz

**Haramiler imparatorluğu durumundaki ABD emperyalizmi, şimdi küçük ulusların iradesini daha utanmazca çığnıyor. Irak'tan sonra Libya, Küba, K. Kore, Çin, Vietnam vb. gibi kendi 'yeni dünya düzeni'ne direndiğini düşündüğü bütün uluslara ve devletlere karşı savaş tehditleri savuruyor. Yakın gelecekte, bugün yerel savaşlar biçiminde kamufle olan emperyalistler arası dalaşma, yeni ve açık emperyalist guruplaşmalarla daha tehlikeli bir noktaya doğru ilerleyecektir.**

Gerçekte sosyalist olmayan yada sosyalizme bağlılıkları yüzeysel olan bu partiler, burjuva ideolojisinin kazandığı geçici yenginin halklar üzerinde yarattığı moral bozukluğunu benimsiyor ve yayıyorlar. Böylece sosyalizm, birçok ara unsuru ve gevşek yapıdaki dostlarını kaybediyor. Bütün bunlar, yaşanan olumsuz tarihsel olayın çapını ve insanlık bilinci üzerindeki tahribatını ve gücünü gösteriyor. Gerçekten her ters yöndeki tarihsel olay insanlığın bilincinde muazzam bir çarpılmaya, bilinç bulanıklığı ve şoka yol açar.

İnsanlığın önemli bir bölümü kendi geleceğine dair düşlediği güzel ideallerde ve insancıl ütopyalarında tereddüte ve kötümserliğe düşmeye başlar, bütün gerçek iyi şeylerden şüphe etmeye başlar.

Bununla birlikte hemen felaket tellalları, küçük burjuva şarlatanları, yaygın ümitsizlik ve insan bilincinin geçici düçarlığı üzerinde fırsatçı biçimde boygösteren felsefi idealizm ve din şarlatanlığı ortalığı sarar ve insanlığın kendine güvenini büsbütün sarsar. İnsan-

bir dünya çok güzel olacaktı gibi, insanlığın çektiği bütün acıları ve kötülükleri sosyalizmin varlığına bağlama sahtekarlığı yaptılar. Oysa sosyalizm, kapitalist ve gerici dünyanın kötülüklerinden kurtulmanın bir yolu olarak insanlık tarafından üretilmiş en insancıl, en güzel bir yaşam sistemidir. Uygurlık ilerledikçe insanlığın kaçınılmaz olarak ulaşacağı, insanlığın, uzun tarihsel dönem sadece bir ütopya olduğu sanılan uyumlu, insancıl, kardeşçe bir dünyanın gerçekleştirilebilirliğinin kanıtı oldu. Sosyalizm, insanlığın beslediği iyimserliğin, güzellik peşindeki tutkusunu, arayışını sürdürme ve bunu gerçekleştirebileceğinin kanıtıdır. Emperyalist ve gerici dünya tam da kendi kötülüklerinin yaygınlaştığı ve insanlığın başına bir felaket olarak çıktığı iki savaş döneminde gerçekleşen ve dünyanın üçte birine ulaşan sosyalist kuruluşun bu kötülüklerle karşı bir panzehir olarak çıktığını unutturmaya çalışıyorlar. Sosyalizmin, emperyalist ve gerici dünyanın düşmanca saldırılarından

kendini korumaya dayanan "kötülükleri"ni sahtekarca abartarak, kendi kötülükler cehennemindeki sayısız iğrenç, insanlık dışılığı gizlemeye çalıştılar. Birleşmiş Milletler sözleşmelerine sokulan hemen tüm insancıl öğelerin sosyalizm tarafından dayatıldığını unuttuyorlar.

Otuz yıldan fazla zaman önce zaten yıkılmış bulunan Sovyet sisteminin, bir süre önce dünya emperyalist-kapitalist sistemine tam bir iltihakına güçlük çıkaran bazı sosyalist biçimsel kalıtların tasfiyesi ile "komünizmin ölümü" üzerine sevinçle zil çalıp oynayan emperyalist ve gerici dünya liderleri, çok geçmeden bu sistemin nükseden felaketsiz hastalıkları karşısında endişeyle mırıldanmaya başladılar. Bunlardan biri de Türkiye cumhurbaşkanı Turgut Özal'dır. Turgut Özal, 'Pazar Toplantıları' gurubunca President Otel'de düzenlenen "Değişen Dünya Dengeleri ve Türkiye" konulu toplantıda "dünya kıyamet gününe doğru mu gidiyor" diye ümitsizliğini ve endişesini belirtmeye başladı. Tabii Turgut Özal, bu felaketin önlenmesi için insanlığa sosyalizmi önerecek değil. O, felaketten önce gününü gün etmeyi amaçlayan, "tutucu" olmayan, atak ve girişken politikarlardan söz ediyor. Felaket gününü, bencillik savaşına daha aktif katılarak karşılamayı, yani hızlandırmayı öneriyor. Bugün sistemin bütün belli başlı liderleri insanlığa bundan başka bir şey önermiyorlar. Çünkü onlar sistemi onaylamak ve kötülüklerini mukadder saymak zorundadırlar. Bugün dünyamız uluslararası bencillik savaşı ve emperyalist burjuvazinin açgözlü gaddarlığı ile çalkalanıyor. Sosyalizmin yıkıldığı bölgeler emper-

yalist rekabete açılmış ve bunun içerdiği tehlikeleri büyütüştür. Kuzey Asya ve Yugoslavya'daki durum böyledir. Emperyalist rekabet, buralardaki ulusal benlik savaşıyla birleşerek, halkların birbirini boğazlaması biçimini alıyor.

Haramiler imparatorluğu durumundaki ABD emperyalizmi, şimdi küçük ulusların iradesini daha utanmazca çiğniyor. Irak'tan sonra Libya, Küba, K. Kore, Çin, Vietnam vb. gibi kendi 'yeni dünya düzeni'ne direndiğini düşündüğü bütün uluslara ve devletlere karşı savaş tehditleri savuruyor. Yakın gelecekte, bugün yerel savaşlar biçiminde kamufle olan emperyalistler arası dalaşma, yeni ve açık emperyalist guruplaşmalarla daha tehlikeli bir noktaya doğru ilerleyecektir.

Sömürücü sınıfların egemen olduğu bir dünyada bencilik yarışının varoluş biçimi insanlık için tehlikelerle dolu politik entrikalar ve savaştır. Ortaçağ Avrupasında bilinen sayısız kapışma dönemi, bunları izleyen korkunç sefalet, yıkım ve dünyanın o kesiminde insanlığı varolma-olmama tehlikesiyle yüzyüze getiren yaygın bulaşıcı hastalıklar, yeryüzünün bu yüzeyini nasıl ıssız hale getirdiğini anımsıyoruz. Yakın tarihimizdeki iki büyük dünya savaşı ve onları izleyen ara dönemlerdeki birçok yıkıcı savaş, emperyalist bencilik ve açgözlülük sisteminin insanlık için nasıl bir dehşet içerdiğini göstermeye yetiyor. Üstelik bugünkü dalaşmalar daha korkunç ve yıkıcı savaş-araçlarıyla yürütülüyor ve bir anda bütün insanlığı ve yeryüzünü istisnasız saracak niteliktedir.

Böyle bir duruma karşı insanlığın direnişini yükseltmesi, yani gerçek bir barışçı savaşı yükseltmesinin ne derece değerli ve kutsal olduğunu anlamak zor değil.

Emperyalist gerici dünyanın

sosyalizm karşısındaki geçici yenisi üzerine kahvede, sokakta, işyerinde, evlerde çeşitli gelişigüzel toplantılarda şu şekilde tartışmalar oluyor; Kimileri, "bugünkü koşullarda devrimi gerçekleştirmek ve gerici dünyanın saldırıları karşısında koruyabilmek imkansızdır. Bu durumda devrim için savaşmak, boşa enerji sarfetmek olur", diyorlar. Kimileri de, "toplumsal ilerlemeler ve teknolojik gelişmeler; bir toplumsal devrim eylemini gereksiz ve hatta imkansız hale getirmiştir, yığınlar bir devrime ilgi duymuyor", diyorlar ve emperyalizmin "yeni dünya düzeni", barış, silahsızlanma, yumuşama ve demokrasi palavraları üzerine aktılabilir hayaller ileri sürüyorlar.

Bugün devrimin politik koşullar bakımından daha zor koşullar altında yürütülmek durumunda bulunduğu doğrudur. Ancak bunun gereğinden fazla abartılması teslimiyete yatkın küçük burjuva bozuk maneviyatlı kimselerin işidir. Paris Komün'ü, dünyanın en olumsuz koşullarında yürütülen bir devrim hareketidir ve yenildiği halde insanlığa paha biçilmez kazanımlar armağan etti. Sovyet Ekim Devrimi de bugünkü koşullardan çok daha zor koşullarda gerçekleşti. Paris Komünü gibi, bu devriminde yenilmesi olasılığını onu gerçekleştirenler her zaman düşündüler, ama asla o eylemden vazgeçmediler. Çünkü, insanlığın ilerleme isteğine uygun olarak girilen her devrim hareketi yenilse bile içinde yenginin tohumlarını taşır ve çok değerlidir. Şimdiye kadarki devrimlerin yenilgileri de başarıları kadar değerlidir ve sosyalizmin kesin zaferi için muazzam dersler içermektedir. İşte bu bakımdan da içinde bulunduğumuz dönemdeki devrim hareketleri daha önce olması imkansız avantajlara sahiptir. Bununla birlikte gene bugünkü devrim hareketinin önceki dönemlerden üstün

bir avantajı daha vardır. Bazı küçük burjuva devrimci kafaların 'devrimi gereksiz hale getirdiğini' söyledikleri teknolojik gelişme, aslında tersine devrim hareketinin bir avantajıdır ve insanlığın her türlü sömürden kurtulması, komünizme doğru ilerlemenin teknik temelini oluşturuyor ve devrimi kolaylaştırıyor. Teknolojinin gelişmesi, sömürücü sınıfların varlığını gereksiz hale getirmekle kalmaz, ayrıca, kapitalist sistemin bütün zaafalarını da açığa çıkartır ve yadsır. Teknolojinin gelişmesi, kapitalizmin iç çelişkilerini daha da derinleştirmekten ve devrimi hızlandırmaktan başka ne yapabilir ki? Ama teknolojik gelişme, tek başına insanların yapması gereken görevi, yani devrimi yapmaz, onu insanların yapması gerekir. Teknolojinin görevini iyi anlayan evrimci kafalar, insanın görevini, yani kendi görevlerini görmezlikten geliyorlar ve onu da teknolojiye havale ediyorlar. Teknolojinin gelişmesi, kapitalist sistemin iç çelişkilerini daha da açığa çıkarttığını, sistemin ölüm çanlarını bağırttığını ve bu sistemin sosyalizme dönüşerek, kapitalist sınıfı gereksiz hale getirdiğini görüyoruz. Ama şunu da görüyoruz ki, devrim kendiliğinden olmuyor, insanlık özlem duyduğu barışçı, insancıl, sömürsüz bir dünyaya kendiliğinden ulaşmıyor, tersine, kapitalistler sosyalizmi binbir çaba ve entrika ile yıkıyor, sosyalist devrim hareketlerini bastırıyor ve eziyor. Yani kapitalistler teknoloji ile donatılmış direnişini artırıyor. Buna karşılık sosyalizm de daha büyük bir çaba sergilemek zorunda kalıyor. Bunu yapmadığı zaman, sosyalizmin ara güçleri yıldınlığa düşüp uzaklaşıyor, ana güçleri de sarsıntı geçiriyor ve yeniliyor. Kapitalizmin bugünkü pervasızlığına tam da bu hayale dayanarak sosyalist direniş ve çabaların gevşetilmesinden

kaynaklanıyor. Son çeyrek yüzyıl içindeki olaylar bu görüşümüzü doğrulayan kanıtlarla doludur. İnsan unsuru, insanın görevi ihmal edildiği zaman, teknolojiye tek yanlı olarak duyulan hayranlık çoğu kez büyük hayal kırıklığı ile noktalanır. Çünkü o teknoloji, geliştiği oranda, eğer sosyalist bir müdahale ile insanlığın emrine sunulmamışsa, büsbütün insanal amaç ve içeriğini kaybeder ve adeta insanlığa egemen, onu yöneten metal yürekli bir canavara dönüşür. Bunun karikatürel bir gösterisini Irak savaşında izledik. Aşağı Mezopotamya'ya ateş gülleler yağdıran, havada uçan öldürücü mermilerle renk cümbüşü oluşturan o teknolojinin organik bir yüreği yoktur, altta yanan ölen, yıkıntılar altında kalan in-

**Gerçekte insanın geleceği ve sosyalizm konusunda kuşkuya düşmek, gerici dünyanın yaşadığımız geçici yengisini fazlaca abartmak ve sürekli sanmak, yeryüzünü dolduran milyarlarca insanın sol memesinin altında taşıdığı insancıl, güzellik ve iyilik tutkunu cevahirin sakladığı ışıktan habersiz olmak demektir.**

sanların çığlığını duymaz!

Aslında teknik temeli her zamankinden daha çok oluşun bir sosyalizmle bu canavardan insanlığın kurtulma çabasından vazgeçmek, işi olurlarına bırakmak, insanlığı sayısız tehlikelerle dolu sistemin insafına bırakmak, sosyalizmin insancıl yüreği yerine donmuş emeğin, yani sermayenin duygusuz vahşi metal yüreğini tercih etmek demektir.

Dünya çapında emekçi yığınların devrimine olan ilgisinin, sosyalizme duydukları bağlılığın nispeten zayıflaması, devrimci çabalarından vazgeçmeyi değil, tersine bu çabaları artırmayı, daha çok enerji sarf etmeyi gerektirir. Sosyalizm için mevcut bulunan güçlükler de, dünya emekçilerinin dayanışmalarını ve birliğini daha çok geliştirmelerini gerektirir. Bugün her

zamankinden daha fazla dünya emekçilerinin ve ezilen halkların enternasyonalist dayanışma ve birliğinin önemi ortaya çıkıyor. Bu, emekçilerin kendi burjuvazisinin arkasına takılarak ulusal bencilik kavgası yerine, sosyalizmin evrensel amaçlarına ve enternasyonalizm bayrağına sarılmak, onun kavgasını yükseltmek demektir. Sosyalistlerin bütün dezavantajı ve güçlüğü, sosyalizm adına yapılan sahtekarlıkların, emekçilerde yarattığı tereddüt ve kafa karışıklığıdır. Bu ise, her türlü sosyalizm aleyhtarlığı ve sahtekarlığına karşı sosyalizmin insancıl ideallerini daha net ve büyük bir kararlılıkla savunmakla aşılacak bir güçlüktür.

Aslında insanlığın kendiliğinden biçimde, hergün ve her saat sessiz biçimde giriştiği sömürü, baskı, haksızlık, savaşa ve doğanın kir-

**Gerçekte insanın geleceği ve sosyalizm konusunda kuşkuya düşmek, gerici dünyanın yaşadığımız geçici yengisini fazlaca abartmak ve sürekli sanmak, yeryüzünü dolduran milyarlarca insanın sol memesinin altında taşıdığı insancıl, güzellik ve iyilik tutkunu cevahirin sakladığı ışıktan habersiz olmak demektir.**

letilmesine karşı mücadeleler, sosyalist özelemlere dönüktür ve bugün her zamankinden daha fazla sosyalizmin potansiyel bilinçli insan kaynağının yükseldiğini gösteriyor. Sosyalist ülkelerin kapitalist restorasyonu, orada yaşayan emekçilerin yaşamları üzerinde yaptığı olumsuz değişiklikler, onları hızla uyaracak ve sosyalizme daha güçlü biçimde yöneltecektir. Bunun daha bugünden belirtilerini görüyoruz.

Demek ki sosyalizmin geçici kayıpları, sosyalist iktidarların yıkılması, kapitalizmin şu anki yengisi insanlığın genel amaçları ve evrensel hedefleri bakımından hiç bir değişikliğe yol açmaz. Çünkü insanlık iyi şeyleri aramaktan vazgeçmez. Sosyalizm, kapitalizmin bugünkü çekilmez çıkmazları ve dünyayı yaşanmaz kılan hoy-

ratlığı karşısında insanın iyimserliğinin bir ifadesidir. Sosyalizm ile insanlık 'bu çıkmazdan kurtulabilirim' demek istiyor. Gerici dünyanın liderleri ise, insanlığın kötü kadere razı olmasını ve olcukları beklemesini öğütlemektedirler. Sosyalizmin yıkılmasının moral bozukluğu içinde bu öğüdüre dört elle sarılıyor kimi sözde 'sosyalistler'. Gerçekte insanın geleceği ve sosyalizm konusunda kuşkuya düşmek, gerici dünyanın yaşadığımız geçici yengisini fazlaca abartmak ve sürekli sanmak, yeryüzünü dolduran milyarlarca insanın sol memesinin altında taşıdığı insancıl, güzellik ve iyilik tutkunu cevahirin sakladığı ışıktan habersiz olmak demektir. İnsanlık yerine bir avuç yeryüzü haramisinin zora dayanan gösterişli gücüne güvenmek, inanmak demektir. Oysa insanlığa güvenmeyen bir kafa zaten onun adına hiçbir iddiada bulunamaz.

Halbuki, yeryüzünü kaç defa bu haramilerin gücü ve kabalığı doldurdu, insanları dehşete düşürdü, fakat hepsi silinip gittiler yeryüzünden ama insanlık ne mutlu ki hala yaşıyor! Ve insanlık daha önceki dönemlerde engellenen isteklerine erişe erişe ilerliyor ve ilerlemeye devam edecektir. Sosyalizmin belirlediği ideallere de kaçınılmaz olarak erişilecektir. Ama bu beklenerek ve dilekle elde edilmez. Kuşkusuz alttan alta ve sessizce hazırlanan bugünkü felaketler çoğu kez birden patlar ve insanlığı dehşet içinde bırakır. Bu yüzden Nazım Hikmet'in uyarısı hiç te yersiz değildir; "ya yıldızlara hayatı götüreceğiz/ ya dünyamıza incek ölüm"! İyi insanlar yeryüzüne ölümün inmesini beklemeyiz, hayatı yıldızlara yayar. İnsan sevgisi, yaşam sevgisi ve evren sevgisi de ancak en güzel böyle ifade edilebilir. Bütün bunlar kapitalizmseverlikten daha yüce duygulardır herhalde...

BURJUVAZİNİN YENİ ARAYIŞLARI İŞÇİ SINIFINA NELER GETİRİYOR?

# DYP-SHP KOALİSYON HÜKÜMETİNİN İŞÇİ KIYIMLARINI DURDURMAYA GÜCÜ YETER Mİ?

Bir seçim dönemi daha geride kaldı. Faşist burjuva partilerinin seçim meydanlarında kullandığı reklam kampanyaları ile kitlelerin gözü sürekli boyandı. Bu seçim döneminin vaadi boldu, "yapacağız", "edeceğiz", "hesap soracağız", "Demokratikleşeceğiz", "hak-hukuk", "nizam" ve "indireceğiz" demogojileriyle kitleleri peşine takmayı ve en önemlisi de düzen sınırları dışına taşınan kitle muhalefetinin yeniden düzeni sınırları içine çekmeye çalışmalarını en temel uğraşlarının başında geliyordu.

Seçim atmosferinin estirdiği "umut" rüzgarlarını taze tutmaya çalışıyor burjuva partileri. ... Seçim kampanyaları döneminde vaat edilen pembe günlerin hayali ustaca iletişim araçları kullanarak sürdürmeye özen gösteriyorlar. Seçim meydanlarında her kesime verilen vaatleri "sabır" programlarıyla canlı tutmaya devam ediyorlar. Toplumda bir beklenti döneminin ve sessizliğin hüküm sürmesi için, burjuvazi bütün meziyetlerini kullanıyor. DYP ve SHP koalisyon hükümet programının ne kadar "iyi" bir program olduğu, topluma neler getireceği yönünde günlerce Hollywood'u aratmayacak biçimde propagandası yapıldı.

Yolsuzluklar, adaletsizlikler, haksızlıklar, sömürü, hak gaspları yerle bir olacak, anti-demokratik uygulamalar ve zulmün, sö-

mürünün olmadığı bir ülke yaratılacakmış gibi bir hava estiriliyor. Bütün bunlar da yıllardır yüzünün çirkinliği ortaya çıkmış olan ve ne kadar azılı bir halk düşmanı olduğu bilinen Demirel ve sosyal demokrat maskeli SHP yapacakmış(!) Sanki ülkede demode olan bir seçim değilde, bir sosyal devrim yapılmış havası verilmek isteniyor. Oysa o kadar önemli değişimlerin olmadığı, olanın ise hükümetin bir burjuva kliğinden bir başka burjuva kliğine geçme olayından ibaret olduğudur. Her zaman olduğu gibi, yine komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının ve efendileri emperyalizmin çıkarlarının korunmasıdır.

Faşist-feodal devletin ekonomik ve siyasi krizi aşılacak gibi değildir. Ekonomik-siyasi kriz toplumsal dinamikleri harekete geçiriyor. Burjuvazinin açmazları her gün yeni boyutlar kazanıyor. Fatura yine emekçi kesimlere kesilecektir. Ekonomik ve siyasi krizin yaratmış olduğu gediklerin daha da genişlemesini engellemek, düzen sınırları dışına çıkmış olan halk muhalefetini yeniden düzen sınırları içine çekilip kontrol altına alınması için, burjuvazinin bir takım tavizler vermesi mümkündür. Bu tavizler; genellikle demokrasi sorununda olacaktır. Ekonomik tavizlerin verilmesi ise mümkün değildir. Çünkü, devletin ekonomik yapısı buna uygun görül-

müyor. Dolayısıyla seçim öncesi süren işçi kıyımı, seçim sonrasında da devam ediyor. Bu yeni hükümette ekonomik tıkanıklığı açmaz. Siyasi krize çözüm bulamaz. Ulusal ve sosyal temelde yükselen devrimci mücadeleyi durdurmaya gücü yetmez. Sorunların çözümünü diğerleri gibi, faşizmin ve feodalizmin cebir yolunu kullanarak çözmeye çalışacaktır. Bu çözüm değil, çözümsüzlüğün kendisidir. Çünkü feodal-faşist düzen, hiç bir toplumsal sorunu çözmeye yeteneğinde ve kudretinde değildir. O sadece bir avuç komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının daha fazla kar, sömürü ve zulüm yapması yönünde çözümler üretir. Bu çözümler, işkence, katliam, baskı, milli zulüm zulüm şeklindedir. Çünkü faşizm diktatörlüğünü uygulamak zorundadır. Çeşitli milliyetlere mensup emekçi halkımız, burjuvazinin sorunlarına çözüm bulacağı umudunda değildir. Çözümleri ve kurtuluşları, proletarya partisi önderliğinde yapılacak olan demokratik halk devrimindedir.

## YENİ HÜKÜMET ORTAĞI SHP'Lİ BELEDİYELERDE İŞÇİ KIYIMI

Oluşturulan yeni hükümetin ortağı SHP'ye bağlı Belediyelerde işçi eylemleri durmak bilmiyor. SHP'li Belediyeler işçi düşmanı yüzünü her geçen gün biraz daha açığa vuruyorlar. Sosyal demok-



ratlığın ne menem bir şey olduğu daha iyi anlaşılıyor. Sosyal demokratlığın aslında faşizmin bir başka ayağı olduğu, kitleleri kandırmak için, burjuvazi tarafından ortaya atılan bir parti olduğu ve bu partinin pratikte sergilediği tavır ile kitleler bunun niteliğini kavriyor.

SHP'li Belediye yönetimlerinin işçi düşmanlığı seçim öncesi ve sonrasında hiç bir değişiklik olmadan devam ediyor. İstanbul Küçükçekmece Belediyesinin aylarca süren gecikmeyle işçi ücretlerini ödemesine Kartal Belediyesi eklendi.

Kartal Belediyesi bünyesinde çalışan işçilerin 20 aydan beri ücretleri gecikmeli olarak verilmektedir. Bu haksız uygulama yetmezmiş gibi, birde 35 işçinin işten atılması bardağı taşıran son damla oldu. İşçilerin kendilerine verilmesi gereken ikramiye, sosyal haklardan doğan elbise ve öğrenim yardımlarının verilmemesi üzerine 7. 11. 1991 günü 2 saat işi durdurarak işverene uyarı eylemi yaptılar. Belediye başkanı M. Ali Büklü ile yapılan görüşmenin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine eylemi sürdürdüler. İşçilere iki gün iş başı yaptırılmayarak hakla-

rında tutanak tutmaya çalıştılar. İşçiler ise hem tutanak tutulmasını boşa çıkarmak ve hemde eylemi sürdürmek için, eylemi başka birimlere yaymaya çalıştılar ve taktiklerinde de başarılı oldular. Ancak 8'i temsilci olmak üzere 35 işçinin iş akitleri feshedildi. Bu durum üzerine Kartal Belediyesi'nde çalışan 167 işçiden 1067'si işi bırakarak greve gitti. Kartal Belediye Başkanı Büklü 35 işçinin işten atılmasına gerekçe olarak, "kanunsuz grev yaptıkları"ni ileri sürmektedir. Kartal Belediye işçileri bir çok protesto gösterisi yaptı. Yapmış oldukları protesto yürüyüşlerinde Paşabahçe cam işçilerinde destek verdi.

İşçilerin yapmış oldukları yürüyüşte "İşçiyiz, haklıyız kazanacağız", "Kartal işçisi yalnız değil", "Önce insan diyenler şimdi neredeler", "Büklü istifa", "İşçi kıyımına son" ve "Açlıktan ölmeyiz biz, bu yoldan dönmeyiz" gibi sloganlar atıldılar.

## TUZLA CAM İŞ AMBALAJDA EYLEM BİTMİYOR, YENİ BOYUTLAR KAZANARAK DEVAM EDİYOR

Tuzla Cam İş Ambalaj sanayiinde başlayan direniş, bir işçi

temsilcisinin işten atılması üzerine %20'lerde süren üretimi tamamıyla durdurdu. 72 işçinin işten atılması üzerine başlayan (4 Aralık 1991 günü 57. günü dolduran) direniş aralıksız sürüyor. İşveren işçileri önderliksiz bırakmak için, kendisince önder konumunda olan işçi temsilcisini de işten attı. Selüloz-İş Sendikasına bağlı işçiler, atılan arkadaşlarının işe geri alınmaya kadar direnişini sürdürceklerini ve fabrikayı terk etmeyeceklerini sürekli tekrarlamaktadırlar. Yeni kurulan hükümette işçi sorunlarına

herhangi bir çözüm bulma yolunda somut adım atmamaktadır. Tuzla Cam İş Ambalaj işçisinin tek dostu, kendi sınıf kardeşleridir ve kendi direniş güçlerinin en iyi biçimde kullanmakta yatmaktadır. Onun dışında hükümet veya başka burjuva partileri sorunlarına çözüm bulamayacaktır.

## BURSA SARAY ÖRME FABRİKASINDA 600 İŞÇİ DİRENİŞTE

Bursada kurulu bulunan Saray Örne Fabrikası "ekonomik kriz" gerekçesiyle 600 işçinin iş akitlerini feshetti. Bu durum üzerine 600 işçi "işverenin kanunsuz lokav" uyguladığı ve haklarını vermediği için Bursa Adliyesine toplu yürüyerek suç duyurusunda bulundular. Türk-İş 8. bölge temsilcisi Mehmet Karaca yaptığı açıklamada "İşveren işçilere 'üzerinizdeki sendikayı atın hepimizi iş alacağım' diye baskı yapıyor" açıklamasını yaptı. Daha önce İzmir'de gündeme gelen işçileri sendikasılaştırma oyunu bu günde Bursa'da sahnelenmektedir. Ekonomik krizin bahane olduğu, sorunun işçileri örgütsüzleştirme olduğu ve böylece sorunsuz, sosyal haksız, uysal ve köle ruhlu bir işçi topluluğu yaratma amacıyla



oldukları anlaşılmaktadır. Emperyalizm tarafından tezgahlanan "Yeni Dünya Düzeni"nin hedefide bu değilmi? Hedef bu olduğuna göre, Türkiye bölümünde sağlama alınması, örgütsüz, düzenin her dayattığı sorunun muhalefetsiz kabul edilmesi için, bütün bunlar gereklidir.

### VE-GE'DE ÇALIŞAN GÖÇMEN İŞÇİLER DİRENİŞTE

Ve-Ge fabrikası işvereni işçilerin toplamını Bulgaristan göçmenlerinden oluşmasına dikkat etti. Böyle bir özeni göstermesi ise, Bulgaristan göçmeni olanların pasif ve direnişe kalkışmayacağı, Türkiyeli işçilere benzemeyeceğini düşünüyordu. Ama yanıldı. "Greve çıkmazlar, bunlar çalışırlar" diyordu bunları işe aldığı zaman. Bugün ise işçiler toplu vizite eyleminde ve kendi haklarını arıyorlar.

Ve-Ge'de çalışan Bulgaristan göçmeni Gülten Çalışkan Türkiye'ye geldiğine pişman. "Bütün hayatımız direnişte geçti. Oradada direnişteydik, burada da. Değişen birşey olmadı" diyor. Söz yerinde ise yağmurdan kaçarken doluya yakalandılar. Bulgaristan'dan yoğun göç yaşandığı günlerde bir

durmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla, bazı işçiler kendilerine yer verilmediği için, dönem dönem kırgınlıklarını dile getiriyorlar. Bu durum kendilerinin unutulduğu ya da önem vermediğimiz anlamına gelmemelidir. Bu tamamıyla içinde bulunduğumuz somut koşullardan kaynaklanan bir durumdur. Bir avuç insanla böylesi bir dergiyi çıkarmaya çalışıyoruz ve bir çok zorlukla boğuşmak zorunda kalıyoruz.

Sonuç olarak; günümüz koşullarında işçi sınıfı, yeni hükümete bel bağlamamalıdır. Kendi sorunlarına kendisi sahip çıkmalıdır. İşyeri komiteleri içinde örgütlenerek, sendika şubelerini ele geçirerek, işyerlerinde ve diğer işyerlerinde gündeme gelen sorunlara karşı ortak tavır alınması için, gerekli olan duyarlılığı göstermelidirler. En önemlisi proletarya-partisinin ortaya koyduğu mücadele perspektifiyle hareket etmeli ve sınıf ideolojisi ile silahlanmalıdır.

İşçi sınıfımız kendi ekonomik ve demokratik talepleri için mücadeleye vermeli, ama proletarya partisinin Demokratik Halk Devrimi için yürüttüğü gerilla savaşına aktif destek vermekten kaçınmamalıdır. Çünkü kurtuluş yolu budur.

## DİKKAT

Dergimizin Adresi ve telefon numarası değişmiştir.

Yeni adres ve telefonumuz aşağıdadır.

Sultanahmet Mah. Oğul Sk. No: 16 Kat: 2.

Sultanahmet/İSTANBUL

Tel: 516 25 38

# KARTAL BELEDİYE İŞÇİLERİ KAZANDIĞI HAKLARIN TAKİPÇİSİ OLACAKTIR!

Kartal Belediyesi'nde çalışan 1170 işçi kazanılmış ekonomik ve demokratik alacaklarının verilmesi üzerine 7 Kasım günü 2 saatlik uyarı direnişi yaparak işvereni uyardılar. Bunun üzerine iş yerine gelen Kartal Belediye Başkanı Mehmet Ali Büklü işçileri hainlikle suçlayarak tehdit etmeyi de ihmal etmedi. Ve müdürlüklerine talimat vererek işçilere iş verilmemesini söyledi. 2 saatlik uyarı direnişi sonrası işçilere iş verilmedi.

Belediye yönetiminin katı tutumu sonucu eylem süresiz bir seyir aldı. İşçilerin kazanılmış haklarını vermede hak istemleri karşısındaki tutumuyla Kartal Belediye Başkanı işçinin dostu mu, düşmanını olduğunu gösterdi. Kep düştü kel görüldü. Direnişin sürdüğü 18 gün boyunca belediye yönetimi eylemi kırmak için, işçinin birlik beraberliğini bölmek ve bozguna uğratmak için akla gelebilecek bütün oyunlara başvurdu. Fakat bir sonuç alamadılar.

İşe ilk önce garajdan çöp araçlarını dışarı çıkartmak ve eylemi kırmakla başladılar. Gece saat 24'te garaja gelen işverenin yağcı, çapulcu takımı dört adet çöp aracını dışarı çıkardılar ve çıkarmaya devam ederken işçiler tarafından direnişte karşılaşıncı hevesleri kursaklarında kaldı. Engel olan işçi arkadaşları polise bize silah sıkıtlar diye şikayet eden çapulcular yedi arkadaşın poliste kötü muamele görmesine sebep oldular. Daha sonra bunun bir oyun olduğunu anlayan polis işçi arkadaşları

serbest bıraktı. Sabah işyerine gelen işçiler durumu öğrenince kısa bir süre içerisinde dışarı çıkarılan dört aracı tekrar garaja getirmeyi başardılar. İşverenin işçi düşmanı yüzünün ortaya çıkması, eylemi kırmaya çalışması ve düşmanca tutumu işçilerin süresiz olarak işyerini işgal etmesini dayattı. İşyerinin işgal edilmesi Kartal Belediye yönetimini çileden çıkardı ve hayrete düşürdü. Hayretlerini de "biz işçilerden böyle bir şey beklemezdik" diyerek dile getirdiler.

Gelinen aşamada oynanan oyunlar sonuçsuz kalınca Kartal Belediye Başkanı yeni yeni tezgahlara başvurmaya başladı. Belediye yönetimi Çevik Kuvveti işyerine getirerek iş yerinin etrafını kuşattı. Yanlarına da zabıtayı yedek kuvvet olarak almayı da unuttular. Belediye yönetimi polise verdiği raporlara işyerinin işgal edildiğini, araç gereçlerin tahrip edildiğini bildirdi. İşyerine gelen polis durumun belediye yönetiminin bildirdiğinin tam aksine olduğunu gördüler. Her hangi bir tahribat söz konusu değildi. Ve olmasında söz konusu olamazdı. Kartal Belediyesi bizimidir. Halkın malıdır. İşçilerin halkın malına kendi malına zarar vermeleri düşünülemezdi. Bunun bilincindeydiler. İşçileri çevik kuvvetin iş yerinden dışarı çıkarma girişimi tedbir almaya zorladı. Bunun üzerine garajın giriş çıkışlarına araçlar çekilerek polis saldırısına ve içerdeki araçların dışarı çıkarılmasına karşı önlem alındı. Aynı zamanda giriş kapılarının önünde de etten duvar

oluşturan işçiler slogan atarak yapılan haksızlıkları protesto ettiler. "İşçi memur el ele genel greve", "Belediye bizim Büklü'nün değil", "Haklıyız, güçlüyüz, kazanacağız", "İşçiler birleşin", "Kartal'ın işçileri işçilerin düşmanı", "Gemileri yakut geri dönüş yok" gibi sloganlar atarak işverenin işçi düşmanı tutum ve davranışları teşhir edildi.

Gemiler gerçekten yakılmıştı, geri dönüş yoktu. Tek yol vardı direnmek. Çünkü tarihe bakıldığında hak almanın tek yolu devamlı olarak mücadele etmektir. Hak verilmez alınır şairi işçilerin kemiğine, iligine kadar işlemiştir. İşçiler bunun bilincindeydiler. Birlik beraberliğimizi korumak, işçilerin moralini yükseltmek, bozgunculuğa karşı uyanık olmak, bozguncuları teşhir etmek, kazanmak için gerekli ve kaçınılmazdı. Bunlarda bizde mevcuttu.

Kartal belediye Başkanı işçilere açık mektup göndererek tehdit ve korkutmalarına devam etti. Açık mektubunda kendisini kastederek "benim gözümü budaktan, sözümü dudaktan ayırmayan biri olduğumu gördünüz" diyerek işçileri tazminatsız olarak işten atacağını belirtti. Ancak bu nafileydi. Belediye yönetimi 35 işçinin iş akıtlarını fesh ettiğini gösteren bir liste gönderdi işyerine. Bu liste işçileri daha da birleştirdi, kenetledi ve kinlendirdi. Her türlü hileye dalavereye çare diye sarılan Kartal Belediye yönetimi kimıldıkça batağa battı. Bu aşamadan

sonra işçilerin istemlerine yenileri eklendi. Talepler şunlardı.

-İşverenin toplu iş sözleşmesine uyması

-Kazanılan hakların zamanında verilmesi (ikramiye, aylık, elbise parası, eğitim parası vb.)

-İşçiye hakaret eden yönetimin sözlerini geri alması

-İşten atılan işçilerin geri alınması

-İşçilerin iş güvenliğinin sağlanması

İşyerini süresiz olarak işgal eden işçiler sabahlara kadar halaylar çektiler, türküler, marşlar söylediler. Sorunları tartıştılar. Pratik mücadele işçilerde ileriye doğru sıçrama yaptı, ve işçileri uyardı. İşçiler dostunu düşmanını tanıdılar. İşverenin hak aramada tahammülsüz tutumunu gördüler ve protesto ettiler. Hak verilmez alınır, şiarının haklılığını gördüler. 18 gün süren eylem süresince diğer işyerlerindeki işçi dostlarımızın ve halktan insanlarımızın destekleri Kartal Belediye işçilerinin güçlerine güç kattı. Dayanışmanın, yardımlaşmanın kaçınılmazlığını ve zorunluluğunu hissettirdi. Doslarımızın bizimle kenetlenmesi yardımlaşması Kartal Belediye Başkanının saldırısıyla karşılaştı. İşçilere yardım edenleri işçilere dalkavuklukla suçlayan Başkan ne kadar çaresiz ve umutsuz olduğunu gizleyemedi. Ayrıca ne kadar emeğin yanında olduğunu unutulmayacak şekilde kafalara yerleştirdi.

Eylemin 16-17. günlerinde Kartal belediye işçileri diğer işçi dostlarıyla aynı zamanda çilekeş halkımızın desteğiyle Kartal Esentepe'deki iş yerinden Kartal Meydanına kadar bir yürüyüş yaptılar. Yürüyüşe 4000'den fazla katılım oldu. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. "İş-ekmek - özgürlük",

"Haklıyız, güçlüyüz, kazanacağız", "Büklü istifa" diye sloganlar atıldı. Halktan insanlar yürüyüş boyunca alkışlayarak işçileri desteklediler. Kartal Belediyesi önünde toplanan topluluğa Belediye-İş Sendikası Anadolu Şube Başkanı bir konuşma yaparak, hakkımızı alana kadar direneceğiz düşüncesini ortaya koydu. Daha sonra bir konuşma yapan SHP Kartal Millet Vekili Ercan Karakaş sorunların çözüleceği ve hiç bir işçinin burnunun kanamayacağı yönünde söz vermesi üzerine işçiler iş yerlerine geri döndüler. Daha sonraki günlerde yapılan gö-

rüşmelerde işçilerin taleplerini işveren kabul etti. Atılan işçiler geri alındı. Kartal belediye işçileri mücadele sonucu kazanan taraf oldu. Hak verilmedi alındı. Bu başarı, işçilerin birlik ve beraberliğine, tek yumruk olmalarına bağlıdır. Örgütlü olan kazanır. İşveren işverendir. İster sosyal maskeli olsun, İster aynı uyruktan olsun, isten farklı uyruktan. Hepsinin ortak özelliği işçileri sömürmek, daha fazla kanlarını emmek.

**KARTAL BELEDİYE-  
Sİ'NDEN BİR HALK  
DEMOKRASİSİ OKURU**

## TÜM-BELSEN 1. KONGRESİNİ YAPTI

23-24 Kasım 1991 günü gerek memurlar ve gerekse halk muhalefeti açısından önemli bir gündü.

İki yılı aşkın bir süredir, ekonomik ve demokratik istemler doğrultusunda ayağa kalkıp mücadele veren memurlarda ilk kez mahkeme kararıyla TÜM-BELSEN (tüm Belediye Memurları Sendikası) 1. Olağan Kongresini yaptı.

Genelde memurlar, özelde belediye memurları açısından önemli bir gündü. Çünkü iki yılı aşkın bir süredir verilen mücadelenin ürünü alınmaya başlandı. Halk muhalefeti açısından önemli bir gündü. Çünkü, yıllar boyu hep susmuş kapıkulu olarak bilinen devlet memurları ekonomik ve demokratik istemleri doğrultusunda gözaltılara, baskılara, engellemelere, kol kafa kırılmalarına karşı yılmamış mücadele etmiş ve halk muhalefetindeki yerini almıştır.

Bir yıl öncesine kadar memuru hiç dilinin ucuna getirmeyen hakim sınıf partileri gelişen memur mücadelesi karşısında sahtekarca bir tutum içerisine girip memura sendika hakkı verecekleri temasını özellikle bizleri oy deposu olarak gördüklerinden dolayı sürekli işlemişlerdir.

Madem memura sendika hakkı vereceklerdi, yıllardır bu devleti onlar yönetiyorlardı, neden şimdiye kadar vermediler.

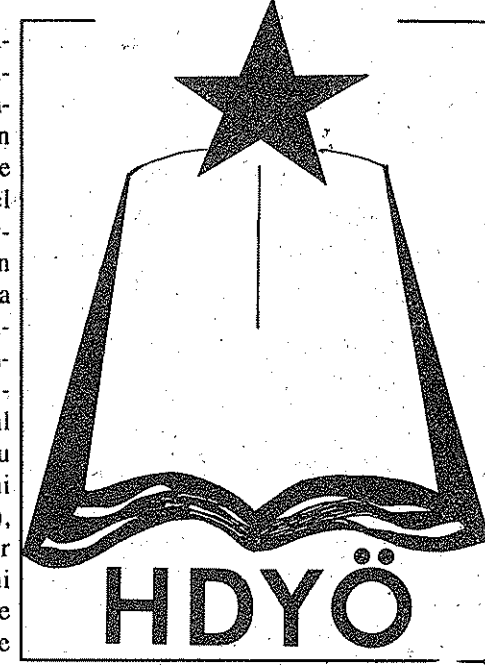
Günümüzde memurların vermiş olduğu mücadele ve bu mücadelenin meruiyet kazandıktan sonra kendileri memura sendika hakkı verdiklerinin demogojisini yapıyorlar.

TÜM-BELSEN 1. Olağan Kongresi mahkeme kararıyla yasal temelde yapılmıştır.

Hükümet komiseri ve ilçe seçim Kurulu'ndan heyetler de katılmıştır.

# BİLİM VE EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN SORUNLARI ÜZERİNE

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ve efendileri olan emperyalizmin çıkarlarını korumakla görevli TC'nin faşist yapısı gereği; halk sınıf ve tabakaları üzerinde kendi özel politikalarını ara vermeden uygulamaktadırlar. Halkın gelişen devrimci mücadelesi karşısında açmaza düştüğü ve aynı zamanda uluslararası politika arenasında gündeme gelen politik değişikliklerini, komprador-feodal egemen sınıflar ülkemizde de bu politikalar doğrultusunda (yeni emperyalizme entegre olma), adımlar atmaktadır. Bunun bir sonucu parlamento aritmetiğini değiştirmek, yıpranan isimler ve partiler yerine yine kendilerine hizmette kusur etmeyen diğer partilere (sözcülerine) hükümeti kurdurdular. İşte bunun en son örneği DYP ve SHP koalisyonunda görüldüğü gibi... Bunun bir çok örneği var. Daha önce (12 Eylül askeri faşist cuntası öncesi) CHP+MSP ve 1.2. MC hükümetleri, ya da daha ince bir politika olan ve kamuoyunda milletvekili transferi olarak bilinen biçimlerde gerçekleştirilmesi. Devrimci mücadelenin giderek ivme kazandığı ve halk muhalefetinin günden güne geliştiği dönemlerde, bunu pasifize etmek ve yeniden düzen sınırları içerisine çekmek için, AP'den 11 milletvekili transfer edilerek CHP azınlık hükümeti kuruldu. Bütün bunlar domino taşlarının birbirini tamamlamaları için zorunlu ve kaçınılmaz kuralıydı. Bugün ise bu kural bir başka



biçimde yerine getiriliyor.

İşçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlar üzerinde sistemli olarak uygulanan sömürü, baskı, zulüm ve işkence diyalektiğin dayattığı ve Stalin yoldaşın da işaret ettiği gibi, "bir yerde sömürü, baskı ve zulüm ne kadar katmerli ise, devrimci Barışta o kadar yüksektir." belirlemesi durmadan kendini doğrulamaktadır. Yani hakim sınıflar halkımıza yüklenmiş devrimci uyanış ve sınıf mücadelesi yeni ivmeler kazanıyor. Hakim sınıflar cephesinde yeni bunalımlar yaratıyor ve devrim cephesinde ise yeni atılımlar doğuruyor.

Sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerin karakteristik özelliği ekonomik ve siyasi olarak zayıf oluşlarıdır. Siyasi zayıflık, iç

ve uluslararası alanda emperyalizmin belirlediği politikaya uyulması ve uygulanması bir zorunluluktur. Ekonomik zayıflık ise, ülke sanayinin genellikle montaj-ambalaj biçiminde ve uluslararası tekellerin acenteleri durumunda oluşunu getirmektedir. Bu durumun bir sonucu olarak da, komprador-feodal egemen sınıfları ister istemez değişik emperyalist ülkelerin uşakları olma konumuna düşürmüştür. Bu değişik emperyalist ülkelerin uşakları olan hakim sınıflar, kendi aralarında kliklere bölünmekte ve bu durum iç dağlaşmalarını da birlikte getirmektedir. Köklü bir sanayi temeli olmadığı için, kendi kendine yeterli bir ekonomi yaratılamıyor ve emperyalist tekellere borçlanma çığı gibi büyümektedir. Dış ve iç borçların faizlerini ödemek için de, vergi, fonlar vs. yollarla fatura emekçi halkımıza kesilmektedir. Faturanın aksamadan kesilmesi için de teşhir olan klik, yerini bir başka kliğe bırakmaktadır. Oynanan oyun aynı oyun, değişen ise jönlere. Bu oyunun tutmadığı ve bunalımın derin uçurumlar yarattığı ve buna bağlı olarak halk muhalefetinin hakim sınıflar için tehlike arzettiği koşullarda, faşizme bir peçe görevi gören parlamento ya da son verilerek askeri faşist cuntalara gitmekten kaçınıyorlar. 12 Eylül AFC'si böylesi bir dönemin sonucu idi. 12 Eylül AFC'si kendini kökleştirmek ve gelişen halk muhalefetini anında basturmak için bir de anayasa yaptı. Bu

anayasa, sayesinde hak ve özgürlüklerin kuruntu halinde yaşam hakkı bulması bile yasaklandı.

## 12 EYLÜL CUNTASININ BİR ÜRÜNÜ OLARAK 82 ANAYASASI

Cuntaların en belirleyici özelliği, sınıf mücadelesini süngü ve dipçik zoruyla bastırmak ve sınıf örgütlerini dağıtmak, önderlerini fiziki olarak ortadan kaldırmaktır. İşte bunun bir sonucu olarak 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü, onlarca demokrat-devrimci, komünisti katletti. Binlercesini işkenceden geçirdi. Ülke tam bir cezaevi ve işkencehaneye çevrildi. Köylerde toplu işkence seansları uygulandı. Fabrikalarda zorunlu çalışma süngü zoruyla sağlanmaya çalışıldı. Binlerce memur sürgün rotasyonuna tabi tutuldu. Öğrenci gençlik YÖK cenderesi altına sokuldu. Okullar ve yurtlar, askeri kışlaya çevrildi. Toplumsal yozlaşmaya hız verildi. Bu depolitizasyonla itaatkar ve köleci bir toplum yaratılmak istendi. Bu uygulamaların aksamadan yürütmesi içinde cuntacılar tarafından 82 anayasası yazıldı ve göstermelik olarak halk oylamasına sunuldu, resmileşti.

## 12 EYLÜL VE ANAP

Cuntanın uluslararası alanda ve hem de içte iyice teşhir olması ve yıpranması günden güne artıyordu. Yıpranmayı durdurmak, uluslararası tepkileri hafifletmek, iç çelişkileri hafifletmek için faşist seçim ve partiler yasası oluşturularak 1983 Kasım'ında seçime gittiler. Bu seçim öylesine göstermelik bir seçimdi ki, her yönüyle kendini ele veriyordu. Adaylar veto ediyor ve bazı burjuva partilerinin seçime girmesi engelleniyordu. 12 Eylül'ün spastik çocuğu ANAP meclis aritmetiğinin çoğunluğunu sağlayarak hükümet oldu. ANAP'ın hükümet olmasına karşın, 12 Eylül genarelleri devre

dışı değil, Cumhurbaşkanı ve Konsey olarak varlığını sürdürüyordu. Ülkede, ekonomik siyasi olarak her hangi bir değişim söz konusu değildi. Ki seçim, darbele-ri ve hükümet değişiklikleri bu sonucu değiştirmez, böyle bir güçle-ride yoktur. Çünkü, ağababalari olan emperyalizm buna izin vermez.

ANAP döneminde de, katliam, işkence, zam ve zulüm durmadı, tam tersi artarak devam etti. Kürt ulusu üzerindeki asimilasyon, milli zulüm ve katliama hız verildi.

Elbetteki etki tepkiyi doğuruyordu. Çelişkiler keskinleşiyor ve radikal çıkışlar kendisini dayatıyordu. Sınıf mücadelesi faşist TC'ye karşı silahlı temelde sosyal kurtuluş ve ulusal mücadele olarak durmadan gelişiyor. Sınıf mücadelesi bu yönde bir seyir izlediği içindir ki, Vehbi Koç gibi kompradorlar hükümet sözcülerine mektup yazmakta ve 82 anayasasının halk düşmanı yüzünün ortaya çıkmasına aldırıyorlar ve yeni karar-namelerle toplumsal gelişmeyi frenlemek, hatta kitle katliamlarıyla ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.

SS kararnameleri işe yaramayınca 12 Nisan 1991 tarihinde DEVLET TERÖRÜ yasasını yürürlüğe soktular. Bütün bu kanun hükmünde karar-nameler işçileri işten atma, yoksul kürt köylülerini sürgün etme, Kürdistan'da yapılan katliamları kamuoyundan saklama, sokak infazlarına hukuki zemin yaratma çabalarıdır.

Devlet terörü yasasının yürürlüğe girmesi ile birlikte, sokak ve ev infazları hız kazanmıştır. İşte İsmail Oral, Hatice Dilek, Murtaza Kaya, Veli Geleş 12 Temmuz 1991'de İstanbul'da 12 devrimcinin katledilmesi ve aynı tarihte Ankara'da 2 devrimcinin öldürülmesi ve daha burada sıralayamadı-

ğımız onlarca devrimci devletin kolluk kuvvetleri tarafından sokak ve evlerde infaz edilmişlerdir. Kürdistan'da yüzlerce yoksul Kürt köylüsü işkenceye uğratılmakta ve "terörist" diye katledilmektedir. İnfazlar bugün devrimcilere yönelik olmasına rağmen, devletin açmazları büyüdükçe sıradan insanlara da yöneleceği bir gerçektir. Kürdistan'da olduğu gibi.

82 anayasası ve ANAP hükümetleri, sendikal haklar, demokratik oluşumlar insan hakları ve hak arama eylemlerine karşı faşist nitelikleri ortadadır, ve iyice teşhir olmuşlardır. Özal ve şürekası teşhir olmuşluklarını ortadan kaldırmak ve aynı zamanda ülkede günden güne büyümekte olan ekonomik darboğazı geçici de olsa ortadan kaldırmak için, bir kahramanlık payandasını kendisine çıkar-ması gerekiyordu. İşte bu durumun bir sonucu olarak, Körfez Savaşı ve bunalımı sırasında efendisi ABD yanında savaşa girmeye çalıştı. Savaş durumundan dolayı grevleri yasakladı. Zonguldak kömür madenleri gibi yerlerde süren grevleri savaşın tozu-dumanı içinde sözde anlaşmalarla sonuçlandırdı. Ardından bir dizi işletmede kitlesel işçi kıyımları yaşandı. Memur sendikaları yasaklandı.

Savaş Özal'ı ve ANAP avanesini kurtaramadı. Yıpranmışlık gittikçe arttı. ANAP'ta vitrin değişikliği ile erken genel seçime gidildi. Böyle bir kararı almaları, vitrin değişikliğinin yaldızı dökülmeden kitleleri yeniden kandırmak ve hiç olmazsa parlamentoda önemli bir güç olarak varlığını sürdürmesi gerekiyordu. Bunu önemli ölçüde başardı da.

Bütün bunların sırayla yürürlüğe girmesi ve toplumu bir bütün olarak baskı altına alması, devletin siyasi yapısının faşist olmasından ileri geliyordu. Çünkü faşizm, bizim gibi ülkelerde gelip geçici bir

olgu değil, süreklidir.

Faşizm ister parlamenter mas-keli olsun, isterse parlamentoyu bir yana itsin (cunta ve darbeler biçiminde) niteliği aynı olmakla birlikte biri gizli diğeri ise açıktır.

Faşizm, demokratik oluşumlara düşmandır. Her türlü örgütlenmeyi ya ortadan kaldırır ya da güdükleştirip denetim altına almaya çalışır.

Faşizm halk kitlelerine karşı olan ve egemenlerin çıkarlarını en iyi biçimde savunup-koruyan ve devlet biçimi olan bir oluşumdur.

## SEÇİMLER VE SONRASI

Ülkede halk muhalefetinin ciddi boyutlar kazandığı ve muhalefetin düzen sınırları dışında radikal çözümlere yöneldiği, sınıfsal ve ulusal temelde gelişen gerilla eylemlerinin dört bir yana sıçradığı bir ortamda burjuvazi seçim aldatmacasına baş vurdu. Burjuvazi gerçekleştirilmesi mümkün olmayan vaatlerde bulunarak, kitleleri peşine takmaya çalıştı. Düzen içi mücadele ve çözüm yoluna sevk ederek kendi potasında eritmeye çalışıyorlar.

Seçim sonrası tabloya uygun olarak yeni arayışlar hız kazandı. "Toplumsal Uzlaşma" adı altında kitlelerin nasıl daha çok soyulup soğana çevrileceği hesaplanmaktadır. Toplumun her kesimini belli bir beklenti içine sokmak içinde DYP ve SHP ortaklığı bulunmaz kaftan görevi görmektedir. Bu DYP ve SHP ortaklığı aynı zamanda birden çok emperyalist ülke çıkarlarının da temsil ve korunması açısından da önemlidir onlar için... Seçim meydanlarında verilen vaatlerin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği yönünde şimdiden bir beklenti dönemi başladı. Burjuvazinin de istediği budur. "Sabır" paketleri ve istemleri altında neler yattığı bilinmez değil, bilinen-

dir. AT'ye girme, daha fazla kredi koparma, halk muhalefetini pasifi-ze etmek için, kısmi demokratik bir ortamın sağlanması burjuvazi için gereklidir. Yoksa demokrasi ve insan haklarına aşık oldukları için değil. Bütün bunlar toplumsal güçler arasında reformist sağ rüzgarların esmesine neden oluyor. Sınıf mücadelesi açısından da en tehlikeli olanıdır bu durum.

Hükümet programının açıklanmasından önce, yeni hükümet sözcüleri memurlara sendika kurma hakkı vereceklerini söylediler. Ama nasıl bir sendika? Bu belli değil. Önemli olanda budur.

Sınıf ve kitle sendikacılığının bir araç olduğunu bilen siyasi iktidar, sınıf sendikacılığına karşı sarı sendika, diğer adıyla tredu-öncü sendikal anlayışı yerleştirme anlayışındadır. Bunun için siyasi iktidar, sendikaları güdükleştirmekte ve ekonomik hak arayışların ötesine geçmeyen bir sendikal anlayışı geçirmeye çalışıyor.

"Sendika haklarını vereceğiz" demagojileri bir yalandır. Çünkü bugün bir çok kesim zorlu mücadeleler sonucu bu hakkı zaten elde etmişlerdir. O halde bu demagojilere karşı aktif mücadeleler verilmeli ve sendikal çalışmalar proletarya partisinin yürüttüğü sınıf mücadelesi perspektifiyle gerçekleştirilmelidir. Buraya kadar kısaca bir bütün olarak süreci özetlemeye çalıştık. Şimdi de Egit-Sen oluşumu üzerinde kısaca durmak istiyoruz.

## ÖĞRETMEN HAREKETİ VE EĞİT-SEN

Eğitim ve bilim emekçileri tarafından kurulan EĞİT-SEN'de bu zorlu mücadelelerin bir ürünüdür. Uzun mücadeleler sonucu tüzel hakkı kazanmış ve bütün öğretmenler camiasını kendi çatısı altında toplamaya çalışıyor.

Eğit-Sen'in tüzük ve progra-

mında bazı eksiklikler olmakla birlikte kendine sınıf sendikacılığını esas almıştır. Programına herkesin kendi ana dilinde eğitim hakkının verilmesi ve bu yönde mücadele içinde olması önemli bir adımdır. Bugünde bunun meşrulaşması için mücadele içindedir. Eğit-sen'in bu olumlu girişimleri ve kendi tüzel hakkını kazanmasına karşın, burjuva partilerinin dillerinden düşürmediği "sendika kurma hakkını vereceğiz" demagojisine karşın gerekli olan aktif tavır ve propaganda geliştirme yeteneği gösteremiyor.

Eğit-sen'in tüzük ve programına rağmen, toplumsal gelişmeler karşısında gerekli olan duyarlılığı gösteremiyor. Zonguldak kömür işçileri direnişi, Körfez Savaşı, Ankara, İstanbul eylemleri gibi olumlu adımlar atmakla birlikte, bunları daha ileri götürme noktasında yetersiz kalmıştır.

Tüzük ve programlarında ana dilde eğitim maddesi yer almasına karşın, çıkarmış oldukları dergide, bu konuya yer vermemiş olması düşündürücüdür. Bunun yanında ana dilde eğitim maddesi konulurken, diğer yandan "Eğit-Sen amaçlarını gerçekleştirmek için anayasal ve yasal mevzuata uygun hareket eder." denilerek, yasaların ana dilde eğitim yapmasına düşman olduğunu görmemiştir.

Tekrar 52. maddede ise; "Sendikalar Anayasa ve diğer mevzuatlara aykırı hareket etmezler" hükümleri yer almaktadır.

Emperyalizme göbekten bağlı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sendikalara yaklaşımı ve sendikalara biçtiği misyon bellidir. Komprador-feodal egemen sınıflar, sendikaların temsil ettiği sınıfın çıkarlarını değil kendi sınıf çıkarlarını koruyup-kollayan bir yan kurum olmasını isterler. Dolayısıyla yasalarını bu

menfaatler çerçevesinde düzenlerler. Çünkü egemen sınıflar daha çok kar, daha çok sömürü için her türlü sahtekarlığa başvurmaktan kaçınmazlar. Bu maddeler yerine, bunlara karşı mücadele perspektifini ortaya koyan maddelerin konulması ve üyelerinin bu yönde eğitilmesi en doğru anlayış olurdu. Ki, hiç kuşkusuz sendikalar yasal prosedürler çerçevesinde kurulan kurumlardır. Ama yasal prosedürlere karşı mücadele veremez diye bir kurulları da olamaz. Çünkü, sendikalar, demokratik, ekonomik ve akademik haklar içinde mücadele vermesi bir zorunluluktur.

Sınıf sendikacılığını kendine temel alan bir oluşum, hakim sınıfların koyduğu yasal sınırlarla kendini sınırlamaz, aksine onlara karşı militan mücadele verir. Bunun dışındaki yöntemler sınıf uzlaşmacılığını birlikte getirecektir. Burjuvazinin istemi de bu noktadadır.

Sınıf sendikacılığı; proletarya partisinin yürütmüş olduğu siyasi iktidar mücadelesini geliştirici-güçlendirici yönde hizmet etmesi gerekiyor. Çünkü, parti, bir bütün olarak işçi sınıfını ve emekçi kesimleri temsil ederken, sendika ise sadece belli bir iş kolundaki işçileri-memurları kapsamaktadır. Onun içindir ki, proletarya partisinin programı doğrultusunda hareket etmek, ona hizmet etmek bir zorunluluktur. Onun mücadelesine sahip çıkmak gerekiyor ve onun ileri sürdüğü talepler doğrultusunda kenetlenip ileri atılmak gerekiyor.

Hakim sınıfların düzeni, sendikalarla proletarya partisi arasında dolaylı veya dolaysız bir bağın kurulmasını, kendi sınıf çıkarları gereği istemiyorlardır. Bunun engellenmesi için de yasal düzenlemeler yapılmakta ve bunun tıkandığı noktada ise sendika veya demok-

ratik kurumların kapısına kiliti ası-  
vermektedirler.

Faşist diktatörlükle yönetilen bizim gibi ülkelerde ise, demokratik oluşumların faaliyetlerini sürdürmesi daha da zordur. İlişkilerinde daha çok titiz davranmak durumundadırlar.

Sınıf sendikacılığını esas alan bir oluşum, emekçi halk kesimlerine düşman olan komprador-feodal egemen sınıflara karşı, uzlaşmaz ve sınıf düşmanlığı temelinde mücadele yürütmesi için üzerine düşeni yapmalıdır. Ama eğer, düzenin koyduğu normlar içinde kendini hapsederse, bu gerekleri yerine getirmesi mümkün olmayacaktır.

#### EĞİT-SEN VE EĞİT SEN ÇALIŞANLARININ ÜZERİNE DÜŞEN SORUMLULUKLAR

-En kısa sürede kongreye gidilmeli, tüzük ve programında yer alan yanlışlıklar düzeltilmeli.

-Sendika olarak, bir alternatif eğitim programı çıkarmalı ve halihazırda yürürlükte olan feodal-faşist eğitim sistemi teşhir edilmeli, bunun yerine demokratik eğitim programının hayat bulması yönünde mücadele vermeli.

-Kendi üyeleri arasında ileriye yönelik bir eğitim programı çıkarılmalı.

-Eğit-sen'in çıkardığı merkezi yayın organı, tüzük ve programlarını tartışmaya açmalı, varolan toplumsal sorunlara doğru yaklaşımlar ortaya koymalı ve öğretmen camiasının gözü-kulağı olmalıdır.

-Kürt ulusu üzerindeki soykırım ve asimilasyona karşı aktif tavır almalı, dergide bu soruna bir köşe açılmalıdır.

-Uluslararası sendikalar konfe-

derasyonuna üye olunmalı,

-Eğit-sen'e bağlı yeni şubeler açılmalı,

-Kırsal alanlarda öğretmenlik yapanların sorunları ele alınmalı ve çözüm yolları üzerinde politikalar üretilmeli,

-Olağan Üstü Hal Bölgesi'nde (Kürdistan) görev yapan öğretmenlerin özel Tim-MİT-Kortr-gerilla ve köy korucuları tarafından onursuzluğa zorlanmalarına karşı aktif tavır takınmalı ve bu yöndeki uygulamaları kamoyuna duyurup teşhir etmeli,

-Grevli Toplulsözleşmeli sendikal anlayış yerleştirilmeli ve bunun uygulamasına derhal geçilmeli,

-Özel okul statüsüne karşı mücadele verilmeli ve paralı eğitim sistemi ortadan kaldırılması,

-Yabancı öğretmen uygulamasına son verilmeli ve bu yönde mücadeleye girilmeli,

-Konut sorununun çözümü,

-Zorunlu görevin kaldırılması,

-Öğretmenler günü kutlamasının komiklikten ve Kemalizm şakakçılığından çıkarılması,

-Yılın öğretmeni seçilmesi gibi uydurma anlayışların teşhir ve tecrit edilmesi vs.

Halk demokrasisi yolunda öğretmenler, bu ve benzeri programlar temelinde Eğitim-sen içinde mücadele vermeli ve yönetim kademelerinde yer alarak kendi programlarının hayat hakkı bulması yönünde mücadeleciler olmalıdırlar. Üye olmayanlar bir an önce üye olmalı ve buldukları alanlarda Eğitim-Sen şubelerini örgütlemelidirler.

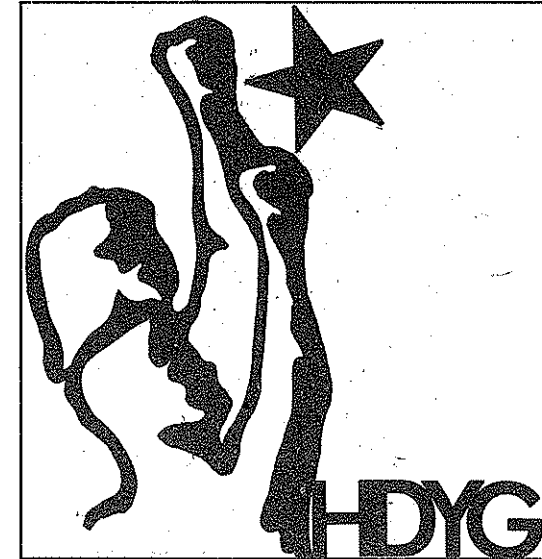
#### HALK DEMOKRASİSİ YOLUNDA ÖĞRETMENLER

# TRAKYA ÜNİVERSİTESİNDE KARANLIĞI AYDINLATMAK İÇİN MÜCADELE ŞÖLENİNDEYİZ

Trakya Üniversitesi, diğer üniversitelere oranla politik olarak daha geri bir konumdadır. Buna karşın, Trakya Üniversitesi bünyesindeki fakülte-  
lere genel olarak baktığımızda, öğrencilerin hemen hemen büyük bir kesimi şehirlerden gelen işçi çocukları, ya da T. Kürdistan'ından gelen köylü aile çocuklarıdır.

Bir başka açıdan olaya baktığımız da ise, Trakya Üniversitesi diğer üniversitelerden mimari olarak da ayrılmaktadır. Fakülteler aynı kampüs içinde değil, dağınık ve ayrı binalara sahip olduğu hemen göze çarpmaktadır. (Tıp fakültesi, Fen, Edebiyat, Eğitim Fakültesi ve Meslek Yüksek Okulu vb.)

Bu genel belirlemeden bir sonuç çıkarmadan önce, Trakya Üniversitesi'nde sınırlı sayıdaki devrimci-demokrat nitelikteki öğrenci, ülkenin sosyopolitik yapısının dayattığı feodal-faşist eğitim sistemine karşı, YÖK cenderesine ve faşist diktatörlüğün kitlelere dayattığı pasifikasyon, yıldırma, baskı, işkence ve içi boşaltılmış bir



gençlik neslinin yaratılmasına karşı akademik-demokratik taleplerine sahip çıkarak, bu tür uygulamalara karşı mücadele veriyor.

Bu mücadele Trakya'nın ekonomik yapısının dayatmış olduğu pasif konumundan dolayı, mücadele genellikle öğrenci kesimiyle sınırlı kalmaktadır. Aynı şekilde öğrenci gençlik mücadelesi de kendi akademik ve demokratik mücadele sınırlarını aşamıyor.

Bu durum, genel anlamda, yukarıda vurgusunu yapmaya çalıştığımız Trakya'nın diğer

bölgelerine göre ekonomik durumun daha iyi olması ve faşist ideolojinin yaratmış olduğu şovenizmin etkilerinin bu bölgede daha etkili olmasıdır. Devletin yıllardır Yunan ve Bulgarlarla ilgili olarak anti-propaganda olgusunu sürekli olarak kullanması, halk arasında milliyetçilik duygusunun sürekli depresmesine ve gelişen politik mücadele biçimlerine sıcak bakmamasını beraberinde getirmiştir.

Trakya bölgesi işçi sınıfı açısından geri bir konum içindedir. Var olan işçilerin bir çoğu kırsal alandan ekonomik bağını kesememiş ve küçük atölyelerde çalışanlardır. Trakya Cam Sanayi ve Çerkezköy Profilo tesislerini saymazsak, küçük atölyelerde dağınık bir biçimde varlıklarını sürdürmelerinden dolayı etkili olamamakta ve aynı zamanda hak arama eylemlerine girişememektedirler. Köylü kesimi ise, genel olarak zengin ve orta halli köylü kategorisine gir mektedir. Yaşam koşullarının daha

iyi olmasından dolayı, mücadele seyrinin de yavaş ve pasif bir konumda olması gayet doğaldır. Bütün bu somut koşullar, bizler için bir dezavantaj sağlamaktadır.

Hepimizin bildiği gibi, ülkemizde bulunan gençlik bir çok kesime ayrılmaktadır. Biz burada ülke gençliğini bir bütün olarak ele alıp sınıfsal niteliklerini değerlendirecek değiliz. Biz burada sadece Trakya üniversitesi bünyesinde bulunan öğrenci gençliğin zaaflarına değinmekle yetineceğiz. Trakya üniversitesi öğrencileri, geldikleri sınıf kökenlerine karşın, büyük bir kesimini "ilgisizler" oluşturmaktadır. Bu ilgisiz kesim, hiç bir şeyle uğraşmayan ve kendi halinde olan kesimdir. Bunlar apolitik ya da lümpen dediğimiz kesimdir.

İkinci kesim ise, kendini sadece ekonomik ve demokratik örgüt biçimleriyle sınırlamış olan "okullu" kesimdir. Kendini bu tür örgüt biçimleriyle sınırlayan anlayışlar, proletaryanın stratejik hedefine hizmet edenler olarak görselerde, gerçeğin bu olmadığı rahatlıkla anlaşılmaktadır. Çünkü, akademik ve demokratik talepler-

den yola çıkıp ve bu taleplerle öğrenci kitlesini eylemlilikler içine çekmek ve politikleştirilip proletarya partisinin saflarına aktarmadan Trakya üniversitesi öğrencileri arasında şimdiye kadar proletarya partisinin sınıf ideolojisi doğrultusunda kitle çalışması yapılmamıştır.

### TRAKYA ÜNİVERSİTESİ'NDE MÜCADELEMİZ NE OLMALI VE NASIL HAREKET ETMELİYİZ

Üniversitede bundan bir süre önce yemeklerin fahiş fiyatla satılması sonucu bu haksız kazancı ortadan kaldırmak için bir eylemlilik süreci başlatıldı. Bu eylemlilik süreci ve yemek boykotu iki hafta sürdü. Katılımın yaklaşık yüzde doksan civarında olmasına rağmen, idare taleplerimizi kabul etmedi. Forum düzenleyen öğrenciler, rektörü açıklama yapmaya çağırdılar. Rektör foruma katılacağını açıklamasına karşın, foruma gelmedi. Bunun üzerine rektörlük binasına topluca yüründü. Rektörün bu tavrına karşın, öğrenci kitlesi toplu olarak tepkide bulundu. Rektör ise "öğrencileri muhatap almadığını belirterek görüşmedi. Bu durum üzerine "rektör istifa", "rektör dışarı" sloganları

ile ve alkışlı protestolarla eylem noktalandı. Bize göre bu sorun daha iyi kullanılarak daha ileri hedef için, öğrenci kitlesi harekete geçirilmeliydi.

Bir süre sonra ise 6 Kasım YÖK'e ve sözüm ona buna alternatif olarak öne sürülen ve egemen burjuva-feodal sınıfların doğrudan üniversiteye müdahale edebilmesine bir araç olan mütevelli heyet üniversitelerine karşı öğrenciler rektörlük binası önünde toplanarak alkışlar arasında YÖK yazılı tabutu yaktılar. Aynı gün düzenlenen gecede ise, sloganlarla salonu inlettiler. Polis olaya müdahale etmedi.

Öğrencilerin bu tür sorunlarından yola çıkarak, kitleleri mücadeleye çekmek ve siyasi hedeflere yöneltmek görevimizdir. Ayrıca kitleler içinde sebatla çalışmalı, en ileri unsurları proletarya partisinin saflarına çekebilecek şekilde ilişkilerimizi geliştirmeliyiz. Çünkü proletarya partisini besleyecek nehirler olmalı ve bir balık misali kitleler içinde yer alacak sağlam örgütlülükler yaratmalıyız. Yarattığımız bu örgütlülükler proletarya partisinin kırsal alanlarda yürüttüğü mücadeleye hizmet etmelidir.

### OKURA DUYURU

Daha önceki sayılarımızda da belirttiğimiz gibi, dergimizin dağıtımı Birleşik Dağıtım tarafından yapılmaktadır.

Ancak bir kısım bölge baş bayiilerinin dergimizi dağıtmadan geri gönderdikleri, dağıtım yapılan yerlerde ise bayiilerin tezgâhı yaparak dergimizin satışını engelledikleri anlaşılmıştır. Bu durumu, polis baskısını mazeret göstermeye çalışan Anadolu bayiileri bir yana, İstanbul'da bile rastlanmaktadır.

Dergimiz 74 ilde ve Birleşik Dağıtım bayiilerinin bulunduğu bütün ilçelere gönderilmekte olup, Birleşik Dağıtım'la yaptığımız anlaşma gereği her bayide dergimizi satmakla yükümlüdür.

Bu nedenle okurlarımızın ve doğal muhabirlerimizin Birleşik Dağıtım'a bağlı bütün bayiileri denetlemeleri, anlaşma hükümlerine uymayanları uyarmaları, bu tavırlarında ısrar edenlerede anlayacakları dilde konuşmaları gerekmektedir.

Okurlarımızın ve doğal muhabirlerimizin dergimiz için ciddi olan bu soruna karşı duyarsız kalmayarak gerekeni yapacaklarına inanıyoruz.

Saygılarımızla

# ULUSLARIN DOĞUŞU VE BİÇİMLENİŞİ

## V. Bölüm

### IHSAN DOĞRU

Buraya kadar Osmanlı devletinin 19. y. yıl ve sonlarına doğru ekonomik durumunu özet olarak ortaya koymaya çalıştık.

Şimdi ise, 19. y. yıl sonları 20. y. yıl başlarında Osmanlı devletinin "siyasi" durumuna ilişkin görüşlerimizi ortaya koymaya çalışacağız.

Eğer bu devletin; Doğu Avrupa ve Asya'da ulusların doğuşu ve şekillenmesi (19. y. yıl sonları ve 20. y. yılın başları) aşamasındaki sosyo-ekonomik statüsüne ilişkin nesnel reel bir bilgimiz olmazsa, eşdeyişle bu bilgilenmeden yoksun olunur ve olguları tek yanlı duyularla değerlendirirsek, soyut ve subjektif belirlenmelerden kurtulamayız. Ki zaten Osmanlı devletinin (Türkiye) sosyo-ekonomik yapılanmasına ilişkin somut bilgi ve irdemeleri olmayanlar, Osmanlı devletini "sömürgeci" imparatorluk denetimindeki ülkeleride "sömürge" ülkeler olarak değerlendirmektedir. İşte bizim görevimiz, bu filistence yorumları mahkum ederek onun yerine ML görüşleri okura sunmaktır.

### B) OSMANLI DEVLETİNİN (TÜRKİYE'NİN) 19. YÜZ YIL VE SONRASI-SİYASİ DURUMU:

Siyasi formasyonu (biçim-

leniş) askeri feodal olan Osmanlı devleti, yazımızın geçen bölümünde de belirttiğimiz gibi, daha 16. y. yılda Batı Avrupa devletlerinden Fransa ile yaptığı ekonomik "KAPİTÜLASYON'lara (kapütilyasyonun sağladığı ayrıcalıkları sadece "ekonomik ayrıcalıklar" olarak değerlendirmenin yanlış olduğunu belirtelim. Daha açıkcası, bu ayrıcalıklar sadece vergi ve gümrük ödememek gibi ekonomik ayrıcalıklar olarak algılanmamak; o ülkenin yasalarına bağlı olmamak, tevkif edilmemek, mahkemelerinde yargılanmamak vb. gibi hukuksal ve siyasal alanlarda kapsar). 19. y. yılın başlarında (1838 Ticaret Antlaşması) İngiltere ile yapılan ekonomik ayrıcalıklar da eklince; bu ayrıcalıklar gerek kendisiyle birlikte sağladığı siyasi ayrıcalıklar (antlaşmanın sağladığı) gerekse süreç içerisinde daha bir boyutlanan ekonomik bağımlılık sonucu siyasi olarakta hızlı bir biçimde batılı kapitalist devletlere bağımlılaştı. Daha açık bir deyişle ekonomik ilhak (bağımlılık) süreç içerisinde siyasi bağımlılığında beraberinde getirmiş oldu. Ki bu bağımlılığın terminolojideki tanımı "yarı-sömürgeci"lik olarak adlandırılır/ ifade edilmektedir.

Üretim olarak daha kapitalizmin ilk aşamasını (basit meta üretimi) bile yaşayamadan, eşdeyişle feodal üretim tarzı içeri-

sinde bocalayıp duran, yerli ekonomik ve üretimin gelişmesine önem vermeyerek temel gelir kaynaklarını (devletin) savaş ve savaş ganimetleriyle elde eden; devletlerinin kurumu ve kuruluşlarını islami felsefenin emrettiği ideolojik normlarla (yasa, kanun ve ilkelerle) yönlendirerek düzenini korumaya çalışan bir sosyo-ekonomik yapılanmaya sahip devlet; elbetteki, sanayisini hızlı bir şekilde geliştiren ve bunun sonucu olarak feodalizmi kurum ve kuruluşlarıyla tasfiye ederek, ekonomik düzlemde kapitalizmin etkisini, siyasi düzlemde ise burjuvazinin etkisini sağlayan bir devlet ve devletler karşısında ne ekonomik, ne de siyasi olarak duramaz/tutunamaz. Bunun aksini savlamak, saflık olur. Diğer bir deyişle ekonomi politik (üretimin toplumsal yapısını inceleyen bilim) biliminden bihabersizliktir.

Çağının ("serbest rekabet çağı") gelişmekte olan kapitalist transformasyon (değişim-dönüşüm) ve formasyonlarının (biçimlenme) çok gerisinde seyir izleyen, eşdeyişle feodal yapıyı (hem alt hem de üst yapı) her yanıla koruyup sürdüren bir devlet ya da devletlerin batı Avrupada kapitalist devletlerin yarı-sömürgeleri durumuna dönüşmeleri kaçınılmaz bir olguydu elbette. Başka bir deyişle, böylesine olumsuz bir grafiğe

sahip hangi ülke yada imparatorluk olursa olsun "yarı-sömürge" görüngüsü, onların kaçınılmaz bir şekillenmesi olacaktı. Ki öyle de oldu...

Konumuzun başında da belirttiğimiz gibi "ekonomik bağımlılık siyasi bağımlılığı da hızlandırdı." Şimdi bunu somutlaştıralım.

Batı Avrupalı kapitalist devletler kendi ekonomik çıkarlarını (kârlarını) daha fazla ve daha kolay sağlamak için devlet yönetiminde istediklerini görevden uzaklaştırıyor, istediklerini de atama yetkilerine sahiptirler. Ki bu atamaları Türkler ve müslümanlar dışındaki uyruklar üzerinde daha çok gerçekleştiriyorlardı. Daha açık bir deyişle, işine yaramayan Türkleri görevden uzaklaştırırken, bunların yerine diğer uyruklardan (Rum, Ermeni, Yahudi vb. gayri müslümleri) kişileri atamaktaydılar.

İşte Engels'in "Türkleri Türkiye'nin yönlendirici sınıfı diye tanımlamamız hayli güç" belirlenmesine temel teşkil eden bu ilişkiler ve yapılanmadır. Bu ilişkiler ağı 1881 yılında "devlet içerisinde devlet" anlamına gelen bir örgüt (Duyun-i umumiye adıyla bilinen) kurulmasını da sağladı. Bunun işlevi, Türkiye'deki tüm ekonomik alanları denetlemekle birlikte kendi alacaklarını (batılıların) kendilerinin toplamasıydı.

Burada, yani 19. yılın ikinci yarısına gelindiğinde Osmanlı devleti (Türkiye) batılı kapitalist devletlere iki yönlü bağımlılığı gelişip artarken ve daha yeni yeni kapitalizmle tanışırken, oysa Batı Avrupa devletleri "burjuva demokratik devrimlerini" tamamlamış ve kapitalizmin serbest aşamasından tekeli aşamasına geçmişlerdi. Bir parantez açarak bu noktanaçılımını yapalım.

Batı Avrupa'da kapitalizm ilerici miadını doldurmuş, burjuvazi sınıfsal olarak gerilemişti. Ora ülkelerinde kapitalizm serbest rekabetçi özelliğini yitirip monopolcu (tekeli) aşamaya geçerken, artık burjuvazi sınıfsal olarak ilerici miadını doldurup gerileşirken, Türkiye'de dahil tüm çok uluslu devletler, daha kapitalizmin ilk aşamasını (buna Doğu Avrupa'da dahil) yaşıyor, (Rusya hariç) ve ulusal hareketler, daha henüz başlamak üzereydi Lenin'inde işaret ettiği gibi, "burjuva demokratik devrimlerinin başlangıç tarihi (Doğu Avrupa ve Asya'da) 20. yılın başlarıdır" daha açıkçası 1905 Rus Devrimi'dir. Başka bir deyişle, batıda kapitalizmin feodalizm üzerindeki zaferi çok-

**Osmanlı uygarlığı (kültürü) ulusal değil, eşdeyişle yalnızca Türklere özgün bir uygarlık olmayıp, kozmopolit bir uygarlıktı. Bunun aksini iddia etmek, Türkler dışındaki uyrukların (Rum, Ermeni, Slav vb. gibi gayri müslümler) ticaret ve kent merkezlerindeki ekonomik üstünlüklerini, yadsımak olduğu gibi, ülkeye (Türkiye) getirilen uygarlıkların gerçek temsilcilerini/destekçilerini de inkar etmektir.**

tan tamamlanmış ve hatta gerilemişken, Doğu Avrupa-Asya ve diğer ülkelerin hemen hemen tümünde bırakalım kapitalizmin feodalizme galebe çalmasını (yenilgiye uğramasını) bir kenara, daha "manifaktürcülük" aşamasına bile geçmemişlerdir. Zaten bundan dolayıdır ki, açık uluslu yarı sömürge ülkelerde vd. ezilen ülkelerde komprador burjuvazi (egemen sınıf durumunda olan) ve büyük toprak ağaları sınıfı dışında kalan tüm sınıflar ve burjuvazi ilerici. Çünkü bu iki sınıf dışında kalan sınıflar emperyalizm ve feodalizmin baskısı altındadır-

lar. Bu öz açıklamayı yaptıktan sonra parantezi kapıyoruz.

Engels "Osmanlı devletini yönlendiren sınıf olarak Türkleri söylemek hayli zor" dedikten sonra görüşlerini şöyle sürdürmektedir:

"Ülkeye (Türkiye - bn.) etkin biçimde ne tür uygarlık getirilmişse, onun gerçek destekçileri, tüm kentlerdeki ve ticaret merkezlerindeki Rum ve Slav, orta sınıftır. Nüfusun bu kesimi, zenginlik ve etkinlikte sürekli olarak gelişiyor, Türkler ise her geçen gün daha gerilere itiliyor. İdari ve askeri güç onların tekelinde olmasaydı, kısa süre için de ortadan silinirdi." (15)

Görüleceği gibi Türkler devlet içerisinde sadece "askeri ve idari" olarak "etkinler". Uy-

garlıklar ve ekonomik alanlardaki etkinlik (hakimiyet) Türk ve müslüman olmayanların elinde olduğu gözler önünde açıkça. Buna bağlı olarak şu belirlemeyi de yapabiliriz.

Osmanlı uygarlığı (kültürü) ulusal değil, eşdeyişle yalnızca Türklere özgün bir uygarlık olmayıp, kozmopolit bir uygarlıktı. Bunun aksini iddia etmek, Türkler dışındaki uyrukların (Rum, Ermeni, Slav vb. gibi gayri müslümler) ticaret ve kent merkezlerindeki ekonomik üstünlüklerini, yadsımak olduğu gibi, ülkeye (Türkiye) getirilen uygarlıkların gerçek temsilcilerini/

destekçilerini de inkar etmektir.

Yazımızın yukarıdaki bölümünde ("Osmanlı Devletinin 19. yıldaki ekonomik durumu) de değindiğimiz gibi, Türkiye daha öncesi yıllarda ve "1938 Ticaret Antlaşmasıyla, bir yandan Batı Avrupanın ekonomik pazarı haline gelirken (özellikle İngiltere'nin) diğer yandan da Avrupa siyasası içerisine girmeye çalışıyordu. İşte tam da bu kesitte: hem fethettiği topraklarda yaşayan halkların ulusal bağımlılıklarını hem de Avrupa'da gelişen ulusal (kapitalist) ekonomilerin istilalarıyla karşılaşmış oldu, diye belirtmiştik.

İşte bu gelişmelerin (siyasi ilişkilerin) sonucu Türk devleti (Osmanlı devleti) yöneticilerinin düşüncesinde bazı değişiklikler ortaya çıktı. Avrupa'dan etkilenmeler sonucu, Padişah 2. Abdülhamit 1876 yılında 1.

meşrutiyeti ilan etmek zorunda kaldı. Meşrutiyetin gerek alt yapı gerekse üst yapıda niteliksel bir değişikliğe yolaçmadığını, sadece biçimsel (parlamento gibi) değişiklikler getirdiğini/yolaçtığını hemen belirtelim.

1. meşrutiyet öncesi ticaret ve diğer ekonomik alanlarda üstünlüğü elinde tutan azınlık uyruklar (müslüman olmayan Ermeni, Rum ve Yahudi'ler gibi gayri müslümler) meclisteki (parlamento) mebus bileşiminde de çoğunluğu ellerinde tutmaktaydılar. Daha açık bir deyişle parlamentoda gayri müslümlerin sayısı müslüman olanlardan (Türk, Arap, vb.leri) daha fazlaydı. Bu da göstermektedir ki, ekonomide üstünlüğü elinde bulunduran uyruklar par-

lamentoda da üstünlüğü elinde tutmuşlar/sağlamışlardır.

Şimdi buna göre: bir devletin ekonomik yönlendirmesini ve hatta parlamentodaki çoğunluğu bile elinde bulundurmayan bir ulusu (Türkleri), nasıl oluyor da "sömürgeci" devlet olarak tanımlayabiliyorlar? Dahası da Batı Avrupa kapitalist devletlerin "yarı-sömürgesi" durumunda olan bir ülkeyi nasıl oluyor da; ulusların doğuşu ve şekillenmesi aşamasında "sömürgeci" bir devlet olarak tanımlayabiliyor/tanımlanabiliyor? Ki bu yılda Kürdistan'da (kendi denetimindeki bölgelerde) siyasi denetiminin olduğu da söylenemez. Ekonomik denetimi zaten yok-

**Marksistler, tüm olguları irdelemede kendileri için tek doğru ve gerçekçi yöntemin diyalektik yöntem olduğunu, ancak bu yöntemle sorunların bilimsel bir analizi yapılacağını savunur ve onu hayata geçirir. Bir tanım verirken, somut olgu ve analizlerden hareket eder.**

tu. Buna ek olarak siyasi otoritesi de tümüyle sarsılmış durumdaydı. Evet, bir çok Kürt isyanını kanla/vahşetle bastırmıştır, ama bu onların (Osmanlıların) yeterince siyasi otoriteyi kurdukları anlamına gelmez. Kürdistan'ın 19. yıl toplumsal tarihinden haberi olan bir kimse, "Kürtlerin; ne doğru dürüst vergi verdiklerini, ne de asker gönderdiklerini" görecektir.

Osmanlı devletinin yönetiminde askeri ve idari etkinlik dışında bir etkinliği olmayan ve hatta parlamentodaki çoğunluğu dahi elinde bulundurmayan bir ulusa, kendi denetimindeki (siyasi ilhakı altındaki) ulusları "sömürgeleştirdi, sömürgeciler" tanımlamasını yapmanın, hiçbir otantik (gerçek) yanı var mıdır?

Ticaret ve ekonomiyi elinde bulundurmayan (azınlık milliyetlerin elinde olduğu durumda) ekonomik olarak batı Avrupa'nın ilhakı altında olan bir devletin, ekonomik olarak başka bir ulusun pazarını "ilhak ettiğini" artı sömürgeleştirdiğini söylemek, söylemeye kalkışmanın Marksizm ve onun ekonomi politik bilimiyle bağdaşır hiçbir yanı yoktur. Ve olamazda... Böylesine bir siyasi yapılanma içerisinde bulunan bir devleti "sömürgeci" ulus yada devlet olarak değerlendirmek, siyasi bir körlüktür.

Bakınız Osmanlı devleti ve imparatorluğu böylesine olumsuz bir yapılanmada iken, bağımlılığı olduğu efendi kapitalist devletler dünyayı kendi aralarında paylaşmak için kolları sıvamışlardı dersek, konumuz daha bir anlaşılır.

Lenin yoldaş, dünyayı kendi aralarında paylaşmak için kolları sıvayan Batı Avrupa devletleri için şunu söylemekte:

"İngiltere için sömürge fetihlerinin korkunç yayılma dönemi 1860-1880 arasıydı. Ondokuzuncu yüzyılın son yirmi yılı içinde hatırı sayılır bir yayılma yer almıştır. Fransa ve Almanya için bu dönem (yayılma, sömürge edinme -bn) tamda bu yirmi yıla rast düşer. Yukarıda gördük ki, tekeli öncesi kapitalizmin, yani serbest rekabetin hakim olduğu kapitalizmin daha ileri gidemeyeceği sınıra 1860'lar ve 1870'lerde varmıştır. ve sömürge fetihlerindeki büyük hamleyi o dönemden sonra başladığını, dünya topraklarının pay edilmesi için mü-

cadelenin olağanüstü bir şiddet kazandığını görüyoruz. Onun için kapitalizmin tekelci kapitalizm, finans-kapital aşamasına geçişinin dünyanın pâyedilmesi mücadelesinin şiddetlenmesiyle ilintili olduğuna hiç kuşku yoktur." (16)

Bu uzun pasajı aktarmamızdaki amacın; Osmanlı (Türkiye) toplumu daha kapitalizmin ilk evresini yaşıyorken, yabancı kapitalizmin ağlarına takılıp, ora devletlerine ekonomik ve siyasi olarak bağımlı bir durumda iken, efendilerinin büyük sömürge fetihlerini başlattıkları artı emperyalist aşamanın arife-

nem) olduğu dönem, gerek duruklama/gerileme ve gerekse çökmeye başladığı 19.y.yıl (özellikle de bu yüzyıl için) da ekonomik olarak herhangi bir ülkeyi veya ulusu ilhak ettiğini artı sömürgeleştirdiğini söyleyemez... Bunun tersini savunanlar, idealist iplikten dokunmuş, küçük burjuva ve ezilen ulusun milliyetçi devrimcileridir.

Çünkü bir ülke hem "kendisi" ekonomik ilhak altında olacak (kapitalist/emperyalist devletlerin ilhakı) hemde kalkıp başka ülkeleri ekonomik olarak ilhak edecek" olmaz böyle teori. Buna kargalar güler!

**Devlet yöneticileri kendi çocuklarının eğitimini sağlamak için Avrupa ülkelerine (özellikle Almanya'ya) gönderiyorlardı. Ora devletlerine eğitim yapmaya giden hakim sınıf çocukları doğal olarak o ülkelerin toplumsal (sosyal) yaşantı ve siyasal gelişmelerinden de etkilenmekteydiler. İşte bu etkileşim sonucu 1908 yılında Almanya güdümlü bir "JÖN TÜRK HAREKETİ" gerçekleştirilmiş oldu Türkiye'de.**

sinde oldukları bir atmosferde kalkıp Osmanlı devletini "sömürgeleri olan devlet" diye tanımlamanın ne denli soyut ve volantaristçe (iradeci) bir belirleme olduğunu vurgulamak/açığa çıkarmak içindi.

Marksistler, tüm olguları irdelemede kendileri için tek doğru ve gerçekçi yöntemin diyalektik yöntem olduğunu, ancak bu yöntemle sorunların bilimsel bir analizi yapılacağını savunur ve onu hayata geçirir. Bir tanım verirken, somut olgu ve analizlerden hareket eder. İşte bu bilinçle diyoruz ki, kendisine ML'im diyen kimse ya da kimseler Osmanlı devleti (Türkiye) için; gerek fetihci (yükseldiği/imparatorluğa dönüştüğü dö-

ulusların doğuşu ve şekillenışı Doğu Avrupa ve Asya'da) aşamasında, yarı-sömürge bir ülkenin başka bir ülkeyi ekonomik olarak sömürgeleştiremeyeceğini, yukarıda genişçe ortayakoymaya çalıştık, tekrar üzerinde durmayacağız. Osmanlı devletini "sömürgeci" denetimindeki uluslar da "sömürge uluslar" olarak tanımlayanların, bu konudaki belirlemesinin hiçbir pratik dayanağı yoktur. Ki eğer Osmanlı imparatorluğu "sömürge" denetimindeki ülkelerde "sömürgeci" ülkeler olsaydı; bu konuda eşdeyişle Osmanlı devleti (Türkiye) ve imparatorluğu üzerine bir dizi irdeleme ve incelemesi olan Marks, Engels ve Lenin yoldaşlar, hiç-

sakinmadan/çekinmeden "Osmanlı devletini sömürgeci" siyasi ilhakı altındaki ülkeleride "sömürgeler" olarak tanımlarlardı. Oysa, bir köleci Roma imparatorluğunun, Britanya imparatorluğunun sömürgeciligi ve sömürgelerinden söz etmekteydiler. Yoksa adı geçen büyük öğretmenleri bu konuyu/tanımlamayı yapamayacak kadar cahiller(!) olarak mı, değerlendirmeliyiz? Öyle ya, mademki Osmanlı (Türkiye) üzerine o denli inceleme yapmışlardı bir de bizim küçük burjuva ezilen ulus milliyetçilerinin sadece duygularının "tatmini" için, "sömürgeci Osmanlı devleti" tanımlamasını da yapmaktaydılar. Ancak bu onlara yakışmaz. Çünkü bilimi ve bilimsel ideolojiyi kendisine şavk edenler, olguların analizini duygulara göre değil, mantığa ve nesnel sezgiye uygun bir şekilde yapar.

Buraya kadar Osmanlı devletinin askeri olarak fethettiği ülkeleri neden niçin ekonomik olarak ilhak edemediğini artı bu ikisinin toplamı (ekonomik ve siyasi ilhak) olan sömürgeciligi neden gerçekleştiremediğinin orijini (kaynağını) ortaya koymaya çalıştık. Özellikle de 19. yıldaki yapılanmasını somut örneklerle ortaya koyduk. Diğer yandan sömürgeci devletler (Batı Avrupa'lı kapitalist) mukayesesini ilişkisini de ortaya koymak, sömürgeler edinmesinin mümkün olmayacağını belirttik. Şimdi de 20. y.yıl başlarındaki ve emperyalizm çağındaki Osmanlı devletinin durumuna bir göz atalım.

Eğer Osmanlı devletinin (Türkiye'nin) gerek serbest rekabet, gerekse emperyalist çağdaki sosyo-ekonomik yapılanması arasında diyalektik bir bağıntı/bütünsellik kuramaz, eş-

deyişle her iki çağdaki yapılanmasına ilişkin doğru ve reel bir bakış açısına sahip olamazsak, o zaman Osmanlı (Türkiye) devleti ile kendi milli baskısı altındaki ezilen ulusların ulusal şekillenişlerini, bunlarla arasındaki ilişkileri (farklılıkları vb.) de somut bir perspektifle kavrayamayız.

Özcesi, Türk ulusunun şekillenip örgütlenmesiyle (devlet içerisinde) milli baskı altında yaşayan ezilen ulusların şekillenişleri arasında kopmaz bir diyalektik bağ vardır.

**C-20. YÜZ YIL BAŞLARINDA OSMANLI (TÜRKİYE) DEVLETİNİN EKONOMİK VE SİYASAL STATÜSÜNE KISA BİR BAKIŞ**

Osmanlı devletinin 19. y.yılın sonlarındaki kötü gidişatı, 20. y.yıla girdiğinde daha bir boyutlandı. Kısa bir süre sonrasında imparatorluk çöktüğü gibi, Osmanlı devleti de yerini "TC" adıyla bilinen bugünkü devlete bıraktı. Dahası da "sömürge, yarı-sömürge" statüye bile dönüşmekten (geçici olarak, kendisini kurtaramadı. 19. y.yıla birlikte ortaya çıkan "yarı-sömürge" yapılanması 20. y.yıl ve emperyalizmle birlikte daha bir pekişti.

Kendisi (devlet) bir yandan yabancı kapitalist devletlere (Batı Avrupa) bağımlılaştırken, diğer yandan da imparatorluğun denetimindeki Balkan ülkelerinde de boy veren ulusal hareketler baş gösterdi.

İşte ekonomik olarak artı siyasi olarak Batı Avrupa devletlerinin denetimine hızlı bir şekilde giren bu devletin kötü gidişatı Balkan ülkelerinde de boy veren ulusal hareketler sonucu daha bir ivme kazandı.

Bu ulusal hareketlerin

başlangıç tarihi 1905 olarak (Rus burjuva devrimi) belirlenmektedir. Doğu Avrupa ve Asya'da "burjuva demokratik devrimler çağı" 20. y.yılın başlarında daha henüz başlarken bu durumu batı batı Avrupa'da çoktan başlayıp sona (1789-1871 arası) ermişti bile. Bu denli geç başlamasının nedeni (Doğu Avrupa ve Asya'da) kapitalizmin bura ülkelerine geç girmiş olmasındandır.

Bu arada yeri gelmişken bir noktaya temas edelim: Kapitalizm bugünkü Türk ulusunun yaşadığı topraklara, Osmanlı imparatorluğunun Avrupa yakasındaki (Balkan ülkeleri) topraklarından daha sonra girerek geliştiğini belirtelim. Ki bu da (kapitalizmin girişi) ora ülkelerinde ulusal bilincin ve ulusal hareketlerin daha önce başlamasını/ gelişmesini sağlamıştır. Bu gelişmelerin sonucudur 1911-12 Balkan savaşları patlak vermiştir. Yine benzer tür gelişmelerin ürünü olarak Ermeniler imparatorluğa karşı başkaldırmışlar, ancak bunların başkaldırılarını kanla ve vahşetle bastırılarak yenilgiyle sonuçlanmıştır.

Yazımızın önceki bölümlerinde de ifade etmeye çalıştığımız gibi, Osmanlı devleti, 19. y.yılın son çeyreğine geldiğinde önce İngiltere sonra Fransa'ya bağımlılığı artmıştı; 1880'ler sonrası ise üçüncü bir devlete daha (Almanya) hızlı bir şekilde bağımlılaştı. Dahası, bu yıllardan sonra Almanya'nın diğer devletlere oranla Osmanlı devleti üzerindeki nüfuzu daha çok arttı. Osmanlı devleti 20. y.yıla girdiğinde Batı Avrupa kapitalist devletlerine hem ekonomik hem de siyasi olarak bağımlılaştırılmış (görünürde bir siyasi bağımlılığın olmasını reddetmiyoruz.) kötüleşirken, diğer yandan da Avrupa isyasaşın-

dan bilimsel de olsa etkilenmekteydiler. Devlet yöneticileri kendi çocuklarının eğitimini sağlamak için Avrupa ülkelerine (özellikle Almanya'ya) gönderiyorlardı. Ora devletlerine eğitim yapmaya giden hakim sınıf çocukları doğal olarak o ülkelerin toplumsal (sosyal) yaşantı ve siyasal gelişmelerinden de etkilenmekteydiler. İşte bu etkileşim sonucu 1908 yılında Almanya güdümlü bir "JÖN TÜRK HAREKETİ" gerçekleştirilmiş oldu Türkiye'de.

Yeri gelmişken bu hareket üzerine görüşlerimizi özet olarak belirtelim. Çünkü konumuza ışık tutacaktır.

Konumuzun başında hemen belirtelim, bu hareket her ne kadar "JÖN TÜRK DEVRİMİ" diye anılıyorsa da, ML normlara göre bilimsel anlamıyla bir devrim değildir/sayılmaz.

Bu hareketler "Almanya güdümlüydü" dedik. Çünkü, bu hareketin en büyük destekçisi Alman sermaye çevreleriydi. Ki bu hareket öncülerinin çoğunluğu Almanlar tarafından eğitildiği herkesçe bilinmektedir.

Hareketin gerçekleşmesindeki temel kriter, 1876'da kurulan "meşrutiyet" in kurum ve kuruluşlarıyla tekrar oturtulması/sağlanmasıydı.

Özcesi bu hareket, hakim sınıf klikleri arasındaki bir çelişkinin (hükümet dalaşı) sonucu gerçekleşmiştir. Daha açıkçası, bir kliğin yerine diğer kliğin geçmesinde ifadesini bulan bu hareket iktidar değişikliğine değil de hükümet değişikliğine tekbül ettiğinden, sözcüğün bilimsel anlamıyla da "devrim" olarak değerlendirilemez/tanımlayamayız da.

**Devam Edecek**

# ORTADOĞU LABİRENTİ VE MADRİT SALONLARINDA FİLİSTİN SORUNU

Ortadoğu varyantında 40 yılı aşkın bir süredir devam eden Filistin İsrail savaşı renk değiştirmeye başladı. Filistin sorunu masa başında satış için pazarlığa sunuldu. Filistin ulusunun parçalanmışlığı, sürgünü, katliamı gündeme getirilmeden ve hatta Filistin ulusunun gerçek temsilcilerinin katılmasına izin verilmeyen bir uluslararası konferans düzenlendi. Bu konferansla Filistin sorununun çözüme ulaşacağını ikiyüzlüce lanse etmeye çalışıyorlar. Toplantıya katılanlar ise bölgede hakimiyet peşinde koşan güçlerdir. Bunlar Filistin sorununun çözümünden yana değiller. Filistin topraklarını ilhak ederek ya da Bölge'de üstlenen tüm güçler, yıllardır Filistin davasını baltalayan, parçalayan ve hatta dönem dönem kanlı saldırılar düzenleyenlerdir. Filistin halkının dostu, dünya proletaryasıdır. Başka dostu yoktur. Filistin sorunu masa başında çözüme kavuşturulamaz. Bulunacak ara çözümler kalıcı olmayacaktır.

Filistin ulusunun, ulusal bağımsızlığı ancak bir devrimle mümkün olacaktır. Bunun dışın-

daki çözümler, Filistin ulusunu emperyalizmin yarı-sömürgesi durumuna sokacaktır ve aynı zamanda bölge'de huzursuzluk ve çatışmalar sürecektir.

Sorunun silah zoruyla çözüme kavuşturulması, meselenin savaş yoluyla halledilmesi, ulusal sorunun görevi ve en yüksek biçimdir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağındaki ulusal ve sosyal kuruluş macedeleleri deneyimleri, silahlı bir gücü ancak bir başka silahlı güç yıkacaktır. Bu evrensel gerçekler gösteriyor ki, Filistin sorununun çözümü; Filistin ulusunun kendi kaderini silahla çözmesinde yatıyor.

## FİLİSTİN TOPRAKLARININ BÖLÜNMEŞİYLE SİYONİZMİN FİLİSTİN TOPRAKLARI ÜZERİNE OYUNLARI

Ortadoğu'da gittikçe çatallaşan "yurt, vatan kavgası"nın başlangıcı, geçen yüzyılın son dönemlerine denk düşmektedir. Günümüzde süren savaşı, kimileri basit bir Arap-Musevi çatışması olarak gö-

rüyorlar. Bugün üzerinde savaş süren topraklar, Musevilere göre Tevrat'ta "vaat edilmiş topraklar" olarak anılan ve Tanrı tarafından Musa kavmine yurt gösterilen yerdir. Araplar ise aynı toprakları "Vaat edilmiş yurt" değil, Arap ırkının oluştuğu, yaşadığı "ebedi ve ezeli" vatan olarak görmekte-dirler.

Tarihe "Siyonizmin babası" olarak geçen Theodor Herzl'in önderliğinde 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentinde Dünya Yahudiler Kongresi yapıldı. İlk olarak bu kongrede Siyonizmin emelleri açık olarak ortaya konuldu. Yapılan kongrede "Siyonizmin amacı dünya Yahudilerine Filistin'de bir yurt yaratmaktır" ilkesi benimsendi. Bunun yanında kongrede başka seçeneklerde gündeme getirilmiş ve üzerinde müzakereler yapılmıştı. Bu seçenekler; "Yahudi yurdu" için Arjantin, Kara Afrika da bulunan Uganda'da bir Yahudi devleti kurulması tartışılmış ve sonuçta Filistin'de karar kılınmıştı.

Bu kongreden sonra ilk somut adım 1917 yılında İngiltere dışişleri Bakanı Lord Arthur J. Balfour

tarafından atıldı. Dışişleri Bakanı İngiliz Parlamentosunun Musevi üyesine krala yazdığı mektuptan sözeder ve "majesteleri Kral'ın hükümetin Musevi ulusu için Filistin'de doğal bir yurt oluşturması" eğiliminde olduğunu açıklar.

Bu gelişmelerin hemen ardından çeşitli çevrelerde Filistin topraklarının bölünüp parçalanması için ince diplomasi oyunları başlar. 1919 Ocak ayında Mekke şerifi Hüseyin'in oğlu Emir Faysal Londra da gelecekte Siyonizmin lideri olacak olan Heim Veizmann ile gizli bir anlaşma imzalar. Bu gizli anlaşmaya göre, gelecekte Filistinli yahudilerle Arapların birlikte yaşamalarına olanak sağlayacak biçimde düzenlenmiş. Emir Faysal daha sonra yaptığı açıklamalarda "İngiltere Osmanlıya karşı savaşmalarına ödül olarak Araplara Filistin'de Arap devleti" vaa-dinde bulunduğunu da belirtiyor.

Geçmişten günümüze kadar, Araplar hep yabancı Emperyalist güçlerin verdiği ikiyüzlüce sözlere inanmış ve kendi kendilerine ihanet etmişler. Bu ihanet bugün de Madrit'te gündeme gelmiştir. Bu hatırlatmadan sonra yeniden konuya dönelim.

1936 yılında Kudüs Müftüsü Hacı Emin Hüseyin İngiltere'ye karşı bir Arap ayaklanması örgütlemeye çalıştı. Ancak tam da bu sırada uluslararası alanda tavırlar daha da netleşmeye başladı. Başta İngiltere olmak üzere, bir dizi emperyalist ülke, görüşlerini Yahudi düşünceleri doğrultusunda değiştirdi. Kudüs Müftüsü Hacı Emin Hüseyin tarafından başlatılan direniş kısa sürede yaygınlaştı. Bunalım, toplu direnişe, gerilla eylemlerine ve giderek Yahudileri

hedef alan saldırılara dönüşür. 2. Emperyalist paylaşım savaşı patlak verdiğinde Müftü Hüseyin Hitler "faşizm" rejimine olan sempatisini gizleme gereği duymaz. İngiltere'nin girişimleri ile Kudüs'ten kaçan Müftü Hüseyin önce Irak'a oradanda Almanya'ya gider. Savaş sonrası (ikinci dünya savaşı) tekrar Filistin'e döner ve yeni kurulmuş olan İsrail devletine karşı başlatılan mücadeleye katılır.

Tarihsel olgular ve gelişmeler, İsrail devletinin kuruluşundan önceki dönemde kısaca böyledir. Bu gelişmelere karşın, Ortadoğu'nun tarihten gelen özelliği kendi içinde bölünmüşlük, birbirlerini satışa sunmaları, birbirlerini pazarlık konusu yapmaları hep sürmüştür. Bu tarihsel olgu bugün de kendini tekrarlıyor.

## 2. DÜNYA SAVAŞI VE FİLİSTİN TOPRAKLARINDA İSRAİL DEVLETİ

Nazi Almanya'sı Avrupa'da bir Yahudi avı başlattı. Savaş boyunca milyonlarca Yahudi toplama kamplarında, gaz odalarında ve fırınlarda can verdi. Savaş sonrası emperyalist ülkeler Yahudi milletinin yaralarını sarmak ve çektiği acıları unutturmak safatası altında, Tarihte Yahudilerin yaşadığı aynı acıyı bir başka ulusa yaşatmak pahasına Filistin topraklarını da bir İsrail devleti kurdu.

Tarihe Yahudi devletinin babası olarak geçen Davit Ben Gurion, 14 Mayıs 1948'de Tel Aviv de İsrail Devletinin kurulduğunu dünyaya ilan etti. İsrail devletinin resmen açıklanması, Ortadoğu varyantında havayı iyice gerginleştirdi. İlk ciddi tepki Ürdün Kralı

Abdullah'tan geldi. Kral Hüseyin'in babası Kral Abdullah, bu tepkinin bedelini Kudüs'te El Aksa Camii'nde uğradığı bir silahlı saldırı sonucunda hayatıyla ödedi.

## İSRAİL DEVLETİNİN KURULUŞU VE OLAYLARIN KRONOLOJİK GELİŞİMİ

1948 Filistin'i, Yahudi ve Arap bölgelerine ayıran BM planının Araplar tarafından reddedilmesinin ardından savaş patlak verdi. Savaş içinde İsrail, topraklarını genişleterek işgale yöneldi. Kudüs, İsrail ve Ürdün arasında ikiye bölündü. 1956 yılında İsrail, İngiltere ve Fransa, Mısır'ın Sina Yarımadasını işgal etti. Ancak ABD ve SSCB'nin yoğun baskısı sonucu geri çekilmek zorunda kaldı.

1959: Yaser Arafat, ilerde Filistinli gerilla gruplarının en büyüğü haline gelecek olan EL-Fetih'i kurdu.

1964: Filistin'in bağımsızlığı için mücadele veren örgütler bir araya gelerek, Filistin Kurtuluş Örgütü'nü (FKÖ) oluşturdu.

1967: İsrail, Mısır'dan Sina Yarım adası ile Gazze Şeridini, Ürdün'den Batı Şeria'yı ve Doğu Kudüs'ü, Suriye'den de Golan Tepelerini işgal etti. Kudüs'ün Ürdün'e ait olan bölümünü ilhak eden İsrail, işgal ettiği topraklarda Yahudi yerleşim birimlerini kurmaya başladı.

BM Güvenlik Konseyi, 242 sayılı kararı çıkardı. Karar gereğince, İsrail'e geri çekilme çağrısı yapıyor, ancak ne varki, hangi toprakları terk etmesi gerektiğini belirtmiyordu, bunun yanında Fi-



listin sorununu, yalnızca bir mülteci sorunu olarak tanımlıyordu. FKÖ bu kararı tanımadığını açıkladı. (Ancak Madrid konferansı öncesi, bu kararı tanıdıklarını açıkladılar.)

1967-70: İsrail-Arap savaşı patlak verdi. Üç yıl boyunca şiddetli biçimde süren savaşta Suveys kanalı ile, Ürdün ve Suriye sınırları içinde çok kanlı çatışmalar oldu.

1970: Filistinli gerillalar, bir dizi uçak kaçırma eylemini gerçekleştirdiler. Bu uçak kaçırma eylemleri ve İsrail'in suni olarak oluşturduğu sınırlar içindeki topraklarda aktif gerilla eylemleri, Filistin sorununu uluslararası alanda canlı tutmasını birlikte getirdi. Filistin ulusal sorunun çözümü silahların namlusunda görülmeğe başlanması ve diplomatik çözümlerin işe yaramadığı, bölgede bulunan Arap devletlerinde bunda çıkarı olamayacağı ve bunun da giderek kendi içindeki sorunların-çözumsuzlüklerin silahla olacağı korkusuna kapıldılar. Ve aynı zamanda efendileri emperyalistlerin de dayatmasıyla Filistinli-

lere karşı saldırılar başladı. Bunun bir sonucu olarak Ürdün FKÖ'ye karşı bir kanlı operasyon çekti ve FKÖ'yü ülkeden attı.

1972: FKÖ, Ürdün'den kovulmasından sonra, Lübnan'ı kendine üs almaya başladı. 1972 Münih olimpiyatları baskını düzenlediler.

1973: Mısır ve Suriye, Suveys kanalı ile Golan tepelerinden saldırıya geçtiler. Arapların kendi iç anlaşmazlıkları ve ABD'nin İsrail'e açık destek vermesi sonucu, İsrail her iki cephede de zafer kazanarak, topraklarına yeni topraklar kattı. Arapların bu yenilgisi üzerine, başta ABD olmak üzere Batı Avrupa ülkelerine bir yıl sürecek olan ve dünyada 1974 Petrol bunalımı olarak anılan Petrol ambargosu uyguladılar. Ne varki, bu petrol ambargosu kararlaştırıldığı plan dahilinde yürümedi. Bir çok Arap ülkesi Batı ve ABD'ye petrol satışını el altından sürdürdüler. Dolayısıyla yaptırım gücü sınırlı kaldı.

1974: Filistinlilerin yürütmüş olduğu silahlı mücadelenin uluslararası alanda destek bulması üzeri-

ne, BM genel kurulu, Filistinlilerin "Egemenlik" haklarını tanıyarak, FKÖ'ye BM'de gözlemci statüsü verdi.

1977: İsrail'de Menahem Begin başbakanlığa seçilmesi ile birlikte katı sağ politikalar egemen oldu. Begin yönetimi sırasında Yahudi yerleşim birimlerinin sayısı arttı ve Filistinliler Mülteci kamplarında toplatıldı. Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat Kudüs'ü ziyaret etti ve İsrail politikasını açıktan

onaylayan ilk Arap ülkesi ünvanını kazandı.

1979: İsrail ve Mısır, ABD'nin girişimi ile Camp Davit barış anlaşmasını imzaladılar. Bu, İsrail devletinin bir Arap ülkesi ile imzaladığı ilk barış anlaşması oldu.

1981: Mısır devlet başkanı Enver Sedat, barış anlaşmasını reddeden Müslüman Kardeşler Örgütü tarafından öldürüldü.

1982: İsrail Lübnan'ı işgal etti. FKÖ, kuşatma altında kalan Batı Beyrut'u terk ederek, Merkezini Tunus'a taşıdı. FKÖ'nün bu tavrı, mülteciliği kabul etmesi ve silahlı mücadeleden vazgeçmesi olduğu fazla zaman geçmeden anlaşıldı.

18 Bin Filistinli gerilla göz yaşları arasında bütün ağır silahlarını Lübnan ordusuna teslim ederek gemilere bindiler. Filistin davasının satışının ilk adımları ve cehenneme giden iyi niyet taşlarının döşenmesi böyle sağlandı.

İsrail'in koruması altında olan Hıristiyan güçler (Falanjistler), İsrail'in desteklediği devlet başkanı Beşir Cemayel'i öldürdü. İsrail,

Sabra ve Satilla Filistin mülteci kamplarında yüzlerce Filistinliyi katletti.

1985: İsrail savaş uçakları Tunus'taki FKÖ karargahlarını bombaladı. FKÖ ve Arap ülkeleri kınamakla yetindiler.

1987: İşgal altındaki topraklarda "Küçük Generaller" sahneye çıktılar. İsrail siyonizmine karşı kitlesel direniş ve mücadelenin en güzel örneklerini verdiler. İsrail güvenlik güçleri, Küçük Generalerin taktikleri karşısında bocaladı ve kitlesel yok etme, yiyecek, içecek ambargosunu uyguladı mülteci kamplarına. . .

1988: Filistin Ulusal Konseyi, Bağımsız Filistin Devletini ilan etti. Filistin devletinin hukuki hiç bir statüsü bulunmuyordu. Mülteci bir karardı ve böyle kaldı. Filistin devlet başkanlığına Yaser Arafat seçildi. Yaser Arafat devlet başkanlığı sıfatı ile yaptığı ilk açıklamada; İsrail'e " belirli sınırlar içinde güvenli varolma" hakkını tanıdığını ve silahlı mücadeleyi reddettiklerini açıkladı. ABD'nin gizliden gizliye ilettiği sinyaller çerçevesinde alınan bu kararlar, FKÖ'nün mücadelesini tamamiyle diplomatik ilişkilerle sınırlamasına ve kendi sınıf karakteri gereği politika belirlemesi oldu. FKÖ'nün gerçek kimliğinin böylesine net olarak ortaya çıkması üzerine, ABD, FKÖ ile açıktan diyaloga girdi. FKÖ'nün taviz veren politikasının deşifre olması ve mülteci konumunun sürmesi, bu politikayla uluslararası radikal desteğin zayıfladığını gören ABD, diyalog görüşmelerini kesti.

1990: Orta-Doğu labiretinde

savaş rüzgarları esti. Irak Kuveyt'i işgal etti. Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle birlikte, bölgede savaş rüzgarlarının güçlü estiği sıralarda, Arapları yanına çekmek için, Irak İsrail'i sürekli tehdit etmeye başladı. Ortadoğuda savaşın başlaması, ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin Irak'a topyekün yüklenmesi sonucu Irak kayıtsız şartsız teslim oldu. Emperyalizmin bölgeye açık müdahalesi ve "barış-demokrasi" olgusunun sürekli işlenmesinin bir sonucu olarak Filistin sorununda kendi gündemlerine almak zorunda kaldılar.

### MADRİT GÖRÜŞMELERİ ÖNCESİ FİLİSTİN SORUNU VE ARAP ÜLKELERİNİN KORKULARI

Yukarıda genel olarak değindiğimiz ve sıraladığımız olayların tarihsel gelişimi içinde, Arap ülkelerinin hangi siyasi kaygılardan dolayı Filistin sorununa kaypakca yaklaştıklarına satır aralarında değinmeye çalıştık. Sorunu başka boyut temelinde ele alıp değerlendirek ve arkasından Madrid konferansı ve sonuçları üzerinde duracağız.

Geçmişten günümüze değin, Arap ülkelerinin Filistin sorununa kendi sorunlarıymış gibi bakıyor gözükmeleri ve bu temelde sahip çıkılmaları aslında Filistin topraklarını kendi topraklarına katmak ve böylece bölgede perestij kazanmaktır. Örneğin 1936 yılında patlak veren ve üç yıl süren çatışmalarda Ürdün'ün göstermiş olduğu

tavır bunu net olarak ortaya koymaktadır. Bu çatışmanın sürdüğü dönemde, Ürdün'ün aldığı bir kararla Filistin topraklarını kendi topraklarına dahil etme planı. . . Ürdün bu anlayışını günümüze değin muhafaza etmiştir. Sadece Ürdün değil, aynı zamanda bütün Arap ülkeleri, Filistin davasını "kendi davalarıymış" gibi gösterip Filistinli Arapların mücadelesini kendi denetimlerine almak ve Arap halkları içerisinde prestij kazanmak için çabalamaktadırlar. Aslında Arap devletlerinin bu çabaları, efendileri olan emperyalistlerin bölgede çıkarlarını korumak amacıyla güdülmektedir.

Bunun yanında Arap devletlerinin bir başka nedenide, kendilerinden bağımsız olarak gelişecek olan ve Filistinin bağımsızlığının devrimci bir önderlikte olursa ve dolayısıyla kurulacak olan yönetiminde demokratik bir yönetim olması halinde bölgede geniş yankılar uyandıracığı ve bir bakıma kendi devletlerinin daha doğrusu sömürücü düzenlerinin yıkılmasına ilham kaynağı oluşturacağı kaygısı ağır basmaktadır. . . . dolayısıyla böylesi bir tehlikeyi bertaraf etmek için elinden geleni ardına koymuyorlar. Filistin de "Küçük Generallerin" ayaklanması böylesi bir tehlikeyi boyutlandırmıştır. Arap ülkeleri, Filistinli küçük Generallerin başlatmış olduğu İntifadayı destekleme temelinde gelişen eylemleri kendi ülkelerinde yasaklamış ve buna rağmen yapılan eylemleri kanla ve terörle bastırma yoluna gitmişlerdir.

Filistinlilerin Arap devletleri

tarafından kendilerine dayatılan planları reddettikleri zaman, 1970'de olduğu gibi "Kara Eylül Katliamı" biçiminde katliamlara hedef olmuşlardır. Yine Suriye, El Fetih'i zorla dize getirmek için, Lübnan'lı Hıristiyan Falanjistlerle el ele vererek Tal al-Zaatar katliamı gibi insanlık dışı oyunlara başvurmaktan kaçınmamıştır. 1975-76 Lübnan iç savaşı sırasında Suriye, Faşist Moranit iktidarı ile birlikte hareket etmesini kendi çıkarları gereği doğru görmüştür. Arap ülkeleri içinde en kaypakça tavır takıman Suriye'dir. Suriye çeşitli dönemlerde hem Ortadoğu bölgesi içinde ve hemde uluslararası alanda iki yüzlüce bir tavır sergilemiştir.

1982 yılında El Fetih'i parçalamak ve kendi yürüncesine oturtmak için, bir dizi karanlık oyun tezgahladı. Tal al Zaatar katliamı döneminde vur emri ile aradığı El Fetih komutanı Ebu Musa'yı kendi yanına çekerek kendi çıkarları doğrultusunda faaliyet yürüten El Saika, Cephe Şabia Genel Komutanlık ve Cephe Nidal gibi Filistinli örgütlerle birlikte El Fetih'e ve FKÖ'ye karşı hain saldırılar düzenlemiş ve Akdenize dökülmelelerini sağlamaya çalışmıştır.

Suriye bölgede Rus Sosyal Emperyalizminin çıkarlarını korumak için bu tür politikalara yönelmiş ve FKÖ'nün ilişkilerinin Rusya ile daha sağlıklı yürütmesi ve tamamıyla onun yürüncesine girmesine olanak sağlamıştır. Çünkü, bizzat katledilen Filistinlilerin Rus silahlarıyla vurulduğu ortadadır. Ve aynı şekilde bu silahların bu tür

kirli işlerde kullanmasına ses çıkarmamıştır.

FKÖ 1960'larda silahlı mücadeleye başladığı zaman, RSE, bunu boğazlamak ve "barış içinde bir arada yaşamak", "barış içinde geçiş"i sağlamak için elinden geleni yapmıştır. O dönemde söyledikleri şeyler şunlar: "Aşırı sol oportünistlerin ulusal-kurtuluş hareketi üzerine empoze etmeye çalıştıkları şiddet yoluyla devrim kavramı ML ile hiç bir ortak yanı yoktur. Böylesi 'devrimci' pozlar, sadece anti-emperyalist birleşik cephe içerisinde bölünme yaratabilir. . . . böylece onun dahada gelişmesinin önünde engel olur" belirlemişini yapıyorlardı. SSCB Cumhurbaşkanı Kosigin bu tezi güçlendirici mahiyette şunları söylüyordu:

"Devrimci sloganlar Arapların çıkarları aleyhine işleyebilir. Çin'e bakın. Çok sert bir devrimci çizgi izliyorlar ve savaşa girişenlere yardım ederiz diyorlar. " İşte bu belirlemedir ki, Filistin davasının boğulması ya da pasif diplomatik girişimler dışına çıkmayacak biçimde sürmesi için, Suriye aracılığıyla bölüp parçalamaya çalışmıştır. Diğer yandan Başkan Mao'nun önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti'nin Filistin davasına açık destek vermesini yanlış görüyor. Oysa Çin'in yaptığı, uluslararası proletaryanın getirmiş olduğu enternasyonalist destektir. Bunun yanında dünyanın çeşitli bölgelerinde kendilerine uşak olan bir takım silahlı örgütlere destek vermede ihmal etmemiştir Rus sosyal emperyalizmi. Emperyalistler

in, ilkelerin önemi yoktur. Onlar için önemli olan kendi çıkarlarıdır. RSE'leride bu çıkarlar dahilinde hareket etmişlerdir.

Başkan Mao 1970'lerin başında bu açıklamalara karşı şu belirlemeyi yapmaktadır: "Son zamanlarda sosyal emperyalizm dediklerini değiştirerek iki yüzlü bir şekilde Filistin halkının silahlı mücadelesini desteklediği pozuna büründü. Herkes açısından açıktır ki, bunun ardında yatan amaç Filistin silahlı güçlerinin kontrolünü ele geçirmek. . . ABD emperyalizmi ile Ortadoğu'daki iğrenç pazarlıklarında akçe olarak kullanılmaktadır."

RSE'minin durmadan politika değiştirmesi ve her önemli gelişme-karşısında yeni taktiklere başvurması altında yatan Başkan Mao'nun vurgusunu yaptığı gerçektir.

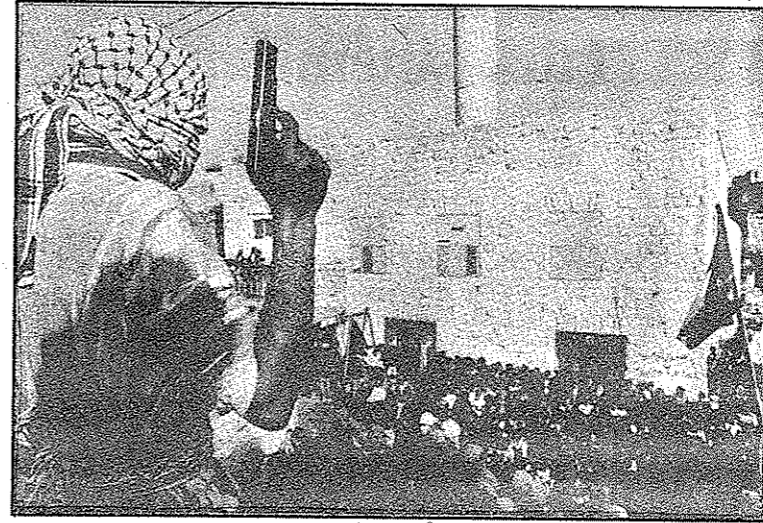
FKÖ içinde yer alan kimi örgütler RSE ile çok yakın ilişkiler içinde idi. Corç Habbaş önderliğindeki Cephe Şabia ve Naif Havatme önderliğindeki Demokratik Cephe gibi. . . Bu örgütler son zamana kadar RSE ile yakın ilişkilerini sürdürmüş ve desteklerini şu veya bu şekilde almışlardır. Rusya'yı sosyal emperyalist gören örgüt ve partilerle ilişkilerini sınırlı tutmaya çalışmışlardır. Son dönemde ise Gorbaçov'un açıklık politikalarına tavır almış ancak RSE'ye bir bütün olarak tavır almaktan uzak durmaya çalışmışlardır.

Bütün Filistinli örgütler içinde geniş tabanlı ve en güçlü örgüt El Fetih'tir. El Fetih örgütü ve lideri

Yaser Arafat milli burjuvazinin sağ kanatını temsil etmektedir. Dolayısıyla çizgisi kendi sınıf karakteri dışında olamaz. FKÖ'ye damgasını vuran da El Fetih'dir. Suriye ise El Fetih'in çizgisine rağmen, sert bulmakta ve El Fetih'e karşı tavırları diğerlerine nazaran daha serttir. Suriye önce El Fetih Lideri Yaser Arafat'a 1982'de Suriye'ye giriş yasağı koydu, sonrada diğer Filistinli örgütlerle birlikte El Fetih'in kuzey Lübnan'dan kovulmasında büyük rol oynadı. Gerçi El Fetih güçlerinin önemli bir bölümü daha önce gemilerle Lübnan'ı terk etmişti. El Fetih'in gücü ve FKÖ içindeki etkinliğine karşın daima pasif bir çizginin izlenmesi yönünde ısrarlı olmuştur. Suriye'nin bunca hain planlarına karşın, Suriye koşulu

örgütü), Demokratik Cephe (Havatme'nin örgütü) RSE'lerin denetimine girerek yaşam olanağı elde etmişti. El Şaika, Cephe Şabia Genel Komutanlık, Cephe Nidal, Ebu Musa gurubu vb. örgütlerde, Suriye ve Libya gibi Arap devletlerin himayesine girerek giderek yaşama olanaklarını elde etmişlerdi. El Fetih ise kendini diplomatik manevralarla ayakta tutmaya çalışmaktadır. (En son körfez savaşında Saddamı desteklediği gibi). Bunun yanında gerek Ürdün'deki, gerek batı Şeria ve Gazze şeridindeki Filistinli Araplar esas olarak El Fetih'e destek vermektedirler. Bununla birlikte geniş Arap halkları Filistinlilere destek vermektedirler.

Yine görüldüğü gibi gerek İsrail,



olmazsa işin olmazı olarak görmekten vazgeçmemiştir. Bu onun milli burjuvazinin sınıf karakterinden ileri gelmektedir.

Görüldüğü gibi, Arap devletleri kendi denetimlerine girmeyen örgütlere pek yaşam hakkı tanımamaktadır. Cephe Şabia (Habbaş'ın

il, gerek Ürdün ve gerekse Suriye Filistinli Arapları kendi topraklarından sürerek diğer ülkelerde mülteci yaşamlarına bizzat itmişlerdir.

Filistinli örgütlerin bir kaç çid-di zaafı vardır. Birincisi; bölge devletlerin ve bölge dışı devletle-

rin desteklerine önemli derecede bel bağlamaları. Ki, örgütlerin önemli bir bölümü RSE ve Suriye'nin desteğine olmazsa olmaz koşulu gibi bakmaktadırlar. İkincisi; yaptıkları eylemleri ve uğradıkları katliamları, politik ve diplomatik malzeme olarak kullanmaları ve böyle dönemlerde diplomasiye özel önem vermeleri. (ki örneğin 1981 Beyrut savaşı döneminde ciddi direniş göstermemesi, mevzilerinin önemli bir kısmını kaybetmesine ve geri çekilmesine rağmen, politik kazanç elde ettiklerini söylemişlerdi. ) Üçüncüsü; Arap miliyetçiliğinin güçlü etkisi altında olmaları.

Demek oluyorki, Filistinli örgütler, bütün olup bitenlerden ve kendi üzerlerinde oynanan oyunlardan dersler çıkarmamışlardır. Ve bu yapılarıyla da çıkarmayacaklardır. Çünkü, sorunlarının çözümü için hala emperyalistlerle görüşmekte, sorunun çözümünü, bu görüşmelere bağlamaktadırlar. Emperyalistler için kabul edilen ve edilebilecek olan mini devlet formülü sadece İsrail'in reddetmesi sonucu bir türlü gerçekleşemedi. Fakat buna rağmen parlamenterini oluşturduklar ve körfez savaşından önce Bağdat'a taşınmışlardı. Mini devlet formülü, İsrail devletini yıkmaya, yerine, Demokratik Filistin Devletini kurmak için ortaya atılmamıştır. Demekki, Filistinli örgütlerin, İsrail devletini yıkmaya diye bir dertleri yoktur. O halde buna emperyalistler niçin karşı çıksın.

Devam Edecek

# EMPERYALİZMİN KUTSAL ÇIKARLARINI KORUMAK İÇİN, MHP-MİT-KONTR-GERİLLA ORGANİZASYONUyla GERÇEKLEŞTİRİLEN KANLI VAHŞET...!

## MARAS KATLIAMI

*Tarih 21 Aralık, yer Maraş.*

*Hava barut, hava kan kokuyor*

*Kadınların çocukların göğü yırtan çığlıkları sonsuz boşlukta yankılanıyor*

*Asker ve polis kuşatmasındaki evler ceset dolu*

*Hitlerin ruhu Maraş'ın üzerine çökmüş*

*Çocukların cesetleri ağaçlara çivili*

*Yaşlı kadınların cesetlerine tecavüz edilmiş*

*Bakışlar mahzun*

*Katledilenler mazlum*

*Gök kan kızılı, yükselen dumanlar kızılığı örtmeye yetmiyor*

*Maraş insan mezbahasına dönmüş*

*Faşist katiller kana doymak bilmiyor.*

*Belli ki ödül alacaklar eli kanlı faşist Ökkeş Kenger (daha sonra soyadını ŞENDİLLER olarak değiştirdi.) gibi.*

13 Yıl önceydi, emperyalizmin ülkemizdeki yeminli uşakları siyasi iktidarı kaybetme korkusuyla, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına kanlı bir oyun hazırladılar.

1 Mayıs Taksim katliamıyla başlayan bu oyun Maraş katliamı, Çorum ve Sivas katliam girişimleriyle devam etti.

Öyle olaylar vardır ki, uzun yıllar süren ajitasyon ve propagandalarla kitlelere kazandırılmayan bilinci, bir daha çıkmamak üzere kitlelerin belleğine kazır. İşte Maraş katliamı kitlelere faşizme karşı örgütlenme ve direnme zorunluluğunu kavratmıştır. Bu nedendir ki, Sivas ve Çorum'daki katliam girişimleri geri püskürtülmüştür.

Ülkemizde sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir yer tutan Maraş katliamı, resmi ve sivil faşist güçlerin organizasyonuyla gerçekleştirildi. Katliamcı gerici sınıflar katliamlarının sınıfsal niteliğini gizlemek için halk içerisindeki etnik

farklılıklar din ve ahlak değerlerinin farklılığı mezhep çelişkileri gibi, mevcut çelişkileri körükleyerek bu çelişkileri derinleştirir.

Düzenledikleri provakasyonlarla çelişik tarafları çatışma düzeyine getirip düzenledikleri katliamları etnik çatışmalarını gibi gösterirler. Maraş sosyal bileşimi nedeniyle bu tür çelişkileri bağrında taşıdığından komprador sınıflar burayı katliam bölgesi olarak seçtiler ve uzun süre Maraş'ta düzenledikleri katliamı alevi-sünnü çatışması olarak göstermeye çalıştılar.

CIA güdümlü MHP-MİT ve KONTR-GERİLLA tarafından hazırlanan katliam planı Maraş'ta 19 Aralık günü uygulamaya kondu; 19 Aralık günü MHP'li faşistler provakasyon yaratmak amacıyla Çiçek Sinemasına tahrip gücü az bir bomba attılar ardından propaganda yaparak gerici kesimleri, devrimci-demokrat ve Alevi mezhebinden olan insanlara karşı kış-

kırtılar. 21 Aralık günü TÖB-DER'li iki öğretmeni katleden MHP'li katiller ertesi günü öğretmenlerin cenazesine katılan kitleye saldırdılar. Gerici kesimleri de yedekleyen faşistler kentte bir katliama başladılar. Katliamda silahların yanısıra balta, bıçak vb. aletlerde kullanılıyordu. Katliamı gerçekleştiren bu katiller sürüsünü yönlendiren ve bizzat katliamı gerçekleştirenlerden birisi olan Ökkeş Kenger bugün RP listesinden parlamentoda "milletvekili" sıfatını taşımakta ve aynı zamanda İnsan Hakları Komisyonu üyeliğine getirildi.

O dönem kendisini umut olarak kitlelere lanse eden ve bu sloganlarla iktidara gelen Ecevit hükümeti sıkıyönetim ilan ederek kente asker ve polis yığdı. Maraş'ta ilan edilen sokağa çıkma yasağıyla devrimci-demokrat ve Alevi kökenli insanlar evlerine hapsedildi polis ve asker kordonu altındaki mahalle ve evleri yüzer

kişilik guruplar halinde gezen faşist katiller 23-24 ve 25 Aralık günleri boyunca, çocuk-kadın, yaşlı, genç demeden yüzlerce insanı hunharca katlettiler. Bu vahşi katliamda çocuklar ağaçlara çivilendi, gençler banyolarda surlarla doğrandı, yaşlı kadınların cesetlerine tecavüz edildi. İnsanlığın görebileceği en vahşi tablolardan birisi Maraş'ta çizilirken MHP'li faşistler Hitlerin ruhuna fatiha okuttular. Katliamın gerçekleştirildiği koşullardan önce katliamı yapan güçlere bir göz atalım;

Olamazda.

Köle sahipleri köle isyanlarını, feodal beyler köylü ayaklanmalarını katliamlarla bastırmaya çalışmışlardır. Ancak toplum bilimi tarihi göstermiştir ki; Devrim karşı devrimi. Karşı devrimde devrimi güçlendirerek geliştirir. Bu dengeli gelişim taraflardan birinin lehine bozuluncaya kadar devam eder. Sınıf mücadeleleri tarihi göstermiştir ki bu denge sürekli ilerici-devrimci sınıfların lehine bozulmuştur. Bu seyir içerisinde egemen gerici sınıflar dengenin

**Özel mülkiyetin ortaya çıkması, toplumun sömüren ve sömürülen sınıflara bölünmesi, Devlet kurumunun egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki baskı ve şiddet aygıtı olarak ortaya çıkmasından bu yana insanlık tarihi sınıf savaşmaları tarihi olarak bilinmektedir. Sınıf savaşmaları tarihi de egemen gerici sınıfların, ezilen ilerici sınıfların siyasi iktidar mücadelelerini katliamlarla bastırma çalıştığı sayısız olaya tanık olmuştur.**

Özel mülkiyetin ortaya çıkması, toplumun sömüren ve sömürülen sınıflara bölünmesi, Devlet kurumunun egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki baskı ve şiddet aygıtı olarak ortaya çıkmasından bu yana insanlık tarihi sınıf savaşmaları tarihi olarak bilinmektedir. Sınıf savaşmaları tarihi de egemen gerici sınıfların, ezilen ilerici sınıfların siyasi iktidar mücadelelerini katliamlarla bastırma çalıştığı sayısız olaya tanık olmuştur. Egemen gerici sınıflar, ezilen ilerici sınıfların siyasi iktidar mücadelelerini bastırmada katliamı bastırma ve sindirme yöntemi olarak benimsemiştir. Bu yöntem bir çok kez yok etmek amacına yönelmiş ifadesini soykırımlarda bulmuştur. Katliam egemen gerici sınıfların siyasi iktidarı kaybetme korkusuyla kullandıkları ve benimsedikleri yöntemdir. İlerici-devrimci sınıfların iktidar mücadelelerinde katliamı yöntem olarak seçmeleri sözkonusu değildir.

aleyhlerine bozulabileceğini sezinlediklerinde, kitle katliamları, provakasyonlar, cinayetler vb. yöntemlerle bir terör ve kaos havası yaratarak toplumsal gelişimin önüne set çekmeye, hedeften şaşırtarak başka yönlere kanalizetmeye çalışırlar. Maraş katliamını ve katliamı gerçekleştiren, MHP-MİT ve KONTR-GERİLLA'yı bu açı içerisinde görmek ve değerlendirmek gerekir.

ABD emperyalizmi yarı-sömürgelerinde çıkarlarını tehdit edebilecek devrimci hareketlenmeleri bastırmak için CIA denetiminde gizli terör ve katliam örgütleri kurdu. İtalya'da "Gladio", Fransa'da "Rüzgar gülü" Türkiye'de Kontr-gerilla bunlara birer örnektir.

Ülkemizde ABD emperyalizminin çıkarlarını korumak ve geliştirmek/muhtemel devrimci hareketlenmeleri bastırmak amacıyla MHP-MİT-Kontr-gerilla gibi giz-

li, açık terör örgütleri oluşturulmuştur. Bu terör örgütlerinin varlık nedeni; Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi iktidarlarını ve çıkarlarını ne pahasına olursa olsun koruma gayretleridir.

MHP-MİT-Kontr-gerilla ve bunlara paralel kurulan gizli terör örgütleri, kitleleri politik atmosferin dışına itebilmek, kitleler üzerinde oluşturulan "can güvenliği" korkusu psikozunu kullanarak, kitleleri pasifize ve depolitize ederek devrimci muhalefeti etkisiz hale getirip komprador sınıfların rahat bir sömürü ortamı bulmaları amacına yönelmişlerdir. Bu amaçla ülkemizde binlerce devrimci, demokrat ve kürt kökenli insan katledilmiştir. Ülkemizde katliam geleneği MHP ile başlamadığı gibi MHP ile de bitmemiştir. Yalnızca değişen koşullar içerisinde katliamları gerçekleştiren örgütlerin biçimi değişmiştir. Ülkemizdeki katliam geleneği Osmanlıdan devralınmış ve cumhuriyetin ordusu tarafından devam ettirilmiştir. Osmanlı döneminde son olarak bilinen Ermeni soykırımıdır. Öyle ki Ermenilerin kendi topraklarında köşede bucakta kalmış tek-tük Ermeni kurtulabilmiştir. Genç cumhuriyetin ilk icraatı ise 1921 yılında Atatürk'ün komutasındaki cumhuriyet ordusu ve çetelerin işbirliğiyle gerçekleştirilen Koçgiri katliamıdır. Genç cumhuriyetin ordusu katliamlarına bundan sonra da devam etti. Yalnızca 1937-38'de Dersim'de 60 bin kürt köylüsü kadın, çocuk, ihtiyar, genç demeden devletin resmi ordusu tarafından hunharca katledildi.

TC devletinin kurulmaya başladığı ilk günlerden günümüze kadar gerçekleşen ayaklanma ve katliamlardan bazıları şöyle;

Koçgiri halk ayaklanması ve katliamı.....1921

Şeyh Sait ayaklanması .....1925

Sason ayaklanması.....1925-27

1. Ağrı ayaklanması .....1926

2. Ağrı ayaklanması.....1927

3. Ağrı ayaklanması.....1930

Pülümür hareketi.....1930

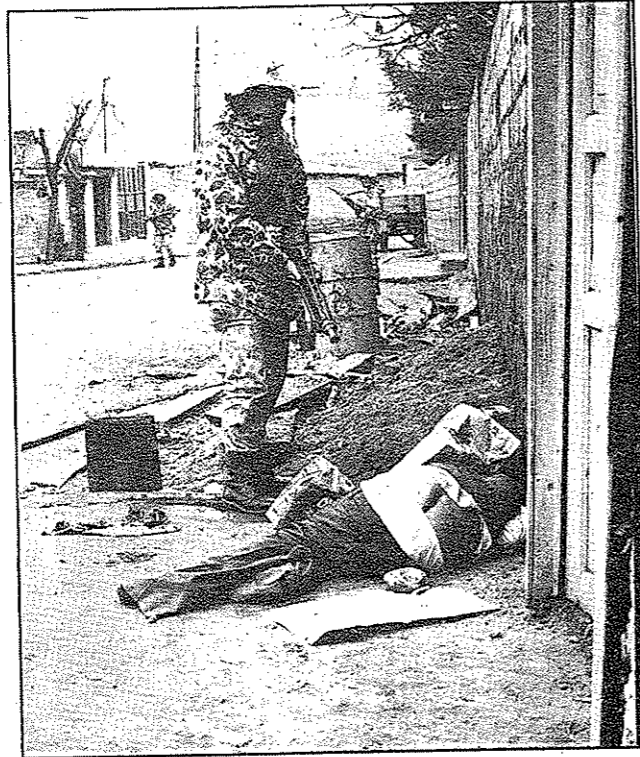
Dersim ayaklanması ve katliamı.....1937-38

Bu ayaklanmalar yalnızca belli başlı birkaç tanesi. Ve tüm ayaklanmalar katliam ve soykırımla bastırılmıştır. Görüldüğü gibi esas katliamlar bazı güçlü kitle hareketleri karşısında bizzat devletin resmi ordusu tarafından yapılmaktadır. MHP ve yan kuruluşları yalnızca "uygun ortam" yaratan MİT ve kontr-gerilla ile birlikte çalışan birer terör örgütleridirler.

### MARAŞ KATLIAMI ÖNCESİNDE ÜLKEMİZDE DURUM;

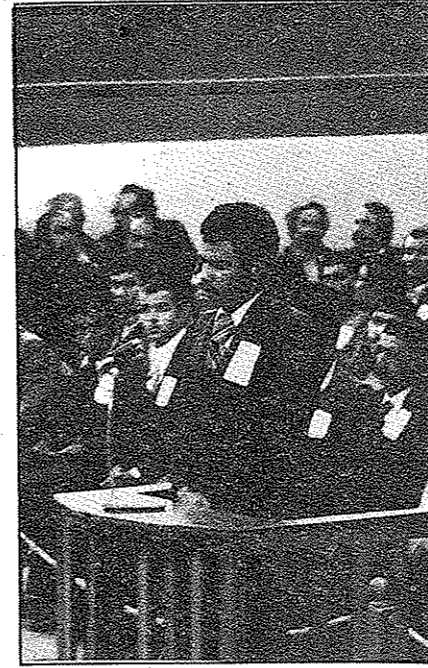
1960 ve 70'li yıllarda ülkemizde devrimci fikirler filizlenmiş ve hızla yayılarak kitleleri kucaklamıştı. Devrimci düşünceler doğrultusunda oluşturulan bir çok devrimci örgütlenme, tecrübesizlik, teori ve pratik arasındaki diyalektik bağı kavrayamamaktan, kitleleri siyasi iktidar mücadelesinde doğru hedeflere yönlendirememelerine karşın; Kitlesele grevler siyasi iktidarı telaşlandıran miting ve gösteriler, yer yer patlayan köylü hareketleri ve toprak işgaleri komprador sınıfları iyiden iyiyeye iktidarı kaybetme telaşına itti. Esas problem ise, had safhaya ulaşan ekonomik bunalım, kompradorların kendi aralarındaki iktidar dalaşı ve bunun doğal sonucu olan siyasi istikrarsızlıktı. Ekonomik istikrarsızlığın yansıması olan siyasi istikrarsızlığa bir son

vermek ve içine girilen ekonomik açmazı aşabilmek için, emperyalizmin yeminli uşağı komprador sınıflar, 24 Ocak kararlarında ifadesini bulan, daha önce Şili ekonomisi üzerinde denenmiş ve Şili'nin anasını belleyen "Fredman modeli"ni uygulamak için kolları sıvamaya başladılar. "Fredman modeli" yalnızca cunta koşullarında uygulanabilen ve muhalefete tahammülü olmayan, yoğun emek sömürüsü üzerine kurulu olan bir modeldi. Siyasi iktidar Askeri Faşist Cuntaya devredilmeden, kitleler üzerinde yoğun bir baskı oluşturulmadan bu modeli uygulamayacağını bilen komprador sınıflar, orduyu sokağa çıkararak siyasi iktidara alıştırma çalışmalarına başladılar. MHP-MİT-Kontr-gerilla ve diğer faşist terör örgütleri görevlerini üstlendiler. İnsanlar sokak ortasında kurşuna diziliyor, beşer-onar katliamlar yapıyor devrimci, demokrat, aydın ve bilim adamları katledili-



yordu. Faşist terör giderek dozu artırdı. 1 Mayıs katliamı gelecek büyük katliamların bir anlamda ilk habercisiydi. Bir yandan estirdikleri terör havasıyla insanları "can güvenliği" korkusunun içine iten burjuvazi bir yandan da "huzur", "güven" vb. demogojiler yaparak, önce kaybettiği "can güvenliği"ni cuntayla yeniden buldurmanın zeminini hazırlıyordu. Ve nihayet oynanan kanlı oyunun ikinci perdesi açıldı; Maraş'ta kanlı bir katliam yapan burjuvazi, sıkıyönetim ilan etmeninde meşru zeminini hazırlayarak orduyu sahneye çıkardı. 24 Ocak kararlarının ardından 12 Eylül AFC'siyle bu oyunun ikinci perdesini kapattı.

Artık cunta koşullarında, ne muhalefet, ne grev "yaprağın bile kıpırdamadığı" -aslında iç kaynama sürüyordu- bir ülkede gönül rahatlığıyla kitleler ağır bir baskı ve sömürüye tabi tutuldu. Bu bakış açımızı doğrulayan Evren şöy-



le diyordu; "12 Eylül olmasaydı 24 Ocak kararları uygulanamazdı" faşist terör konusunda sayın Demirel soruyor; "11 Eylül günü bütün hızıyla devam eden terör olayları 12 Eylül günü bıçakla kesilmiş gibi nasıl durdu?" cuntanın başı buna daha önce açıklık getirmişti! "Koşulların olgunlaşmasını bekledik" tabi beklerken katkılarını söylemiyor. 'Gladio' skandalıyla bunu sağır sultan bile öğrendi ama Demirel hala soruyor.

### NEDEN MARAŞ?

Her katliam sınıfsal bir öz taşı ve egemen gerici sınıfların ilerici sınıfların iktidar mücadelelerini bastırmak ve saptırmak için kullandığı yöntemdir. Gerici sınıflar katliamları gerçekleştirirken katliamın sınıfsal niteliğini gizleme ihtiyacı duyarlar bu amaçla, katliamları yerel ve etnik çatışmalar gibi göstermeye özen gösterirler. Halk içerisindeki; Mezhep, din, ahlak değerlerinin fark-

lılığı gibi çelişkileri körükleyerek düzenledikleri provakosyanlarla çelişkileri çatışma düzeyine getirirler. Maraş'ta böyle bir çatışma olmamasına karşın kendi terör örgütlerinin yaptığı katliamı alevi-sünni çatışması gibi göstermeye çalıştılar.

Maraş sosyal yapısı nedeniyle, yapılacak bir katliamın sınıfsal niteliğinin çarpıtılması için uygun koşullar taşıyordu.

Alevi ve sünni mezhebinden geniş bir kitlenin yaşadığı Maraş'ta alevilerle sünniler arasındaki mezhep çelişkileri sürekli körüklenmiş iki kesim arasındaki ilişkilerin gergin

kalmasına özen gösterilmiştir. Katliam girişiminde bulunulan Sivas ve Çorum'un sosyal yapısı Maraş'la benzerlik göstermektedir.

Ve bu sosyal yapı Maraş'ın katliam yeri olarak seçilmesine neden olmuştur.

### 12 EYLÜL'DEN SONRA KATLIAMCI GELENEK TIRMANDIRILARAK SÜRDÜRÜLDÜ;

12 Eylül AFC'siyle birlikte nitel bir sıçrama yapan devrimci hareket kırsal alanda filizlendi ve hızla geniş bir alana yayıldı. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten güçlerin bu hızlı gelişimi karşısında burjuvazi MHP'yi çekerek daha sonra kullanmak üzere kımına koydu. Bunun yerine Kontr-gerillayı timler halinde ortalığa saldı. Gelişen devrimci mücadelenin yolunu kesebilmek için birçok katliam yapıldı. İkiyaka ve Çevrimli katliamları bunlardan yalnızca ikisi. T. Kürdistanında estirdiği terörden istediği

sonucu alamayan burjuvazi Devlet terörü yarasını yürürlüğe koyarak polis teşkilatını bir cinayet şebekesi gibi ortalığa saldı. Bu yasayla birlikte onlarca devrimci-demokrat polis tarafından katledildi.

Katliamlarla mazlum halkların kanları üzerine kurulan cumhuriyet ancak katliamlarla yaşayabilirdi- yaşayabilir-mi? Katliamcı gelenek bütün hızıyla devam ediyor.

Katliamlar artık Misak-i milli sınırlar içerisine sığmıyor. T. Kürdistanından sonra Türk ordusu Irak kürdistanına girdi ve Irak kürdistanını napalm yağmuruna tuttu.

Bütün bunlardan tatmin olamayan komprador sınıflar devlet terörü yarasını gerekçe göstererek cezaevlerinde devrimci-siyasi tutuklulara karşı saldırıya geçti. 12 Eylül AFC'siyle uzun yıllar işkencelerde devrimci siyasi tutuklulara uygulanan kişiliksizleştirme operasyonuna yeni bir yöntemle ikinci kez kalkışılıyor. Bu amaçla Eskişehirde inşa ettiği tabutluklara insanları doldurarak, devrimcileri tecrit etme ve kişiliksizleştirme faaliyetine girdi. Seçim döneminin araya girmesiyle bu uygulamayı bir süre bekleten burjuvazi Ankara'daki iki firarı gerekçe göstererek cezaevlerine karşı yoğun bir baskı uygulamaya başladı. Burjuvazi ikinci kez başladığı kişiliksizleştirme saldırısına karşı elbette hak ettiği cevabı alacaktır.

Yaygınlaştırılarak devam ettirilen katliamlar ve devlet terörü yarası yarattığı etkiye denk düşen tepkiyi görecektir. Faşist devlet terörü ve katliamları devrimci şiddete sıçrama katettirecek, kitleleşmiş, örgütlü devrimci şiddeti karşısında görecektir.

# MAO ZEDUNG ARNAVUTLUK ASKERİ DELEGASYONUNA KONUŞMA\*

Bir keresinde, 1962'de, 7. 000 kişilik bir mitingde şöyle söylemiştim. "Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki mücadelede, hangisinin kazanacağı, hangisinin yenileceği henüz kesin değildir, revizyonizmin zafer kazanması ve bizim kaybetmemiz hayli mümkündür. Yenilgi ihtimalini kamuoyunun dikkatini çekmek için kullandık ve bunun revizyonizme karşı uyanıklığımızı yükseltmede aynı zamanda revizyonizmi engelleme ve karşı çıkmada yardımcı olduğumu gördük. . . "Aslında, iki sınıf arasındaki ve komünist parti içindeki iki çizgi arasındaki mücadele daima varolmuştur. Bunu hiç kimse reddedemez, ve materyalistler olarak elbette bizlerde reddetmemeliyiz. O mitingten bu yana partimiz içindeki iki sınıf arasında mücadele, kendisini görünüşte "sol" esasta sağ olma ve buna karşı çıkma biçiminde, sınıf mücadelesinin varlığını reddetme ve sınıf mücadelesinin varlığını vurgulama biçiminde ve proleter siyasete tavizler ve ısrar

etmeler vs. biçimlerinde sergilenmiştir. Bu, o olaydan önce çıkartılan ilgili belgelerde tartışılmıştır.

Bugün Arnavutluk askeri delegasyonu, ülkemizin Büyük Kültür Devrimini anlamak üzere buraya gelmiş bulunuyor. Herşeyden önce, bu soruna kendi yaklaşımım hakkında konuşayım. Çin'in Büyük Proleter Kültür Devrimi 1965 yazında, yoldaş Yoo Wen-Yuan'ın Hai Jui görevden alındığını eleştirmesi ile başladı. O zamanlar, bizim bu ülkede bazı bölgeler ve bazı yöreler revizyonizmin hakimiyeti altındaydı. Bu öylesine kesifti ki, su bile sızıyor, iğne bile giremiyordu. O zaman yoldaş Çiang Çing'e Hau Jui görevden alındığını eleştirmek için bazı makaleler örgütlemesini önerdim. Fakat bunu burada kıvılcık metropolde gerçekleştirmek mümkün değildi ve bunu örgütlemek için Şanghay'a gitmekten başka alternatif yoktu. Sonunda makale yazıldı. Ben üç kez okudum ve temelinde uygun olduğuna kanaat getirince yayınlanma s 1

Çiang Çing'e makaleyi geri getirttim. Merkez Komitesinden bazı önder yoldaşların okumasını önerdim fakat yoldaş Çiang Çing: "Makale olduğu gibi yayınlanabilir, bence yoldaş (Çu) En-Lay ve Kang Şeng'den okumalarını istemeye gerek yok." dedi. (Yoldaş Lin Piao söze karıştı ve dedi ki: Bazıları yoldaş Mao Zedung'un bir grubu diğer bir grupla mücadele etmek için kullandığını söylüyorlar. Fakat şimdi tüm merkezi önderlikteki yoldaşlar devrimci kitleler içinde prestij sahibidirler, hepsi önceden Başkan Mao tarafından Büyük Kültür Devrimi üzerine aydınlatılmışlardır ve dolayısıyla hiç bir hata işlememişlerdir. Bence Büyük Proleter Kültür Devrimi sınavsız bir sınavdır, ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini kim yakından izliyorsa, o proleter devrimcidir. Dolayısıyla ben her zaman söylemişimdir ki Mao Zedung Düşüncesi hem onu anladığımız zaman hem de geçici olarak anlamadığımız zaman uygulanmalıdır. Yao Wen

Yuan'ın makalesi yayınlandıktan sonra, ülkedeki gazetelerin çoğu tarafından basıldı. Fakat Pekin'de ve Hunan'da basılmadı. Bir müddet sonra bir broşür çıkarılmasını önerdim, ama buna da karşı çıkıldı ve gerçekleşmedi.)

Yao Wen Yuan'ın makalesi Büyük Proleter Kültür Devriminin sadece sinyaliydi. Bunun ardından Merkez Komitesi'nde 16 Mayıs tamimini hazırlama üzerinde özellikle çok durdum. Düşman özellikle çok duyarlı olduğu için sinyali alır almaz harekete geçeceğini biliyorduk. Elbette biz kendimizde harekete geçmek zorundaydık. Bu tamim, çizgi sorununu ve iki çizgi sorununu ortaya çıkarmada yeterince berrak olmuştu. O günlerde çoğunluk benim görüşümü kabul etmedi ve bir müddet tek başıma kaldım. Görüşlerimin modası geçmiş olduğunu söylediler, dolayısıyla görüşlerimi Sekizinci Merkez Komitesi Onbirinci Oturumu'nda tartışmaya açmak zorunda kaldım. Biraz tartışmadan sonra yoldaşların yarısından biraz fazlasının desteğini kazandım. Li Çing Çuan ve Liu Lan Tao dahil bir çok kişi hala benimle görüş birliğinde değildiler. Yoldaş (Çen)Po-ta onlarla konuşmaya gitti ve onlar dediler ki "Pekin'de bunu destekleyemedim ve (buraya) döndükten sonra da halen destekleyemem." Sonunda, sorunu pratiğin deneyimine bırakmaktan başka seçeneğim kalmadı.

Sekizinci Merkez Komitesinin Onbirinci Oturumundan sonra en çok üzerinde durulan konu, Ekim, Kasım ve Aralık 1966 aylarındaki burjuva gerici çizginin eleştirisi oldu ve bunun sonucunda parti içindeki çelişkiler kamuoyuna açıldı. Burada bir başka sorundan

da söz etmek istiyorum, o da şudur: geniş işçi ve köylü kitleleri ve partinin, (gençlik) ligasının demirbaş kadroları, gerici çizginin eleştirilmesi sürecinde aldanmışlardır. Sorunu inceledikten sonra bu aldanmış yoldaşlarla ilgili olarak ne yapabiliriz? Ben her zaman, geniş işçi, köylü ve asker kitlelerinin iyi olduklarını, parti üyeleri ve liga üyelerinin ezici çoğunluğunun iyi olduğunu ve tümünün proleter devrimin her aşamasında temel güçler olduklarını düşünmüşümdür. Büyük Proleter Kültür Devrimi kesinlikle bir istisna değildir.

Geniş işçi ve köylü kitleleri doğrudan emekle uğraştıkları için, doğal olarak üst kademedeki şartlardan pek az haberleri vardır. Bundan da öte, partinin ve gençlik ligasının demirbaş kadrolarının geniş bölümü partiye gönülden sadıktır, parti kadrolarına sonsuz bağlılıkları vardır. "Kapitalist yolu tutan otorite sahipleri" ise, kızıl bayrağa, yine kızıl bayrakla karşı çıkmışlardır. Bu sebepten dolayı kadrolar oldukça uzun bir süre boyunca öylesine aldanmışlardır ki, yanlış hayallerinden kurtulamamışlardır. ; oysa tüm bunların arkasında tarihsel faktörler yatmaktadır. Aldananlar kendilerini düzelttikleri müddetçe herşey yolunda gitmiştir! Hareket geliştikçe, esas güç yine onlar olmuşlardır. "Ocak Fırtınası" işçiler tarafından başlatılmıştır, bu demokratik devrim ve Büyük Proleter Kültür Devrimi için de doğrudur. "4 Mayıs" Hareketi aydınlar tarafından başlatılmıştı, böylelikle onların ileri görüşlülüğünü ve uyanıklığını tam anlamıyla sergilemişti. Ancak, gerçek bir Kuzey Seferi veya Uzun Yürüyüş düzeyinde sonuna kadar sürdürülen devrimleri yürüt-

mede esas güç olarak zaman efendilerine, işçi, köylü ve askerlere dayanmalıyız. Gerçekte, işçiler, köylüler ve askerler, sadece işçiler ve köylülerdir, çünkü askerler sadece ordu üniformasını giymiş işçi ve köylülerdir. Burjuva gerici çizginin eleştirisini başlatanlar aydınlar ve geniş öğrenci kitlesi olmasına rağmen, yine de "Ocak Fırtınası" iktidarı ele geçirdiği andan itibaren devrimi sonuna kadar yürütmede esas güç olarak hizmet etmek zamanının efendilerine, geniş işçi, köylü ve asker kitlelerine düşüyordu. Aydınlar her zaman kavrayışlarını değiştirebilmede hızlı davranmışlardır, fakat içgüdülerinin kısıtlılığı yüzünden, ve bütünsel olarak devrimci bir karakterden yoksun olduklarından, bazen oportünisttirler.

Politika ve strateji açısından, Büyük Proleter Kültür Devrimi genel olarak dört aşamaya bölünebilir. Yoldaş Yao Wen-Yuan'ın makalesinin yayınlanmasından Sekizinci Merkez Komitesi Onbirinci Oturumuna kadar birinci aşama olarak ele alınabilir, Ve bu dönem esas olarak bir harekete geçme aşaması olmuştur. Sekizinci Merkez Komitesi Onbirinci Oturumundan "Ocak Fırtınası"na kadar ikinci aşama olarak ele alınabilir. Üçüncü aşama (Chi Pen-Yu)'nun "Yurt severlik mi? Milli ihanet mi?" ve "Yetiştirmenin esası, Proletarya diktatörlüğüne ihanet etmesidir" den oluşmaktadır. Bundan sonraki dönemde dördüncü aşama olarak ele alınabilir.

Üçüncü ve dördüncü aşamalarda, iktidarı ele geçirme sorunu acildi. Dördüncü aşama, iktidarı revizyonizm ve burjuvaziden ideolojik olarak ele geçirmeyi kapsıyordu. Sonuç olarak, bu, iki sınıf,

iki yol ve iki çizgi arasındaki tayin edici çarpışmada can alıcı bir aşamaydı; tüm hareketin esas ve öz konusunu teşkil ediyordu. "Ocak Fırtınası"ndan sonra, Merkez Komitesi tekrar tekrar büyük ittifak sorunuyla ilgilendi fakat bu yürümedi. Sonradan anlaşıldı ki bu subjektif istek, sınıf mücadelesinin gelişmesinin objektif kanunlarına uygunluk arzotmiyordu. Bunun sebebi her sınıf ve siyasi iktidarın, inatla kendisini üstün çıkartmak istemesiydi. Burjuva ve küçük burjuva ideolojiler, başı boş sel suları gibi ortaya çıktılar, böylece büyük ittifakı zayıflattılar. Büyük bir ittifakı işler hale sokmak mümkün değildi, olsaydı bile eninde sonunda parçalanacaktı. Dolayısıyla Merkez Komitesi'nin bu günkü yaklaşımı, sadece bunun propagandasını yapmaktır, işler hale sokmak değil. Büyümesini hızlandırmak için filizi çekip koparma metodu makbul değildir. Sınıf mücadelesinin bu kanunu hiç kimsenin subjektif isteğiyle değiştirilemez. Bu sorun üzerine gösterilebilecek bir çok örnek vardır. Anlaşılan, X belediyesindeki işçiler kongresinde, Kızıl Muhafızlar Kongresinde ve Köylüler Kongresinde, Köylüler Kongresi hariç, İşçiler ve Kızıl Muhafızlar Kongresinde oldukça kavga gürültü kopmuş. Bence X belediyesi devrimci komitesini hala yeniden örgütlemeye zorunluluğu olabilir.

Önceleri aydınlar arasında bazı halefler yetiştirmeyi planlıyordum, fakat bu şimdi pek pratik görünmüyor. Bana öyle geliyor ki, henüz okullarda eğitimi almakta olan genç aydınlar ve hem parti içindekiler hem parti dışındakiler de dahil aydınların dünyaya bakışı hala esasta burjuvadır. Bunun sebebi, kurtuluştan bu yana geçen on

yıl içinde, kültür ve eğitim çevreleride revizyonizmin hakim olmasıdır. Dolayısı ile burjuva ideolojisi onların kanlarına kadar girmiştir. Bu yüzden, devrimci aydınlar, iki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadelenin bu tayin edici aşamasında, dünya görüşlerini dikkatli bir şekilde yeniden şekillendirmek zorundadırlar. Aksi takdirde, devrime ters gideceklerdir. Şimdi size bir soru sormak istiyorum: Büyük Kültür Devriminin amacı nedir dersiniz? (Birisini hemen cevap verdi: Parti içinde kapitalist yolu seçen otorite sahiplerine karşı mücadele etmektir.) Kapitalist yolu seçen otorite sahiplerine karşı mücadele etmek esas görevdir, ama hiçbir şekilde amaç değildir. Amaç, dünya görüşü sorunun çözümlenmesidir; revizyonizmin köklerini yok etme sorunudur.

Merkez Komitesi, kitlelerin kendilerini eğitmeleri ve kendi kurtuluşlarını gerçekleştirmeleri gerektiğini defalarca vurgulamıştır. Çünkü dünya görüşü onlara zorla empoze edilemez. İdeolojiyi dönüştürmek için, dış sebeplerin iç sebepler yoluyla, bu ikincisi esas olmasına rağmen işlevlerini yerine getirmeleri gerekir. Dünya görüşü dönüştürülüyorsa, Büyük Proleter Kültür Devrimi nasıl zafere olarak tanımlanabilir? Dünya görüşü dönüştürülüyorsa, bu Büyük Kültür Devriminde kapitalist yolu seçen 2000 otorite sahibi varsa gelecek sefere 4000 olabilir. Bu Büyük Kültür Devrimi çok pahalıya mal olmuştur ve iki sınıf iki yol arasındaki mücadele sorunu bir, iki, üç, ya da dört Büyük Proleter Kültür Devrimiyle dahi çözümlenemeyecek bile olsa, yine de bu Büyük Kültür Devrimi en az bir on yıl için durumu sağlamlaştırmış sayılır. Bir asırlık bir dönemde,

böylesi bir devrimi en fazla iki ya da üç kez başlatmak mümkün olabilir. Dolayısıyla, her dönemde revizyonizme karşı korunma ve revizyonizme mani olma kabiliyetimizi güçlendirmek için, dikkatimizi revizyonizmin köklerini yoketme üzerinde yoğunlaştırmalıyız.

Burada size bir soru daha sormak istiyorum: Kapitalist yoldaki otorite sahipleri kimlerdir dersiniz? (Dinleyicilerden hiç cevap yok.) Kapitalist yoldaki otorite sahipleri, kapitalizm yolunu seçen otorite sahipleridir. Bundan kastettiğim, demokratik devrim sırasında bu insanlar üç büyük dağa (emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizme-e. n.) karşı koyma mücadelesine aktif olarak katıldılar, fakat ülkenin tümü kurtarıldıktan sonra, burjuvaziye karşı koyma konusunda pek heves göstermediler. Yerel despotları devirmede ve toprak dağıtımında aktif olarak yer alıp bunları desteklemiş olmalarına rağmen, ülkenin kurtuluşundan sonra tarımsal kollektifleşme uygulaması gündeme geldiğinde, bu konuda da pek hevesli değildiler. Sosyalist yolda gitmeyip bugün iktidarda olanlar: Kapitalizm yolundaki otorite sahipleri işte bunlar değil midir? Yeni problemlerle karşılaşan emektar kadrolar diyelim!

Herşeye rağmen, proleter bir dünya görüşüne sahip olanlar kapitalizm yolunu izle (mi-e. n.) yecelerdir. Bunun anlamı şudur, burjuvazi dünyayı burjuva dünya görüşüne göre dönüştürmek ister. Proleterya ise dünyayı proleter dünya görüşüne göre dönüştürmek ister. Büyük Proleter Kültür Devriminde yönlenme ve çizgi hataları işlemiş olanlar vardır ve bunun da bir "yeni problemlerle karşıla-

şan emektar kadrolar" vakası olduğu söylenmiştir. Fakat hata işlemiş olmanız, siz emektar kadroların henüz burjuva dünya görüşünüzü baştan başa yeniden şekillendirmemiş olduğunuzu söylüyor bize. Bundan böyle, emektar kadroların daha da fazla yeni problemlerle karşılaşacakları kaçınılmazdır.

Kararlı bir şekilde sosyalizm yolunda gitmenizi garantiye almak için, ideolojik olarak tepeden tırnağa bir proleter devrimcileşmeden geçmek zorundasınız. Sorayım size, sosyalizmden komünizme doğru nasıl ilerlenebilir gerçekten? Bu, ülke için muazzam bir olay, dünya için muazzam bir olaydır.

Ben derim ki, devrimci küçük generallerin devrimci ruhu çok güçlüdür ve bu fevkaladedir. Fakat şimdi sahneye fırlayamazsınız, çünkü eğer şimdi sahneye fırlayacak olursanız, yarın sahneden aşağı tekmeleneceksiniz. Fakat bu söz bir başbakan yardımcısının kendi ağzından kaçırılmıştır, ve büyük bir münasebetsizliktir. Devrimci küçük generaller konusuna gelince, sorun onları yetiştirme ve eğitime sorunudur. Bazı hatalar işlemiş oldukları bir dönemde böyle sözler sarfetmek sadece ruhlarını köreltecektir. Bazıları seçimlerin çok iyi ve demokratik olduğunu söylüyor. Bana kalırsa, seçim sadece süslü bir kelimedir ve gerçek bir secimin mümkün olduğu kanısında değilim. Pekin bölgesi tarafından Ulusal Halk Kongresine temsilci seçildim, fakat Pekin'de kaç kişi gerçekten beni anladı? Bana, Çu En-lay'ın başbakanlığı Merkez Komitesinin bir atamasıydı gibi geliyor. Diğerleri Çin'in

çok derinden barışsever olduğunu söylerler, fakat ben bu sevginin bu kadar derin olduğunu göremiyorum. Bence Çinliler militandır.

Kadrolara gelince, onların yüzde 95'inin ya da daha fazlasının iyi veya oldukça iyi olduğu inancını yerleştirmeliyiz, ve bu sınıf bakış açısından hiç bir zaman ayrılmamalıyız! Devrimci olan ya da devrimci olmak isteyen önder kadrolara gelince, onları korumalı acıktan ve cesurca korumalı ve hatalarından kurtarmalıdır. Kapitalist yola girmiş olsalar bile, uzun süreli eğitimden geçip hatalarından arındıktan sonra onların devrim yapmalarına izin vermeliyiz. Gerçekten kötü olan fazla kişi yoktur. Bunlar, kitleler arasında en fazla yüzde 5; parti ve liga içinde yüzde 1-2'yi teşkil ederler; ve inatla kapitalist yolda giden otorite sahipleri ise sadece bir avuçtur. Fakat parti içindeki bu bir avuç kapitalist yolcu otorite sahibinin esas hedefi olarak ele almak zorundayız çünkü etkileri ve sinsi zehirleri derin ve geniş çaplıdır. Dolayısıyla, Büyük Kültür Devriminin temel görevi budur.

Kitleler arasındaki kötü unsurlara gelince, bunların miktarı en fazla yüzde 5'tir ve dağıntılılar, fazla kuvvetleri de yoktur, yüzde 5'ten hesaplarsak, bunların 35 milyonunu bir ordu kurmak için birleşip bize örgütlü bir şekilde karşı çıkacak olsalardı bu, ciddiye değer bir sorun olurdu. Fakat çeşitli bölgelerde dağıntı halde ve güçsüz oldukları için, Büyük Proleter Kültür Devriminin temel hedefi olamazlar. Ancak,

uyanıklığımızı yükseltmemiz, ve özellikle mücadelenin bu can alıcı aşamasında bu kötü unsurların hasar vermelerini önlememiz şarttır. Dolayısıyla, büyük ittifak için iki şart olmalıdır: Biri, öz çıkarları yok edip genel çıkarlara sadakati teşvik etmektir; diğeri ise bir mücadelenin gerekli olduğudur. Mücadele olmaksızın büyük ittifak etkin olmayacaktır.

Bu Büyük Kültür Devriminin dördüncü aşaması, iki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadelesini can alıcı aşamasıdır. Dolayısıyla, kitleseleştirmeyi örgütlemek için nispeten daha uzun bir dönem gerekecektir. Bu, halen Merkez Komitesinin Kültür Devrimi Gurubu tarafından tartışılmaktadır. Bazıları en uygun zamanın bu yılın sonu olduğunu düşünüyorlar, diğerleri ise gelecek Mayıs'ın daha uygun olduğu kanaatinde dirler. Ne var ki, zaman, sınıf mücadelesinin kanunlarına uymak zorundadır.

\*Bu konuşma, Mao Zedung tarafından, Büyük Proleter Kültür Devriminin doruğunda, 1 Mayıs 1967'de Arnavutluk'tan ziyarete gelen bir askeri delegasyona verilmiştir. Kültür Devrimi sırasında resmi olmayan bir Kızıl Ordu yayınında yayınlanmış olan bu yazı, Çin dışında ilk kez bu denli geniş çaplı yayımlanmaktadır. Belirtilen editörlük ekleri hariç, parantez içindeki bölümler orjinaldir. Bu konuşma, o sırada Çin partisinin başkan yardımcısı olan Lin Piao karşı-devrimci olarak teşhir edilmeden önce yapılmıştır.

# DÖNEKLER KAMPINDA YENİ BİR ŞEY YOK!

Komün dergisini her elime alıp okuyuşumda, eski tüfeklerin isimlerine sayfalar arasında rastladıkça yüksek sesle "bir zamanlar kartaldı" diye haykırışım geliyor. Dünün yalancı kartalları, bu günün kötü sesli kargaları dergi sayfaları arasında sesleri kadar kötü, kendileri kadar çirkin güfte ve bestelerle biryerlere gelebileceklerini sanmaktalar.

İşte bunlardan biri de Hüseyin Şimşek. Koca puntoların altında, geçmişinden bihaber geleceğin namelerini söylemekte, kulağımızı tırmalayan bu çirkin sesleri herhangi bir konservatuarda ıslah etmek mümkün değil. Öyle ise yapılacak tek şey var, bu sesin sahiplerini kanat çırpıda çıkarmayacakları bataklıklara göndermek. Avcıların uğrak alanı olmayan silah seslerinden uzak bataklıklar, bu çirkin sesli kargalar için mükemmel yerlerdir. Cırcır böcekleri çalsın, onlar söylesin!

Evet, Komün'ün 14. sayısında H. Ş. "Büyük dönemlerin girdabında, köklü atılımlar, yeni gelenekler" başlığı altında döktüğü incilerle ulaşılması güç, çok büyük marifet-

ler yaptığını sanmış. Ama hayır, tarihi saptırmak bugüne kadar kimseye bir şey kazandırmadığı gibi, kendisini ulaşılmaz bilge sanan H. Şimşek'e de bir şey kazandırmayacaktır. Gerçeklerin bütün yönleriyle su yüzüne çıktığı bu aşamada, H. Şimşek'in gayretkeşliği, güneşi balçıkla sıvamaya çalışmaya benzemektedir.

Ne diyor H. Ş. ; "Gelenek yirmi yıllık tarihiyle övünür. Derki; ölmedim hala yaşıyorum. Hem de plan, program, taktik, politika vs. hep aynı! . . . dogmatikler zorunlu kaldıkça, bunu yüksek sesle söylemedi hiç. Bunu hala herkes içinden mırıldanır durur; hatalarım bile aynı"

Şu kısacık dört beş cümlemin altında koskoca yirmi yıllık süreç öylesine ustalıkla saptırılmış ve öylesine inkarcı bir biçimde yazılmışki bu süreci yeterince bilmeyenler, 'bu vatan- daş ne kadar da bilimsel ve diyalektik bir yöntemle yaklaşıyor sorunlara' diyecek. Ama hayır, gerçekler ve tarih öylesine inatçı ki; Tarih saptırmak, gerçeklerin üstünü küllemek öyle sanıldığı kadar kolay de-

ğildir.

Bir bakalım "gelenek yirmi yıllık tarihi (sadece) övüyor"mu, Yoksa bu süreci dönemlere göre ele alıp doğru bir biçimde irdeliyor mu. Evet, sağır sultanın duyupta H. Ş'in duymadığı, "yüksek sesle" söylemediğimizi iddia ettiği yüzlerce, binlerce kez tekrarladığımız bir gerçeği bir kez daha tekrarlayalım. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın önümüze koyduğu ML programa olan inancımız tam, güvenimiz sonsuzdur. Duydunmu sayın H. bey. Ama bu programa inanır görünüp, gerçekte ise inanmayan ayrık otlarla uzunca bir süre bir arada yaşadık. Eğer yirmi yıllık geleneklerden söz edilecekse, bu ayrık otların marifetlerini ortaya koymak gerekmez mi. O zaman bakarız kim "hatalarım bile aynı" namesini alıyor. Dost düşman herkes duysun vede görsün.

Mustafa Suphi'lerden sonra ilk olarak ML bir programla ortaya çıkan öncü, kararlı ve inatçı bir biçimde bu programı hayata geçirmeye başladı. Ancak kısa bir süre sonra esas olarak objektif nedenlere daya-

nan bir örgütsel yenilgi aldı. Örgütsel yenilgi alan öncü uzun süre merkezileşemedi. Bu bölgesel dönemde içerdeki ayrık otlardan bir darbe daha yedi. 1978'e gelindiğinde yaptığı 1. Konferansla merkezi yapısına yeniden kavuştu. Bu, merkezileşme ve örgütsel olarak toparlanmada bir başarıydı. Ancak öncünün ML programından önemli derecede sapılmıştı. Öncünün gerçek programı tamamen silahlı mücadele üzerine oturtulmuş, ülkemiz gerçeklerine uygun ML bir programdı (ki bugünde öyledir). Ama o dönem neler savunuldu? Tıpkı bugün sizlerin savunduğunuzun bir benzeri. Yani, barışçıl mücadele "taktik" olarak esas alındı. Ordu örgütlenmesine gidilmedi. "Gerilla Mücadelesine Hazırlık Dönemi" adı altında, gerilla savaşından kaçıldı. Masabaşı devrimciliği, dernekçilik, burjuva partileri içerisinde örgütlenme vs. aldı başını yürüdü. Üstelik silahlı mücadele için objektif şartlar son derece elverişli iken bütün bunlar yapıldı. Peki bunlar öncünün programında var mıydı veya öncü bunları esas mücadele biçimleri olarak mı programına almıştı. Hayır. Öncünün hiç bir zaman esas mücadele biçimleri olmayan, ama öncünün yönetim organlarını ele geçiren ayrık otları bütün bunları savundu ve hayata geçirdi. Sonuçta iflas eden neydi. Öncünün programı mı? Hayır. Çünkü hayata geçirilen öncünün programı değil, bugün sanki yeni bir şeymiş gibi piyasaya sürdüğünüz revizyonizmin ta kendisiydi. Eğer birileri kalkıp "hatalarım bile aynı" diyecekse, o, en başta siz olmalısınız. Çünkü iflas eden bir politikanın ısrarlı savunucularısınız. Eğer

sizlere kalsaydı, nasıلكi "GSHD" adı altında ordu örgütlenmesine gidilmediyse, 2. Konferanstan sonra ML'lerin zoruyla oluşturulan gerilla birliklerini dağıtmak gerekcekti. Eğer size kalınsaydı, örgüt yurtdışından telefonlarla yönetilecekti. Eğer size kalınsaydı, kırıkları terk edip metropollerde barışçıl mücadele yürütmeye gelinirdi. Bütün bunlar geçmişte öncünün başına musallat edilmeye çalışılan revizyonist teoriler değil miydi? Bunun böyle olduğunu sadece biz değil bütün Türkiye solu biliyor. Peki hangi yüzle, "gelenek yirmi yıllık tarihiyle övünüyor" denilebiliyor. Biz öncünün 19 yıl önce ortaya koyduğu programa inanıyor ve onu övüyoruz. Yoksa siz ve sizin gibi ayrık otların Türkiye halkına karşı işledikleri suçların "övgüsünü" yaptığımızı sanıyorsan yanılıyorsun, ki bu ayrık otları yargılayıp yargılayıp kapı dışarı ettiğimizi dünya alem biliyor. Unutmayinki öncünün programı, birinci yenilgiden sonra bazı kısa aralıklar hariç ilk kez 87'den bu yana esas olarak uygulanmaktadır. Ve öncünün programı hayata geçirildiğinde nelere kadir olduğunu görmeyen kalmadı. Bu programın savunucusu olan bizler bugün düşmanla açık bir iç savaş içerisindeyiz. Dergi sayfaları arasında bu gerçekleri karartabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

Daha dün "Yurt içinde savaşılmaya gidecek kurbanlık koçlar değiliz" diyen sizler, hangi yüzle silah elde savaşanları suçlama ve onların mücadelesini inkar etme cesaretini kendinizde bulabiliyorsunuz. Masa başında oturup bir dergi çıkartmakla ne yaman savaşçılar olduğunuzu bilmeyen var-

mı?

H. Ş. şöyle diyor, "Yeni hatalar yapmaktan korkmadan, aynı/eski hataları tekrarlamaktan vazgeçmeye davet etmek"

Aslında bu cümle tamda size göre biçilmiş kaftan. Çünkü, yukarda da belirttiğimiz gibi iflas etmiş politikalar üzerine, aynı politikaları inşa etmeye çalışan sizlersiniz. Nedir bunlar? Barışçıl mücadelenin esas alınması, Türkiye'de iki strateji, iki taktik. (Böylece T. Kürdistanında düşmana karşı savaşmak gibi bir "bela'danda" kurtulmuş oluyorsunuz. ) Esas mücadele alanları şehirler (Tabi size göre mücadele dergi çıkartmaktır). Türkiye'de kapitalizm hakimdir. Devrim Halk Savaşı yoluyla değil, toplu ayaklanma ile olacaktır ve daha pek çok inci. . Bunları ilk defa siz savunmuyorsunuz, Bunlar yıllardır oportünist ve revizyonistlerce savunulan eski parlak fikirlerdi! Bunları savunanların kimi bugün açıktan açığa, kimide utangaç bir biçimde parlamentonun yolunu tuttular ve nihayet sizde aynı yolun yolcususunuz. Ki bugünden "DSB" adı altında bunun ilk denemesini de yaptınız.

Bütün bunlara rağmen kalkmış, "eski hatalardan kurtulma" namelerinden dem vuruyorsunuz. Size bu hatalarınızı terk edin demek isterdik ama, sizler artık bunların gediklileri oldunuz. Yolunuz açık olsun!

Karabulutların arkasında güneşyüzü görmemiş Şimşek bayımız şöyle devam ediyor; "Sınıfın, böyle bir partiye/partililere, şunu söyleme hakkı vardır;

"Başka kapıya! O anahtarlar tedavülden kalktı, antika oldu."

Hayır Şimşek bey, hayır: İşçi sınıfı, kendisi için kanı canı pahasına silah elde savaşan öncüsüne öyle demedi, demezde. Ama sana şunu söylesin, tarihe birazcık bakacak olursan senin gibilere hep söylemiştir. Evet şöyle diyecektir, "Senin gibi dergi sayfaları arasında devrim yapmayı düşünen ukala entellektüellere ihtiyacımız yok, bizim teorisiyle, pratiğiyle düşmana karşı savaşanlara; beyaz orduya karşı kızıl orduyla karşı koyanlara ihtiyacımız var." İnan sayın Ş. bey, tarihte hep böyle söylemiş, bundan böyle aynen böyle söylemeye devam edecektir.

"Tedavülünden kalkan", "antika" olan öncünün programı değil, sizin yeni deyip ileri sürdüğünüz eski çürümüş namelerdir. Siz yıllardır orda duran gölemaya çalışıyorsunuz. Oysa öncünün mücadelesi İ. K'dan sonra esas olarak daha yeni tedavüle giriyor ve ne yazık ki, düşmanı bunalımdan bunalıma sokuyor. Herhalde bu durum sizinde pek hoşunuza gitmiyor.

Evet İ.K'dan sonra esas olarak yeni tedavüle girdi diyoruz, çünkü öncünün programını tedavüle doğru dürüst hiç koymadınız. Ve tümünden kaldırmaya çalıştınız ama başaramadınız. Şimdide kalkmış utanmadan "Tedavülünden kalktı", "antika oldu" diyecek kadar riyakar ve körsün. Bunu yıllar önce akıl hocanız Doğu Perinçek söylemişti. Şimdi şöyle bir bak kim nerede ne yapıyor. Senin de gideceğin yer onun yanındır.

Mücadeleyi dergilerin trajlarına bağladığımızı söylerken size haksızlık etmiş sayılmayız. Çünkü bunu siz kendiniz şöyle itiraf etmektesiniz; "Komün, ardarda toplatılan sayılardan sonra, okuyucuya ulaşabilen

son sayılarında, umudumuzu büyüten trajlarda seyretmektedir. . . "

Derginizin trajı artmışsa, mücadelenizde de önemli bir sıçrama var demekki(!) Ne tuhaf. Mücadele dergi satmaktır öyle mi? Tabi başkacada bir derdiniz yok. Burjuva aydınları gibi köşe yazarlığı yapacağınız bir derginizde çıkıyor, "trajı'da yüksek", öyle ise biraz daha sarılın kalemlere, ve ML'lere karşı saldırılarınızı biraz daha pervasızlaştırın; Sizinle aynı besteleri çalıp söyleyecek bolca kavga kaçkını vardır. Alın hepsi sizin olsun.

H. Ş. kendilerince çok önemli bir noktayı tesbit ettiklerini vurgulayarak şöyle demektedir. "Komünarlar çıkışlarından beri, vurgulanan zorunlulukları özgürlüklere dönüştürecek tek ve biricik dinamik olduklarını yutturma çabasına girmediler."

Hele şükür bu "Alçakgönüllülüğü" gösterme cesaretini bulabilmişsiniz kendinizde. Yani "tek ve biricik dinamik" olmadığınızı söylemiş olmanız, kendi gerçekliğinizi açıklamış olmanız bakımından iyi bir şey. Dost acı söyler özdeyişinde olduğu gibi gerçeğin esasını biz söyleyelim; Siz hiç bir zaman tek ve biricik dinamik olamayacaksınız. Bu madalyonun bir yüzü. Madalyonun öbür yüzünde daha acı bir gerçek varki, o'da şudur; Tek ve biricik dinamik olmadığınızı itiraf ederken, kendi kendinize olan "güvensizlik"tir bu. O süslü kelimelerin altında yatan gerçeklik, bunun ta kendisidir.

Bu gerçek H. Ş'nin şu cümleleriyle daha bir güçlenmektedir.

"Bu arada, belirginleşen

manzaranın yamalı bohça olma riski, ortadan kalkmış değil. Karartılmaması gereken, muhtelif renklerle uyumlu, bütünlüklü bir manzaradır." (abç)

Evet, Komün neyin peşinde. Muhtelif renklerle (bu renkler kızıl hariç; pembe, sarı, siyah vb.) birlikte olmanın, ama aynı zamanda, "uyum" içerisinde olabilmenin hayalleri peşindedir. Tarihte bunun çokça örneği var. Örneğin Ağustos Bloğu böyle bir örnektir. Bu Leninist parti örgütlenmesinin reddinden başka bir şey değildir. Renkler ayrı ama uyum içerisinde olma! Bunun en açık ifadesi hizipler federasyonu. Burada KP'sinin çelikten disiplini, program bütünlüğü, tüzüğü tümünden ayaklar altına alınıp yok edilmiştir. Buna menşevizmin mirasçılığı denir. Başkada bir adı yoktur.

Son olarak bir noktayı daha vurgulamakta yarar var. Komün kendisini hep "yeni bir gelenek" yaratmakla övüyor. Sözü edilen bu gelenek gerçekten yeni ve Türkiye proletaryası açısından yararlı bir gelenek mi? Birincisi yeni değil, tarihi kökleri menşeviklere dayanan, ülkemizde revizyonistlerin yıllardır sürdürdüğü eski bir gelenektir.

İkincisi yararlı değil, zararlı ve kötü bir gelenektir. Bu gelenekte uzlaşmacılık vardır. Bu gelenekte, Leninist parti örgütlenmesine saldırı vardır. Bu gelenekte kavga kaçkınılığı vardır.

ML'lerin kanları döküldükçe, bedenleri toprağa düştükçe; Siz yaratmış olduğunuzu sandığınız, ama yıllar önce kavga kaçkınlarınca yaratılmış olan bu kötü gelenekle övüne durun. Ama unutmayın ki, kötü gelenek yaratıcılarının sonu da kötü olmuştur.

# ALTI YIKIM GÖREN GÜLSUYU HALKI, BÜKLÜ'NÜN YEDİNCİ YIKIMINI KARŞILADI

İstanbul yedi tepe üzerine kuruludur derler. Gülsuyu gecekonduları da kurulmuş bir tepenin üzerine, yollar dolambaçlı-çamur, kondular iç içe geçmiş. Halk köylü yaşamını aynen taşımış gecekondu yaşamına. Kondularında inek besliyor, evinin önünden kümes hayvanlarını eksik etmiyor. Toprakları barındıramamış bu insanları, çareyi taşı toprağı altındır dedikleri kente taşınmakta bulmuşlar. Çoğu doğulu olan bu insanlar taşındıklarında ilk karşılaştıkları sorun barınma olmuş. Bir çoğu daha evvel buraya yerleşmiş olan yakınlarının yanında bir süre barınmış, ilk fırsatta biriktirdiği üç beş kuruşla, bir gecede bir konut kurmuş tepenin yamaçlarına. Gülsuyu halkı bugüne kadar bir çok yıkımla karşılaşmış. Ancak yaşam onları zorluyor tekrar tekrar dört duvarı bir araya getirmeye. Çoğu ailenin kalabalık bir nüfusa sahip olduğu bu semtte, aileler geçim

sıkıntısı çekiyor, kiralık evlerde kalıyor, bunu ödemenin zorluğu içindeler, işsizlik yanında çalışanlarda asgari ücretle çalışıyor. Bununla 8-9 nüfusu geçindirme çabası içindeler. Bu Gülsuyu halkının 87'den beri 7, bu sene gördüğü 4. yıkım. Son yıkım 26. 11. 1991 günü gerçekleşti. Yıkıma gelen ekipler Belediye Başkanı Büklü'nün emriyle çevik kuvveti de yanlarına almışlar.

Sabahın erken saatlerinde erkeklerin çoğu işe gitmiş. Bu nedenle yıkıma karşı birikenlerin arasında erkeklerin sayısı az. Analar çocuklarını toplamışlar etrafına, bazıları henüz kundakta, anasının kucağında, biri anasının eteğini tutmuş gözlerini gelen dozer ve panzerlere dikmiş. Bir ara çocuk elinde mikrofon bulunan adama gözlerini çeviriyor. Adam ölüm fermanını yerine getiren celladın gönül rahatlığıyla mikrofonu ağzına götürüyor. Mikrofondaki ses "yıkın" emrini

veriyor. Dozerlerin paletleri çalışıyor, borularından duman püskürüyor, sivil polisler gözüne kestirdiklerini kolluyor, gecekondu halkı ellerindeki taşları sıkıyor. Yıkım ekipleri işe başlarken analar, çocuklar boş kalmıyor. Bir yandah dozerlerin önünde set oluştururken, polisin müdahalesiyle taşlara asrılıyorlar. Coplar inip kalkıyor, bir anda çığlıklar dozer seslerinin arasına karışıyor.

4 aylık hamile Aysel Yakar kamına aldığı cop darbeleri ile yığılıp kalıyor. Çocukken geçirdiği menenjit hastalığı sonucu akıl hastası olan genç, abisi dövülürken belli belirsiz hareketlerle bir şeyleri anlatmaya çalışıyor. Polisin copları bu gence dönüyor, gencin vücudunu morluklar kaplıyor ve yere düşüyor. 30 kişi çeşitli yerlerinden yaralanıyor. Sivil polisler gecekondu halkı arasında "terörist" arıyor. Bir yandan halkın üzerine acımasızca saldırıyor, bir taraftan da



"teröristlerin yerini söyleyin" diye bağıyorlar. Polisler "asıl terörist sizsiniz" diyor. Ayten İz'in ağzına cop sokuluyor, olay bir kaç saat sürüyor. Bu arada 15 kişi gözaltına alınıyor, daha sonra çıkarıldıkları mahkemede bunların 3'ü tutuklanıyor, diğerleri serbest bırakılıyor. Aysel Yakar ise iç kanama nedeniyle düşük yapma tehlikesiyle hastaneye kaldırılıyor.

Konutlar yıkılmış, halk devletin zulmünü 7'ci kez üstünde hissetmiş, kırılmış kemiklerle, morarmış vücutlarla inilti içinde kimi yakınlarının yanına, kimi de eski kiralık evlerine sığınıyor. Bir aile bunlardan hiç birini yapamıyor, yıkım ekipleri gidince hemen dört duvar kuruyor, üstüne de bir naylon ve altına

kalabalık çocuklarla giriveriyor.

Bu yıkımdan sonra evini ziyaret ettiğimiz ilk kişi yaşlı bir ana, Zatiye Şahin. Kapıdan içeri girdiğimizde Zatiye ana yatağında yatıyor. Geldiğimizi görünce inleyerek yatağından doğrulmaya çalışıyor, bu arada kız kardeşi yardımcı oluyor, ısrarlarımıza rağmen kalkıp yanımıza oturuyor. Ananın kaldığı ev kız kardeşinin evi. Evin küçük çocuğu halasının yanına oturuyor. Adı Yoldaş. Çocuk halasının anlattıklarını ilgiyle dinliyor. Zatiye ana anlattıkça yüzündeki kırışıklıklar geriliyor, gözleri parlıyor, arada bir omuzundaki ağrıyı unutup kolunu kaldırıyor ve inleyerek tekrar indiriyor. Polislerin kendisine ağza gelmedik küfürler ettiğini anlatırken, polislerin sürekli "örgütünüz

kim", "teröristlerin yerini söyleyin" diyerek vurduklarını anlatıyor. Buna karşılık Zatiye ana "asıl terörist sizsiniz, örgütünüzde çevik kuvvet" dediğini söylüyor. Zatiye ana daha önce fitik ameliyatı olmuş bu olayda polislerin copları sonucu dikişlerinin söküldüğünü anlatıyor, bir yandan da sol omuzundaki morluğu gösteriyor. Belediyenin kendilerinden rüşvet istediğini anlatarak, rüşvet verenlerin evlerinin yıkılmadığını söylüyor. Belediye Başkanının istifası için imza topladıklarını anla-

tırken soruyor "Bu karda kışta nerde kalacağım, bize neden gösterilmiyor, bize neden sahip çıkılmıyor, bu zulüm neden, bizi Dersim'den sürdüler, burada da rahat vermiyorlar. Bu devlet zenginlerin devleti, kondularımızın yerini Dragos'ta villaları olan altı işadama veriyorlarmış. Bunun için üzerimize bu kadar çok geliyorlar" Diyor.

Zatiye ana, sohbetimiz bittiğinde, ağzına cop sokulan ve gözü patlayan, şu an zor yürüyen Ayten İz'in evine gitmek üzere önümüze koyuluyor. Eve geldiğimizde o da zorlukla yerinden kalkıyor ve Zatiye ananın anlattıklarını tekrarlıyor. Karakola götürüldüğünde bağırdığı için ağzına cop sokulduğunu, karakolda uzun süre kendinde olmadığını bu süreç içerisinde beton üzerinde yatı-

rdığını, doktorun yedi günlük rapor verdiğini söylüyor. Doktorun eve gitmesine izin vermediğini, kocasının imza atarak sorumluluğu üzerine aldığını, evde çocuklarının yalnız kaldığı için böyle olduğunu anlatıyor. "Suçumuz başımızı sokacak bir konu istememiz mi?" diyor. Bütün bunların sorumlusu olarak Büklü'yü gösteriyor.

Ayten İz'in durumu çok kötü gözüküyor. Kafasına dikiş atılmış. Her tarafı morluk içinde ve şu an kaldığı ev bir gecekondu. Buraya bir milyon depozit vermiş, ikiyüz ellibin kira veriyormuş. Ayten İz'in evi kalabalık. Bir kaç komşu geçmiş olsuna gelmiş. Biz konusunu yıkılmış ve yaralı olan birinin evine gitmek üzere ayrılıyor. Gittiğimiz ev Fatma Gürbey'in evi. Evden içeri girdiğimizde çocuk sesleri bizi karşılıyor. Bu aile dokuz çocuklu. Hepside boy boy sıralanmış. En büyüğü onbeş yaşlarında çalışıyormuş. 300 bin kira veriyorlarmış. Fatma Gürbey'in aldığı cop darbeleri sonucu sağ bacağı ve omuzunda şişlikler var. Ağrısı olmasına karşın evin içinde dönüp dolaşıyor, çocukların bakımıyla ilgileniyor. O bunlara çok alışmış gibi fazla yakınmıyor, sadece "kondumuzu yıktılar, gene yapacağız" diyor. Bu evden çocuk uğultuları arasında ayrılıyor. Gittiğimiz son üç gecekondu da aynı şeyleri dinliyoruz. Belediyenin ken dilelerine dava açtıklarını, tutuklanan üç kişinin ailesinin zor durumda olduğunu anlatıyor ko-

nuştığımız kişilerde. Gittiğimiz bir evde yaşlıca bir amca şunları söylüyor: "Bize hazinenin olan yeri kooperatif yeri olarak gösteriyorlar. Kooperatif yeri olarak gösterilen yerin arkasında 6 işadamı çıktı. Ancak işadamları tapu çıkaramadılar. Bahsi geçen Ankara Yapı Kooperatifi hayali bir isim. Bizzat Belediye Zabıta Başkanı rüşvet verirsiniz tekrar yapıp yerleşebilirsiniz" dedi. Belediye Başkanı Büklü "rüşvet" aldığı yerleri değil, rüşvet almadığı yerleri yıktı" diyor. Görünen o ki Gülsuyu halkı sekizinci yıkımla karşı karşıya kalacak.

#### GECEKONDULAŞMA SORUNU ÜZERİNE

Kapitalizmin girdabında işsizlik, yokluk, sefalet vb. sorunların yanında konut sorunu da halkın sırtında bir yükür. Bu sorun özellikle kırdan kente göçün hız kazanmasıyla çarpık ve sağlıksız gelişim seyreden bir olgu. Bu nedenle halkın konut sorununa eğilmeli, onlara yardımcı olunmalıdır. Ama nasıl? Bu sorun nesnel bir olgu, yani bizim dışımızda gelişen bir şey.

Herşeyden önce, gecekondulaşma da olsa, planlı bir şekilde yapılmalıdır. Gerek bu konutlarda yaşayacak insanların düzenli, sağlıklı yaşamaları açısından, gereksede çevre oluşumu açısından bu konu önemlidir. Diğer bir hususta gerçekten konut sorunu olan insanlara bu olanak sağlanmalı ve yardımcı olunmalıdır. Gördüğümüz odur ki -az da olsa bazılarının konut sorunu olma-

dığı halde "ne yaparsam kârdır" mantığı ile gecekondu yaptığı ve kiraya verdikleridir. İşte bu noktaya özellikle dikkat edilmelidir. Önemli bir hususta, gecekondu, daha doğrusu konut sorununa bir örgütlenme biçimi olarak bakılmasıdır. Özellikle bu sağlanmalıdır. Çünkü halkın örgütlülüğü bu ve buna benzer taleplerden yola çıkarak sağlanabilir. Olayı yalnızca bir konutun yapılıp yerleşmesi olarak görmemek gerekir. Oluşturulacak örgütlülüğün sürekliliğini ve örgütlenme bilincinin sağlanması olarak görmek gerekir. Geçmiş örnekler birçok hata yapıldığını bizlere gösteriyor. Özetlersek gecekondu sorununa yardımcı olunurken,

-Planlı yapılması

-Gerçekten konut gereksinimi olanlara öncelik tanınması

-Konut sorununa bir örgütlenme biçimi olarak yaklaşılması

Önemli olan da bu sonuncu maddedir.

Görülen odur ki, bugün yapılan geçmişin bir tekrarıdır, ancak çok geçmeden, vurguladığımız bu yanlara önem verilir ve yapılan hatalar düzeltilirse olumlu bir gelişme sağlanmış olur. Gece konducularda oluşturulan örgütlenmeler son tahlilde diğer halk muhalefetine kanalize edilmelidir. Kapitalizm kendi bunalımları ile konut sorununu çözemeyecektir. Bu sistemde bizlerin bulaacağı çözüm de köklü olamayacağından sorun DHD'nin bir sorunudur.

# SOSYALİST İNŞAA ANLAYIŞI ÜZERİNE

A.POLAT

"Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında-birinden -diğere devrimci bir geçiş dönemi vardır.Buna tekabül eden siyasi geçiş döneminde proleteryanın devrimci diktatörlüğünden başka birşey değildir."

LENİN

Son yıllarda dünyada ve ülkemizde dilden düşmeyen iki sözcük vardır.Devrimin bittiği ve sosyalizmin iflas ettiği... Bu iki sözcük o kadar ucuzladı ki, gerçek anlamını yitirdi.Bugün dünyada olup-biten nedir? Devrimin sona erdiği midir? Tam aksine devrimin zorunlu hale geldiği midir? Bugün devrimin bittiğini ileri sürenlere soruyoruz:Filipinler'e, Peru'ya, Kamboçya'ya,Filistin'e, Eritre'ye ne diyorsunuz.Bu ülkelerdeki devrimciler neden ve niçin dağları mesken tutup bir can bedeli mücadeleyi sürdürüyorlar? Devrimin bittiğini, sosyalizmin iflas ettiğini iddia edenler, aslında kendilerini kandırıyorlar.Çünkü dünyada ezen ile ezilen olduğu sürece

devrim sona ermeyecektir.Devrim, zaman zaman gerilese de volkanik yanardağlar gibi fışkırmaya devam edecektir.Bugün devrimin sona erdiğini ve sosyalizmin iflas ettiğini ileri sürenler Sovyetler Birliği' ile Doğu Avrupa ülkelerini göstermektedirler.Biz Türkiye'li devrimciler daha 1970'lerin başında, gerek S.Birliği'nde, gerekse Doğu Avrupa ülkelerinde kapitalizmin yeniden inşaa edildiğini, bu yapıların sosyalizmle uzaktan-yakından bir ilgisinin olmadığını söylüyorduk.Bugün gelinen nokta, başta büyük öğretmen Mao Zedung olmak üzere, onun öğrencileri olan bizleri haklı çıkarmıştır.Bu konunun ülkemizde kavranmasına emeği geçen önder insanların başında ise, kuşkusuz İ.Kaypakkaya gelir.Çünkü önder İ.Kaypakkaya 1970'lerin başında, PDA ile tartışmalarında:S.Birliği'nin artık emperyalist bir devlete dönüştüğünü, bunun içinde sosyal-emperyalizmin ABD emperyalizmi ile dünya halklarının ortak düşmanı olduğunu;sosyal-emperyalizmin güdümündeki sahte TKP'nin Türkiye devriminin önünde engel teşkil ettiğini, bu

konuların maddeler halinde programa konulmasını öneriyordu. .Çünkü, PDA çevresi ve önderleri o zamanlar henüz S.Birliği'ne revizyonist diyor ama sosyal-emperyalist demiyorlardı.Bu gerçek, PDA'nın yayınladığı çeşitli yayınlarda rahatlıkla görülebilir... Ama PDA'cılar, "mal bulmuş muharibi misali" aradan belli bir süre geçtikten sonra sosyal-emperyalizm terimini o kadar çok kullandılar ki, terim gerçek anlamını yitirdi. .Çünkü bu arkadaşlar her olayı döndürüp-dolaştırıp sosyal-emperyalizme bağlıyorlardı. Bunlar işi öyle bir uç noktaya götürdüler ki, sosyal-emperyalizme karşı faşist bir parti olan MHP ile ittifakı bile savunabildiler. ... Burada vurgulamaya çalıştığım gibi, S.Birliği'ndeki yapıyı ilk tahlil eden Türkiye'li devrimci önder İ.Kaypakkaya'dır. Burada onun hakkını teslim etmek zorundayız.Çünkü aksi bir tavır siyasi hırsızlık ve ahlaksızlıktır.

Bugün gerek S.Birliği'nde gerekse Doğu Avrupa ülkelerinde olup-biten nedir?Bu çöküş neyin çöküşüdür?Bizce bu

ülkelerde olanlar, devletçi revizyonist diktatörlüklerin yerini, daha da liberal ve sağ kliklerin alması olayıdır. İşte meselenin özü budur! . . .

Bizde 1950 de olduğu gibi...Yani tek parti olan CHP'nin yerini, CHP'nin içinden çıkan, ama ondan da sağ ve liberal olan DP' nin alması olayı gibi... Bilindiği gibi, 1950 ne devrim nede karşı-devrimdir.Despot CHP'nin yerini, onun bağrından çıkan DP almıştır.Bugün S.Birliği ve Doğu Avrupa ülkeleride aynı olayı ve süreci yaşıyor. . Olayların ve gelişmelerin gösterdiği gibi, bu ülkeler kendilerinin Sovyet egemenliğinden kurtarılmasını, Sovyetlere kayıtsız-şartsız bağlı yönetimlerin düşmesini, yerine kendilerinin geçmesini amaçlamışlardır.Gelişen süreç içinde söz konusu bu ülkeler, önce Sovyetlere bağımlı yönetimleri düşürmüşler, daha sonrada S.Birliğinin etki alanı dışına çıkmışlardır... Ama bu kezde ABD ve Batıya yanaşmışlardır... İşte bunun içinde bu ülkelerde yaşanan olayların ilerici ve olumlu hiç bir yanı yoktur. Yaptıkları, karşı-devrim içinde, karşı-devrimdir. Bundan ötede, bugün cerayan eden ideolojik-politik mücadele çok yönlü, geniş ve karmaşıktır.

Ünlü Rus şairlerinden Nekrusu Çarlık yönetimden söz ederken acı acı şunları söylüyordu, "Rusya'da kim kendini mutlu ve özgür hissedebilir?" ünlü şairin bu sözleri günümüz Sovyetler Birliği içinde geçerlidir. Evet bugün Sovyetler Birliğinde kim kendini mutlu ve özgür hissedebilir? Bir yan-

da baskı, zulüm ve yozlaşma, bir yanda ise çeşitli milliyet ve mezheplerin birbirlerini boğazlama kavgası... Bir yanda mutlu bir azınlık, bir yanda ise açlık... Sosyalizm için çekilen bunca acılar. Kim ne derse desin, kim ABD ve batı hayranı kesilirse kesilsin Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkeleri "ikinci bir Ekim Devrimine" gebe dirler.

\*\*\*

**Günümüz devrimci pratiği emperyalist ve sosyal emperyalist tüm teorileri iflas ettiriyor. Çünkü dünyanın bir çok bölgesinde artık silahlar konuşuyor, namlular parıldıyor. Devrimci mücadele gerek ABD'nin ve Batının, gerekse de Sovyetler Birliği'nin dışında bunların arzularına hilafetten gelişiyor.**

Bugün bazıları devrimin bittiğini, Sosyalizmin iflas ettiğini söylüyorlar. İşte bu tür düşünceler büyük bir tartışmanın ve ideolojik mücadelenin konusunu meydana getiriyor. Günümüzde başını Sovyetler Birliğinin çektiği sosyal emperyalist akım, artık YAŞLILIK dönemine girmiştir. Bu yaşlı akım aynı zamanda ABD'nin ve Batının da hizmetindedir. İşte bu nedenle de daha önceleri Sovyetler Birliği güdümündeki akımlar, bu kez de ABD'nin ve Batının güdümüne girmişler, sadece günlük taleplerle yetinmişler, bütün uğraşlarını "demokrasinin genişletilmesi"ne hasretmişlerdir. Bu akımlardan biri ve en berbati olan TBKP ve SBP, artık devrimin bittiğini övüne övüne sıkılmadan söylüyorlar. Burada ilginç olan nokta ise bu akımların daima "kraldan çok kralcı oluşlarıdır" Geçmişte, Sovyetlere köle ruhu ile bağlı olan bu unsurlar, şimdi de aynı

köle ruhu ile ABD ve Batıya bağlanmışlardır. Bunlar için varsa yoksa ABD ve batıdır... Ülkeye demokrasiyi ABD getirecektir...Batı getirecektir...İşte bunun içinde "aman ABD'ye karşı çıkmayalım, aman Batıya karşı çıkmayalım"... Yoksa askeri darbe olur... diyorlar... Ve işte bunun içinde kendilerine en yakın partinin ANAP olduğunu söyleyebiliyorlar... Serbest piyasa ekonomisini sa-

vunuyorlar ve işin ilginç yanı ANAP'ta bu köle ruhlarını övüyor, sırtlarını sıvazlıyor, bunlar için 141-142'yi kaldırıyor, ama devrimciler için yeni yasalar, yeni cezaevleri yapmaktan da geri durmuyor...

Günümüz devrimci pratiği emperyalist ve sosyal emperyalist tüm teorileri iflas ettiriyor. Çünkü dünyanın bir çok bölgesinde artık silahlar konuşuyor, namlular parıldıyor. Devrimci mücadele gerek ABD'nin ve Batının, gerekse de Sovyetler Birliği'nin dışında bunların arzularına hilafetten gelişiyor.

\*\*\*

Ekim devrimi insanlık tarihinde büyük bir çağı yani kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını başlattı. İşte o günden bugüne SOSYALİZM yaşayan bir gerçek haline gelmiştir. Tüm olgu, olay ve şeyler de olduğu gibi sosyalizmin gelişimi de sukunet içinde olamaz. O, yeni bir toplumsal düzen

olarak şiddetli sınıf mücadelesi şartları altında inşaa edilmektedir. Bundan ötürü de, iki sistem arasındaki mücadele uzun, çetin ve karmaşıktır. Bu mücadele sürdükçe geriye dönüş tehlikesi daima vardır. Ama geriye dönüş "mukadder" değildir. Devrimciler ML düşünceye sadık kaldıkları sürece kapitalizme geriye dönüşü mutlaka engelleyeceklerdir. Sosyalist bir toplum, sınıflı bir toplumdan sınıfsız bir topluma geçişte önemli bir TARİHİ DÖNEMEÇTİR. Çünkü sosyalist toplum eski toplumun bağrından çıkmıştır. Yani ekonomik, ahlaki ve entellektüel açılardan içinden çıktığı toplumun izlerini taşır... Devrilen eski sınıflar ellerinden alınan "cennete" yeniden kavuşmak için mücadele ederler... Aynı zamanda emperyalist cephenin varlığı da sosyalizmde sınıf mücadelesinin sürmesini sağlayan bir ikinci ana etmendir. İşte bu amansız ve çetin mücadele sonunda bir dizi sosyalist ülkede geriye dönüş olayı yaşanmıştır ve yaşanmaktadır da....

Bu ülkeler, yani eski sosyalist ülkeler, üst yapıda proleterya diktatörlüğünü, iktisadi alanda ise halkın sosyalist mülkiyetini tasfiye etmişlerdir. İdeoloji ve kültür alanında ise, prolateryanın dünya görüşü yerine burjuvazinin dünya görüşünü egemen kılmışlardır.. Bu gerçeği Lenin şöyle vurguluyor.

"Kapitalizmden komünizme

geçiş, bütün bir tarihi dönemdir. Bu tarihi dönem sona ermedikçe, sömürücüler kapitalizme geri dönüş umudunu yitirmezler. Ve bu umut kapitalizmi yeniden inşaa uğraşına dönüşür. Çünkü sınıfların ortadan kalkması uzun, zor ve kararlı bir sınıf mücadelesi sonucudur. İşte bu nedenle sınıf mücadelesi bu tarihi süreç boyunca sürecektir. "

Bu alıntıdan açıkça görüldüğü gibi, sosyalist dönem boyunca siyaset, ekonomi, kültür ve ideoloji alanında iki sınıf arasındaki mücadele kaçınılmazdır. Bu sınıf mücadelesi uzun soluklu, dolambaçlı ve karmaşık bir mücadeledir. Sosyalist toplumun gelişimini işte bu sınıf mücadelesi tayin eder. Marksist öğretiyeye göre, sosyalist toplum kesintisiz bir süreç içinde gelişir. Bu ise sosyalizmin ve devrimin sürekliliğidir... Yani proletaryanın devrimci diktatörlüğüdür... Eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı askeri-iktisadi, idari ve eğitsel bir mücadeledir. Kısaca proletarya diktatörlüğü, SOSYALİST İNŞAANIN TEK GARANTİSİDİR. İşte bunun içinde proletarya diktatörlüğünün iki yanı vardır. Birinci yanı ile, sömürücü sınıfları mezara gömmek, sosyalist ekonomiyi geliştirmek, toplumun devrimci bilincini yükseltmek, halkın mülkiyeti ile, kollektif mülkiyet arasındaki farklılığı ortadan kaldırmaktır. Yani geriye dönüşü sağlayacak bütün olanakları ortadan

kaldırmaktır.

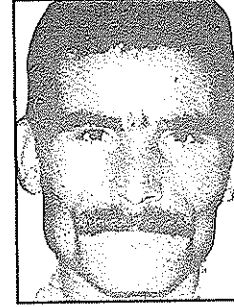
Proletarya diktatörlüğünün ikinci yanı ise, dünya devrimine hizmet etmektir. Emperyalizme darbe vurup-geriletme-tir.

Burada vurguladığım gibi, proletarya diktatörlüğünde amaç, sınıfsız topluma ulaşmaktır. Bunun içinde sınıfsız topluma geçişte proletarya diktatörlüğü bir zorunluluktur. . .

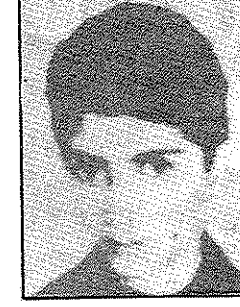
Kapitalizm ile komünizm arasında bir geçiş döneminin bulunduğu, bu geçiş döneminin ise SOSYALİZM olduğu bir gerçektir. İşte bu geçiş dönemi yenilmiş ama yok edilememiş, kapitalizmden doğmuş ama henüz güçlenememiş, sosyalizm arasındaki mücadele döneminden başka birşey olamaz... Sosyalist toplum zorunlu olarak her iki toplumun ekonomi biçiminin belirti ve özelliklerini bağrında taşıdığından, bu belirti ve özellikleri kavrayamayan çeşitli unsurlar, sosyalist inşaa-yı sonuna kadar götürmemişlerdir... Yani kapitalizme çark etmişlerdir. Sosyalist inşaa-yı sürdürmenin biricik yolu, sınıf mücadelesine dört elle sarılmaktır... İşte bunun içinde proletaryanın, sosyalist inşaa boyunca sınıf mücadelesini sürdürmekten başka yolu yoktur... Sınıf mücadelesinin biçimi ise, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜDÜR!. Öyle ise sosyalist inşaa da sınıf mücadelesi bir ZORUNLULUKTUR!...

"Kavga kavga üstüne verip de gelenler  
Ceset ceset üstüne koyup da gidenler  
Rüzgara yol olup türkü söyleyenler

SELAM OLSUN SİZLERE"



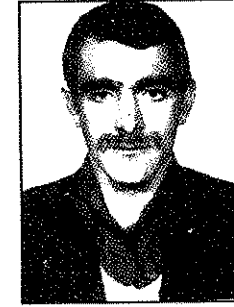
Hasan BEN



Ali YILMAZ



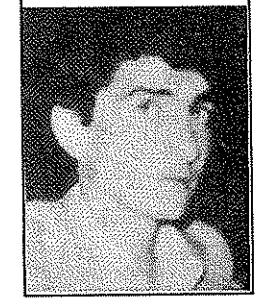
Raci YILMAZ



Veysel UYAR



Yeter KOÇ



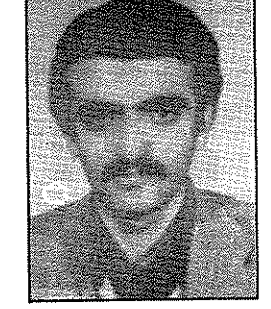
Erdoğan TEKİN



Temur DEMİR



M. Ali POLAT



Ali SARIBAL

İbrahim KIR, Kâzime DEMİRTAŞ, Besime DOĞAN, Celal USTA, M. Salih İŞİKAYADIR

Erdal Eren  
Yaşar Okçuoğlu  
İsmail Cüneyt  
Metin Aydın

Nadir Ölmez  
Zeki Öztürk  
Fevzi Azırcı  
Kubilay Yeşilkaya

Enver Er  
Nurettin Güler  
Rıdvan Sancar  
Ali Demiralp  
MARAS ŞEHİTLERİ

